

Trái Tim Chàng Thỏ Đê

Contents

Trái Tim Chàng Thỏ Đê	1
1. Chương 1 : Tôi Là Les	1
2. Chương 2 : Những Sợi Len Đan Rối Vào Nhau.	7
3. Chương 3 : Yêu Cũng Được, Mà Không Yêu Cũng Không Sao.	11
4. Chương 4 : Gia Đình - Người Tình & Áo Khoác.	13
5. Chương 5 : Những Cuộc Tình Chia Lìa Chầm Chậm.	16
6. Chương 6 : Vàng (tráo Đổi Sinh Mệnh)	22
7. Chương 7 : Khúc Tình Không Tên.	24
8. Chương 8 : Mong Manh Áo	29
9. Chương 9 : Tình Áo Như Cánh Diều Đang Bay...	31
10. Chương 10 : Chấm Hết !?!	35
11. Chương 11 : Rao Bán Trái Tim	37
12. Chương 12 : Ký Họa Tình Yêu (hết)	39

Trái Tim Chàng Thỏ Đê

Giới thiệu

ôi là một kẻ Vô Tâm, nhưng chính vì Vô Tâm nên không-thể-quên-được những gì đã Để Tâm. Truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-chang-tho-de>

1. Chương 1 : Tôi Là Les

(Không chấp niệm, con người sẽ thanh thản trong hạnh phúc của mình.) ***

Chúng tôi khai sinh với cái tên thông dụng như tất cả mọi người. Nhưng trong câu chuyện này, hãy cứ coi Lyn, Ken, Yi là những tên gọi rất đổi bình thường.

Tôi là Les! Bạn trai tôi nói thế. Ít nhất là 3 lần. Nhưng tôi vẫn không tự ình là Les. Đơn thuần trong suy nghĩ của tôi, có lẽ nhịp sinh học đang chừng quá giới hạn, khiến cơ thể trở nên vô cảm.

Con người cũng chỉ là một cỗ máy tự nhiên, đôi lúc phải trục trặc chứ! Nếu không thì “trường sinh bất lão” sẽ là chuyện bình thường như hàng ngày cứ phải ăn uống cả mớ động thực vật một cách tội nghiệp. động thực vật một cách tội nghiệp. Ken theo làm đuôi từ hồi tôi mới là sinh viên năm nhất. Ken hơn tôi 2 tuổi, học trước tôi 2 khoá, và dĩ nhiên ra trường trước tôi 2 năm. Nhưng ngày đấy tôi có nhiều vệ tinh quay vòng vòng quanh mình nên kiêu kỳ lắm. Cuối cùng hầu hết lý tâm khỏi tôi và rỉ tai nhau: “Nhờ Lyn chẳng pà kổ!”. Còn mỗi Ken, kiên trì bên cạnh, lặng lẽ làm cái bóng của tôi. Đúng như giới sinh viên truyền tai: “Năm nhất kiêu, năm hai xiêu, năm ba yêu, năm cuối liêu”, tôi nhận lời yêu Ken vào giảng sinh năm đại học thứ 3.

Khi đó Ken đã ra trường và đi làm được vài tháng, anh chừng chắc hơn nhiều so với những cậu nhóc cổ tổ về người lớn trong cùng trường tôi. Nói chung, tôi bị cực đố vì sự kiên trì và nhiệt tâm không hề nguội lạnh của Ken. Con gái bây giờ dễ tán mà, cứ nhần nại sẽ không bao giờ phải nhắc đến khái niệm “Công cốc”. Vậy là tôi có người yêu. Người yêu đầu tiên là Ken. Ai cũng nói chúng tôi đẹp đôi, trai tài gái sắc. Ken không những giỏi giang mà còn rất đẹp trai, nhiều cô ngưỡng mộ lắm, song chẳng hiểu sao lại chỉ dành trọn tình cảm cho tôi.

Hãnh diện! Tôi nghĩ mối tình đầu của mình long lạnh như một giấc mơ. Và tôi nhủ sẽ cưới Ken làm chồng trong tương lai - Khi tôi ra trường và có việc làm ổn định. Cha mẹ tôi làm kinh doanh nên bận rộn từ sáng sớm đến tối mịt. Nhà lại cách trường gần 15km, đi học phát mệt vì kẹt xe và nắng bụi. Năm cuối, tôi xin phép rời khỏi nhà, ở trọ gần trường để tiện việc thi cử. Thuê căn hộ chung cư nhỏ gọn ngay giữa thành phố và Ken tự nguyện hùn một nửa tiền. Anh thường xuyên có mặt trong căn hộ đi thuê của tôi. Có thể Ken và tôi đều là những người nghiêm túc nên đến gần lúc tôi ra trường mới bắt đầu làm chuyện người lớn lần đầu tiên. Ken rặng ngời, mẫn nguyện ôm tôi trong lòng và dự trù về một đám cưới không xa. Vì trình tiết của tôi đã hoàn toàn thuộc về anh. Nhà Ken cách căn hộ tôi thuê khoảng 10 phút chạy xe, nên anh thường xuyên đưa tôi về nhà ăn cơm cùng gia đình.

Mẹ Ken đã mất gần chục năm, chỉ còn lại cha là phó giám đốc một xí nghiệp nhà nước và một cô em gái tên Yi (giống y chang anh trai mình) kém tôi 1 tuổi. Nhà có 3 người, một người yêu tôi tha thiết, hai người còn lại đều rất quý mến tôi.

Tôi nhìn thấy hạnh phúc dường như vô bờ bến. Tôi ra trường, làm quản lý nhân sự ột công ty Hàn Quốc. Cuộc sống ổn định và bình an. Không trở về sống với cha *** tôi đã là một người trưởng thành.

Tuy nhiên tôi vẫn ở căn hộ giữa trung tâm thành phố. Ken vẫn hùn một nửa tiền. Chúng tôi lên kế hoạch 1năm sau tổ chức đám cưới. Quản lý con người là một việc cực khó, tôi gặp áp lực nặng nề từ những vị sếp khó tính người Hàn Quốc và gần 200 công nhân cứng đầu dưới xưởng sản xuất. Tôi thường xuyên rơi vào trạng thái mệt mỏi. Đuối kinh khủng. Tình yêu của tôi và Ken cứ bình thản trôi đi, không sóng gió và cũng không quá thăng hoa. Cho đến một hôm, sau hàng giờ vuốt ve, trò chuyện với nhau, Ken chạm tay xuống phía dưới và hỏi tôi một câu rất chi là lãng xẹt:

- Thành phố cát nước rồi phải không em? - Đâu có, nếu cát phải có thông báo chứ! Tôi ban đầu chưa hiểu ý của Ken nên thần nhiên lạc chủ đề. Ken cười, dí tay lên trán tôi kêu: “Ngốc quá cơ!”, thì mới chợt nhận ra tình trạng của mình, hoàn toàn khô cong, như con mực đã phơi qua cả mùa nắng đẹp. Ken là lữ khách trên sa mạc, anh khát. Tôi thì lại chẳng hề phải ra một chút hơi ẩm. Đùa nghịch rõ lâucũng chẳng có cách gì chữa khỏi cơn khát, chỉ khiến nó mệt mỏi và xiu xuống.

Cuối cùng Ken nhìn tôi đầy yêu thương và giễu cợt một câu không ác ý:

- Hay là em mắc bệnh Les rồi nhĩ? - Anh này! - tôi dài giọng không nhẽo - Có lẽ Les thì em vẫn bám theo anh như âm hồn bất cưới cho coi, - rồi tôi kéo tay anh chạm lên bầu ngực con gái của mình, nó rung theo nhịp tim những nhịp đập bình yên.

Ken cười mỉm và ôm chặt tôi trong vòng tay của anh. Tôi yêu Ken nhưng không có quá nhiều khát khao nhục cảm. Giữa chúng tôi là một tình yêu thanh cao. Chúng tôi dịu dàng, mềm mại khi ở bên nhau, không hề có sự điên cuồng, đau đớn nào cả.

Có lẽ thế nên cảm giác thăng hoa cũng rất nhẹ nhàng. ***- Em ghét cái không khí ồn ào của Bar lắm! Nhưng quả thực thấy con gái ở đó rất xinh.

- tôi nói với Ken sau khi rời một cái Pub, chia tay những người bạn của anh trở về căn hộ của mình.

- Anh không thích những cô gái đó, họ đẹp theo công nghệ. Nếu đứng dưới ánh mặt trời và bỏ lớp son phấn, đảm bảo sẽ như những con vịt xấu xí so với em thôi.

- Ken ôm eo tôi, thì thầm bên vành tai, từ từ nhích về phía giường. Làn tay tinh tế đẩy đưa, xiêm y trút bỏ hoàn toàn. Chúng tôi liêng biên trong dư men ban tối, chênh choáng muốn nhập vào nhau. Song đường như có rào cản, cuối cùng Ken khẽ nằm xuống cạnh tôi, nhẹ như một chiếc lá rơi, nhắm nháp nơi vành tai, giọng Ken pha chút hờn dỗi:

- Định để người ta chết... khát sao? - Có lẽ tại em bị căng thẳng và mệt. Híc... Nghỉ nha anh! Đợi em khỏe lại đã! Cái lưỡi mềm của Ken lướt quanh vòng cung nơi tai tôi, gai ốc rợn loang da thịt, song tôi thực sự thấy mệt mỗi đường như lửa khử chường mặt ra từ một góc nào đó của thể xác.

- Hình như em bị Les thật ấy! Hồi nãy em chẳng nói là thích con gái xinh sao? - Ken cố tình trêu chọc tôi, giọng đầy hài hước.

- Giận anh bây giờ! Mai không là chủ nhật thì em sẽ đuổi anh về cho biết mặt! - tôi bắt đầu phụng phịu, rồi lại kéo cánh tay Ken vòng ngang lên ngực mình.

- Hihi...

Sợ bị chê là Les nên bắt anh ôm thế này phải không? Ngủ đi nè! Trời sắp sang rồi kìa! Nào bộ tôi bắt đầu nhả một rãnh nhỏ, ghi nhớ lại ý niệm rằng mình bị rối loạn quan hệ tình dục. Đó là một sự cố, một trục trặc nhỏ và rất dễ dẫn đến một bất trắc lớn. Liệu rằng Ken có bỏ tôi? ***Chúng tôi ở bên nhau rất nhiều, song giao hoan thật sự khó khăn. Có lúc vô tư lự, Ken phả một làn hơi thở ấm nóng rất mạnh sau gáy tôi, khiến những lỗ chân lông nơi cánh tay trồi lên, đẩy cảm giác thích thú chạy dọc sống lưng, rờn rợn, mơn man,... vậy mà cổ họng lại vẫn rào rít, im ỉm như thể thần tiên đi vắng.

Ken lại đùa không ác ý:

- Lyn của anh chắc chắn bị Les rồi nè! Vậy mà mình vẫn yêu mới chết chứ! - Thôi nha!

Anh làm em tưởng mình Les thật bây giờ! Nhưng rồi nhiều lúc không thể phá nổi rào cản, Ken lo lắng nhìn tôi, khuyên rằng nên thử đi bác sỹ khám xem là triệu chứng gì. Tôi hứa sẽ dò hỏi xem có vị bác sỹ nào uy tín sẽ tìm đến khám.

Tuy nhiên tôi vẫn cảm nhận được tình yêu trọn vẹn của Ken, không vì chuyện mền gối khúc mắc mà sút mẻ chút nào. ***Yi cũng hay theo anh trai mình qua căn hộ của tôi chơi. Gương mặt hai anh em họ giống nhau như khuôn đúc, nên rất dễ xâm chiếm cảm giác thân thuộc trong tôi. Đã thế Yi còn có một mái tóc ngắn như con trai và luôn phục trang theo kiểu Tomboy. Bé Yi, quả thật là cô gái rất cá tính. Yi có giọng hát ỏ lủ. Hình như mơ ước của cô sẽ trở thành một ngôi sao ca nhạc, nên rất chăm ngâm mình ở những phòng trà, tụ điểm ca nhạc. Tại vài sân diễn nhỏ, Yi cũng được chọn làm ca sĩ hát lót. Bước đầu tiên của ngôi sao nào cũng thế, nên Yi rất lạc quan. Thỉnh thoảng Ken đưa tôi đến phòng trà, nơi Yi sẽ biểu diễn, từ rất sớm, ngồi đồng ở đó để cổ vũ cho em gái mình. Vì vậy Yi quán quýt, thân thiết như một phần cuộc sống của tôi. Khi nào chính thức trở thành vợ Ken, Yi cũng nghiễm nhiên trở thành em gái tôi. Càng yêu mến nhau, gia đình tương lai của tôi sẽ càng hạnh phúc. Một chàng nhiếp ảnh gia trẻ tuổi, tóc dài đầy vẻ lãng tử chết ngập bởi đôi mắt trong veo hơn nước hồ thu của Yi. Cậu ta sẵn đón bất cứ nơi đâu có Yi, tỷ tách chụp hình lưu đầy một cái ổ cứng di động 40Gb. Vài tháng sau, Yi sánh bước bên cậu ta, giới thiệu với chúng tôi đó là bạn trai.

Tôi thầm mong Yi cũng giữ trọn được tình yêu như mình. Những con người đang yêu thường chỉ nhìn thấy màu hồng. Tôi vẫn chưa tìm được một vị bác sỹ đáng tin nào để chữa căn bệnh thiếu nước của mình. Căn bản tôi nghĩ tạm thời chỉ là một giai đoạn khó khăn, tôi không hề lãnh cảm, bởi tôi có tình yêu, chỉ là cơ thể trục trặc chút xíu. Khi đã qua được giai đoạn cam go này, biết đâu tôi lại luôn ướt át và khát khao... *** Đầu mùa thu, Ken được công ty cử đi đào tạo ở Nhật 2 tháng. Căn hộ của tôi vắng mùi đàn ông, hiu quạnh đến lạ. Yi ngày nào cũng ghé qua thăm tôi, một mình, không có cậu bạn trai theo cùng. Yi nói: “Anh Ken

nhờ em ở nhà chăm sóc Lyn. Ảnh sợ nhất trên đời là để chị buồn đó!”. Tôi chỉ biết cười, càng yêu Ken và càng quý mến Yi gấp bội.

Hai tháng Ken ở đất khách, tôi quần quah trong thành phố và chứng kiến sự ghen tuông, giận hờn và tan vỡ trong tình yêu qua nét buồn thẳm, náo nề của Yi.

Vì ước mơ, Yi luôn phải nhả nhận khi giao tế với những người đàn ông khoác trên mình cái tiếng "Bầu sô". Cậu bạn trai yêu quá hoá ghen, vậy là hờn giận và chia ly. Chiều thứ 7, Yi đến, nằm bất động trên giường của tôi, mắt căng hút về một góc vô định, không khóc.

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, vuốt mái tóc ngắn an ủi cô. Yi nắm tay tôi lại, đề nghị:

- Lyn có thể nằm ôm em được không? Ôm một người con gái, là em bạn trai mình, thân thiết như ruột của mình, là điều rất bình thường. Huống hồ, người con gái ấy, trái tim đang tan nát vì những đổ vỡ của tình yêu.

Làm dịu những tổn thương của Yi, tôi thấy như trách nhiệm và nghĩa vụ của mình. Thực sự rất thương cảm cho Yi. Tôi ôm ngang bụng Yi, thấy cô từ từ nhắm mắt và ngủ. Thanh thần yên lành. Tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi tỉnh dậy, căn phòng tối om. Le lói chút ánh sáng vàng vọt nơi đường phố hắt chéo lên khung cửa, bóng Yi bất động. Tôi với tay nhấn công tắc đèn điện, căn phòng sáng gắt đột ngột. Yi quay lại, giọng ráo hoảnh:

- Chán quá à! Em với Lyn đi bar nha! Như đã từng nói với Ken, tôi không thích Bar ngoài mấy cô bé rất xinh. Song tôi cũng gặt đầu không hề đắn đo với ý muốn của Yi. Cô ấy trẻ, năng động cần một chỗ sôi nổi, ồn ào để giải tỏa. Trong không gian đặc quánh hơi men, khói thuốc, Yi bảo rằng muốn tôi uống rượu cùng cô ấy, hai đứa con gái với nhau lo gì. Thế là tôi uống. Uống để chiều lòng cô em chồng tương lai của mình. Uống vì mình cũng đang khắc khoải với nỗi nhớ tình. Yi và tôi dắt díu nhau xuống taxi, bước vào căn hộ của mình khi đã gần 1h sáng. Mọi thứ như lão đảo, ngả nghiêng trong ánh nhìn của tôi, thấy Yi có vẻ còn tỉnh táo hơn, mặc dù cô uống hai phần ba số rượu. Vốn dĩ từ lượng của tôi kém cỏi mà. Giúp tôi thay đồ, vệ sinh sơ thân thể, Yi dìu tôi lên giường rồi quay vào phòng tắm. Tôi lảng máng chìm sâu vào giấc ngủ. Và tôi mơ thấy những vuốt ve từ một bàn tay mềm mịn, mát rượi, những nắn bóp đầy kích động khiến tôi bắt đầu rướn mình lên gục giã, đợi chờ.

Loang loáng sáng tối chập vào nhau, bóng hình Ken áp ôm tôi, nhào nặn niềm rạo rức sau bao ngày xa cách, mạch nước ngầm bắt đầu khai mở, nghe được cả sự bò lan ẩm ướt.

Dòng suối mát lành trong tôi bắt đầu róc rách báo hiệu hết mùa khô hạn. Căn bệnh của tôi không trị mà dứt, y như dự đoán. Ken sẽ không còn là người bộ hành chết khát trên sa mạc cạn cỗi nữa.

Hạnh phúc sẽ vẹn toàn. Giấc mơ trôi qua êm đềm. Thức dậy lúc gần trưa với cái cổ họng khô khốc, nhưng trong tôi sóng sánh một cảm giác khoan khoái. Tôi lật tẩm chăn định đứng dậy đi lấy nước uống, chợt giật mình vì cánh tay mảnh khảnh của Yi vắt ngang qua eo tôi chạm trực tiếp vào da thịt, không hề được ngăn trở bởi lớp váy ngủ.

Tôi xoay lưng lại, nâng tẩm chăn và nhìn xuống, hai cơ thể phụ nữ song song không hề được khoác bất cứ thứ phục trang nào, dù nhỏ nhất. Hơi ngượng, tôi nghĩ chắc do say quá nên cởi đồ ra rồi lên giường luôn mà chẳng nhớ phải mặc đồ ngủ.

Se sẽ nhắc tay Yi khỏi bụng mình, tôi bước xuống thêm nhà đến bên tủ lấy một chiếc váy liền thân trông vội vào người, rồi chạy vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Xong nhiệm vụ thường nhật, tôi trở ra, thấy Yi đang chớp mắt chậm rãi trong cơn ngái ngủ

.

- Em đói bụng quá mà chẳng dậy nổi, Lyn để em ngủ thêm một lát nữa nha! Để cho Yi ngủ, tôi bấm số điện thoại KFC yêu cầu giao đến 2 phần gà rán, xong cầm nước chuẩn bị pha café. Gọi mãi Yi mới chịu chui ra khỏi chăn, hồn nhiên khoả thân đi vào phòng tắm. Quả thật Yi có một cái phước rất chuẩn, nếu cô nữ tính hơn chút nữa chắc chắn sẽ là một mỹ nhân. Ăn uống xong, hai chị em tôi kéo nhau đi shopping.

Lúc tâm trạng không vui đi mua sắm sẽ vui bớt rất nhiều phiền não. Đêm đó, tôi lại ngủ một mình trong căn phòng đơn lẻ, nôn nao nhớ về giấc mơ đêm trước. Nơi hạ lưu, nước sắp sắp ướt đầm... Tôi cồn cào lên nỗi nhớ Ken, mong anh nhanh chóng trở về. Chiều nào tan giờ làm dọn bước qua khỏi cầu thang dẫn đến căn hộ của mình, tôi cũng thấy Yi chờ sẵn trước cửa. Yi nói ngừng hoạt động nghệ thuật một thời gian, để đầm lại cú sốc tình cảm, những chuyện vừa qua khiến Yi khá mỏi. Yi cần thả lỏng. Yi chỉ thấy yên bình khi ở trong căn hộ của tôi và ở cạnh tôi.

- Lyn à! Em mắc bệnh thêm ôm rồi! Lyn ôm em được không, từ phía sau ấy... Tôi lặng lẽ ôm Yi từ phía sau, đứng bên cửa sổ, như Ken vẫn thường ôm tôi, che chở bao dung. Yi thả một câu nói qua khung cửa:

- Giá như em có thể là người yêu của Lyn thì bình yên biết mấy! - dường như pha chút tiếc nuối...

- Lyn coi Yi như em gái và rất yêu thương Yi mà! - tôi cười tỉnh lặng như ngày hè không gió.

- Anh Ken thật may mắn khi yêu Lyn...Cho đó là một lời khen của Yi, tôi chỉ khẽ đóng đưa vòng tay đang ôm của mình.

- Nếu em đi đến một nơi thật xa, Lyn có buồn, có nhớ em không?

- Đi đến tận đâu nào? - Một nơi mà Lyn rất khó gặp được em! Tưởng Yi có ý nghĩ đại dột, tôi thẳng thốt xoay ngay người Yi lại, tay bấu chặt trên đôi vai Yi, mặt đối mặt:

- Ngốc nào! Yi của chị đừng nghĩ chuyện khờ dại để chị lo lắng như thế chứ! - Hihi... Lyn nghĩ em yếu đuối vậy sao? Em không định tự tử vì một người đàn ông đâu. Họ làm gì xứng đáng...

- Nhưng Yi nói mơ hồ quá, khiến chị hiểu nhầm. Yi định đi đâu...

- Ra nước ngoài sống... ở đâu đó thì em sẽ nói cho Lyn nghe sau. Chỉ mới dự định thế thôi. Có thể Yi sẽ đi đến một vùng đất thật xa để lãng quên được tình yêu của mình. Tôi không ngăn cản, bởi tôi không thể quyết định đến cuộc sống của Yi.

Cô ấy sẽ làm những điều mình muốn. Tôi chỉ biết nếu thiếu Yi, gia đình tương lai của tôi sẽ rất quanh què và chất chứa hoài niệm. Vài lần tôi nghĩ Yi ngủ lại với mình, nhưng cô khước từ vì phải trở về ngôi nhà lặng lẽ duy nhất in bóng mờ của người cha. Ken đi vắng, ngôi nhà của anh và căn hộ của tôi đều buồn hiu hắt, như thể Ken chính là nguồn năng lượng sống cho tất cả chúng tôi.

Ken trở về, tất cả đều bừng sáng, tươi tắn, không gian chỗ nào cũng lấp lánh nụ cười. Chúng tôi ấn định ngày cưới vào đầu tháng chạp. Nghĩa là còn 2 tháng nữa.

Yi lặng lẽ hơn và bận rộn với một kế hoạch nào đó. Đột nhiên, Yi thông báo ăn tết nguyên đán xong chắc sẽ sang Canada sống, hiện tại đang lo thủ tục giấy tờ, khi nào có ngày đi cụ thể sẽ dắt chàng rể về ra mắt. Ken trầm ngâm, không tỏ thái độ ngăn cản, chỉ mong rằng Yi quyết định không quá nóng vội. Người cha thì thờ dãi, chẳng nào Yi cũng đã trưởng thành, không thể giữ nếu Yi muốn ra đi. Tôi băng khuâng chẳng hiểu nổi tâm mình. Rồi bỏ quê hương vì một sự tan vỡ, sau này

Yi có hối hận? *** Đời sống tình cảm của tôi và Ken đã thoát ra ngoài trắc trở. Tất cả đều mưa thuận gió hoà. Nhưng tôi cứ tiếc nuối hoài giấc mơ khi Ken vắng mặt, không thể tìm lại được cảm giác bàn tay thon nhỏ, mềm mịn, mát rượi, dù rằng anh lúc nào cũng dịu nhẹ với tôi. Thảo nào mơ thường đẹp hơn thực tế. Ken không bao giờ còn nhắc đến từ Les khi trêu đùa tôi nữa. Tôi là một người phụ nữ bình thường như bao người khác. Tôi không thích sự ồn ào nên đám cưới được tổ chức trong một không gian nhỏ, thanh lịch, ấm cúng. Chính thức từ bỏ căn hộ đi thuê về sống trong ngôi nhà đã chứng kiến những năm tháng trưởng thành của Ken và Yi, tôi cứ bồi hồi một xúc cảm khó tả. Dẫu rằng ngôi nhà này, trước đây tôi vẫn thường xuyên lui tới.

Hôm dọn đồ của tôi về bên nhà Ken, Yi cũng lặng lẽ đến giúp gói gém đồ đạc. Nhân lúc Ken ra ngoài, Yi đứng bên cửa sổ, lại thả qua khung vuông một lời đề nghị.

- Lyn có thể ôm em thêm một lần như trước đây được không? - Yi của chị sắp đi xa rồi, muốn chị ôm thêm bao nhiêu lần nữa cũng được mà! Che chở được cho tâm hồn của Yi chút nào, tôi thấy sinh mệnh của mình ý nghĩa hơn chút đó.

Cho đến khi Ken trở lại, chúng tôi lại ngậm ngui bọc gói những món đồ trong một không gian đã quá đối thân thuộc. Tôi đã có gia đình, đã giữ trọn được mỗi tình thanh cao, đã nắm gọn hạnh phúc trong tay, đã ôm trọn tất cả hy vọng, mong ước, khát khao của phụ nữ trên khắp thế gian vào cuộc sống của riêng mình. Tôi được số phận ưu ái vượt xa trí tưởng tượng. Cứ như thể mọi may mắn đều chạy đến phủ phục bên tôi. Trên môi tôi sẽ luôn là nụ cười mãn nguyện.

*** Yi không dẫn chồng tương lai về, thay vào đó là một cô gái. Yi giới thiệu đó là em chồng của mình, nhưng hơn Yi 3 tuổi. Em chồng của Yi rất dễ thương, khéo nói. Cô cho chúng tôi xem hình ảnh về chồng Yi, một người đàn ông hơn Yi 8 tuổi khá điển trai, nét mặt lương thiện và những đoạn phim về gia đình bên Canada của mình, những thứ giấy tờ được chứng nhận để đảm bảo Yi qua đó sẽ có một cuộc sống tốt đẹp, rồi cô giải bày về lý do anh mình không qua xin phép gia đình cho Yi đi được.

Cô ấy là đại sứ, lại tỏ ra rất yêu mến Yi, nên gạt tan hết mọi lo lắng, khúc mắc trong lòng chúng tôi về sự vắng mặt của anh chàng rể. Cô thuyết phục được chúng tôi ngậm ngùi tiễn Yi ra sân bay, đem theo những lời cầu phúc chân tình. Ngoài cha và anh trai, Yi có thêm tôi là người thân thứ 3. Trước khi vào phòng cách ly, Yi ôm từng người, nước mắt lưng tròng ướt đầm từng bờ vai. Gửi lại những lời yêu thương cuối cùng, Yi ôm cha, Yi ôm Ken và Yi ôm tôi. Tiếng nấc của Yi cũng làm tôi chan hoà lệ chia ly. Yi nghẹn ngào:

- Em yêu Lyn lắm!... Em muốn Lyn được hạnh phúc... Mà em đi rồi thì nhất định Lyn sẽ hạnh phúc...

Anh Ken của em tốt lắm... và yêu Lyn rất nhiều đó!... Ai cũng khóc, từ Canada sang Việt Nam đâu dễ dàng, chẳng biết Yi có điều kiện để về thăm nhà thường xuyên, hay lại đi biệt vài năm trời, thậm chí cả chục năm mới trở lại. Cho đến khi em chồng Yi kéo tay đưa vào phòng cách ly thì chúng tôi vẫn ngậm ngùi đứng lặng lẽ rất lâu, bên cạnh nhau để hoài niệm bao kỷ ức về Yi. Yi của chúng tôi đã đi mất rồi, bay về một phương trời xa với những giá trị mình theo đuổi. Mong Yi đã lựa chọn được hạnh phúc đích thực. *** Yi rời Việt Nam được gần tháng, tôi tình cờ gặp lại bạn trai cũ của cô. Cậu nhiếp ảnh gia ngày nào vẫn để tóc dài, nhưng thêm râu ria khiến phong trần hơn rất nhiều. Cậu nhắc đến Yi đầy luyến tiếc, tình yêu còn vương trong từng hơi thở

- Tôi cứ nghĩ tình cảm chân thành của mình có thể đưa Yi trở về là một người phụ nữ bình thường nhưng đành bất lực...

- Cậu nói vậy là sao? Cô ấy quá cá tính à?

- Tôi yêu Yi, đến giờ vẫn yêu và vẫn cảm thấy nhức nhối. Nhưng tạo hoá đã sinh ra cô ấy để không thể yêu một người đàn ông như tôi, nên tôi chỉ có thể nhìn cô ấy ra đi...

- Thực tình tôi vẫn chưa hiểu...

- Ban đầu tôi cũng không hiểu, cứ nghĩ là Yi yêu một gã đàn ông nào đó, nên ghen tuông, dằn vặt cô ấy, nhưng cuối cùng hoàn toàn không phải, cô ấy chẳng yêu ai cả, chỉ là cô ấy không thể yêu đàn ông... Cô ấy ra đi, có thể là lựa chọn tốt cho chính bản thân cô ấy...

Tôi băn khoăn mãi về những câu nói mập mờ của cậu nhiếp ảnh gia. Rốt cuộc cũng chẳng hiểu hai người chia tay vì lý do gì. Cậu ta giao chiếc ổ cứng 40Gb toàn lưu trữ hình ảnh của Yi lại nhờ tôi giữ.

Bởi cho rằng sẽ tốt hơn với trái tim còn đau của cậu ta. Nhớ Yi, tôi mở những bức hình của cô em gái thân thương ra xem.

Nhìn kỹ cô ấy giống Ken lạ lung, như thể hai anh em sinh đôi, cùng trứng. Yi lại thấp nhỏ hơn Ken vì là nữ. Và trí tuệ của tôi bị níu lại ở một bức hình chụp ngược sáng, chỉ thấy bóng của Yi với cánh tay mảnh dẻ, thon nhỏ, mềm mại...

Dường như tôi đã gặp ở đâu đó hình ảnh này, dường như... Tôi bắt đầu thấy khó thở, lời nói của cậu nhiếp ảnh gia bắt đầu thực hư ý nghĩa. Trong đầu tôi lung bùng hiện về những câu nói của Yi, về những sự kiện đã xảy đến trong nửa năm qua.

Từ khi Ken vắng mặt, từ cái đêm tôi chênh choáng men cay, từ giấc mơ day dứt khoái cảm, từ mạch nước ngầm được khơi thông, từ lời yêu thương của Yi nơi sân bay,... tất cả đều là thật.

Ngay cả những câu Ken đùa tôi là Les cũng không hề mờ ảo chút nào. Yi không thể yêu đàn ông, vì Yi yêu tôi. Yi ra đi vì hạnh phúc của tôi và Ken,... như thế nghĩa là sẽ chẳng có anh chồng Canada hơn 8 tuổi nào cả, Yi chỉ ra đi cùng một cô gái,...

và đó là cách Yi giấu diếm về những chuyện đã xảy ra giữa chúng tôi.

*** Từ ngày qua Canada Yi gọi điện về đúng một lần. Cô khoe rằng cuộc sống rất tốt, vui quá nên có thể quên mất mọi người ở Việt Nam. Vì thế đừng mong ngóng cô nhiều, khi nào buồn nhớ mọi người cô sẽ tự động gọi về.

Nhưng hàng tuần Yi đều gửi vào email của vợ chồng tôi những bức hình mới chụp. Cô thoải mái tự do đi du lịch khắp nơi, tuy nhiên reply hỏi về cuộc sống thì không bao giờ thấy trả lời. Email chỉ là hai hướng một chiều. Tôi ám ảnh về khái niệm Les. Có thể tôi là Les ngay từ lúc mới sinh mà không hề nhận ra sự lệch lạc của mình, có thể tôi chỉ là Les theo trào lưu một cách nông nổi, hoặc có thể Les là một sự may mắn giúp tôi tháo gỡ bế tắc sợi dây sinh học của đời mình.

Tôi đã từng nhớ, lưu luyến mãi về giấc mơ ngộ nhận của mình. Giấc mơ ấy có thật, đã in đậm vào tiềm thức của tôi. Nếu không có Yi, chắc giờ đây tôi đã không thể tiếp tục yêu Ken, trở thành một người vợ hạnh phúc.

Nếu không có Yi, khi tôi nhận ra mình là Les với sự có mặt của một cô gái khác, chắc chắn tôi chẳng thể nào trở lại thành một người phụ nữ bình thường. Nếu không có Yi, thì có lẽ giờ đây rất nhiều người biết rằng tôi là Les...

Từng nghe ở đâu đó: “Đàn bà với nhau, lúc nào cũng như đầm nước...”, quả nhiên là thế. Cứ như ông trời sắp đặt sẵn, em gái của Ken là Les để cứu rỗi và uốn nắn đời sống của tôi trở về một người phụ nữ bình thường.

Tôi đã được số mệnh ưu đãi quá đáng, những hạnh phúc tôi có được nảy mầm trên nỗi bất hạnh của Yi. Yi ơi! Yi... Tình yêu của Ken và sự hy sinh của Yi đã giữ cho trái tim tôi đập những nhịp bình thường. Tôi giữ trong lòng mình lòng biết ơn sâu sắc với Ken, với Yi, với tạo hoá. Yi đã im lặng cho tôi hạnh phúc, thì chỉ có duy nhất cách tôi đáp trả cô ấy là nâng niu hạnh phúc của chính mình. Ken đã quên về cái thời chọc ghẹo tôi là Les, Yi thì lặng lẽ và sẽ luôn tin rằng tôi không hề biết gì. Còn tôi cũng đã mơ hồ về cái cảm xúc Les. Tôi sẽ vẫn tiếp tục cuộc sống gia đình êm ấm của mình, sẽ sinh cho Ken những đứa con pha trộn vẻ đẹp của cả cha lẫn mẹ. Rồi khi Yi trở về, dĩ ấy sẽ cùng vui đùa với các cháu trong không gian ngập tiếng cười. Không chấp niệm, con người sẽ thanh thản trong hạnh phúc của mình. Tôi nghĩ như thế! Nên tôi sẽ tiếp tục hạnh phúc... Đó cũng là điều Ken, Yi và tôi luôn mong muốn.

2. Chương 2 : Những Sợi Len Đan Rối Vào Nhau.

Đã có lúc hồn lìa khỏi xác Để bước vào một cuộc phiêu linh... Sẩm tối, nàng ngồi trong góc khuất của quán café cầm cụ đan một đôi tất chân kiểu Hirajuku, một đôi tất sẽ dài quá đầu gối, ôm lấy đùi với sọc hồng - đen xen ngang vào nhau. Nàng cũng đã đứng tuổi chẳng còn teen để mang thứ trang phục có phần quái dị và trào lưu như thế.

Nhưng nàng thích, nàng cứ đan thôi, đan xong rồi có thể nàng cũng chẳng bao giờ xỏ chúng vào đôi chân của mình để đi ra đường cho thiên hạ ngắm nhìn. Trời không lạnh, trời chỉ thỉnh thoảng man mát, se se một chút. Cái xứ nhiệt đới này lấy đầu ra mùa đông, vậy mà nàng vẫn cứ đan. Cần mẫn.

Nàng đan hầu hết những lúc ngồi 1 mình, đan đủ thứ linh tinh vụn vặt, dây cột tóc, thắt lưng, khăn, mũ, găng tay, tất (vớ)... chỉ mỗi áo, quần là nàng chưa thể đan vì nó quá to và nàng thì thiếu lòng kiên trì.

Trước đây nàng chỉ đan ở trong nhà. Nàng e ngại người ở cái xứ này nhìn thấy nàng đan đồ len thì sẽ cười ngặt nghẽo tưởng nàng dở hơi, mát dây gì đó...

Nhưng lâu lâu sự miễn cảm bị mòn, nàng chẳng quan tâm người ta xì xèo gì khi lạ lẫm nhìn nàng đàn nữa. Có hề gì, nàng đã học được cách gạt phăng dư luận sang một bên để sống theo ý thích. Mỗi khi buồn nản, nàng lại xách túi len chui vào góc của quán café nào đó, rồi ngồi đàn cho tan phiền muộn mới trở về nhà. Đôi lúc nàng mơ mộng sẽ có 1 chàng trai hiểu kỳ về hành vi của mình mà đến làm quen. Nếu đó là một người tốt, nàng sẽ yêu. Yêu theo đúng kiểu số phận an bài hạnh phúc cho nàng. Nhưng tuyệt nhiên chẳng có chàng nào đến làm quen với một cô gái kỳ cục và nhan sắc không nghiêng nước nghiêng thành như nàng. Khách đến uống café thường đi theo đôi, theo nhóm. Lác đác có người ngồi 1 mình thì lại cắm mặt vào những chiếc laptop gõ gõ, bấm bấm...

Vậy là chả ai đến làm quen như trong mơ mộng của nàng cả. Có lẽ hoàng tử của đời nàng chưa xuất hiện. Nàng cứ ngồi đàn. Đàn như người ta tụng kinh để tìm sự thanh thản trong tâm hồn vậy.

Lòng nàng nặng trĩu nhưng cũng chẳng rõ buồn phiền xuất phát từ đâu, phải chăng mỗi đoạn quá khứ trôi qua lại khẽ lắng đọng xuống một chút cạn sâu. Quá khứ dài đằng đẵng, cạn sâu lớp lớp đóng thành một tảng đầy đeo bám cõi lòng nàng. Nàng cứ ngồi đàn. Đàn trong dòng chảy của thời gian và mong rằng dòng chảy đó mài mòn phần nào tảng đá nặng trĩu trong lòng... Nàng cứ ngồi đàn. Bất giác thấy một đôi chân đứng cạnh nàng, không phải là phục vụ quán.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên... Sững sờ! Tim nàng co bóp mạnh, mặt nàng tái đi, đôi mắt nàng bỗng nhiên tối thẫm. Nàng cố giữ bình tĩnh, nàng giả tảng thản nhiên. Nàng cố ngồi đàn với cõi lòng rối bời. Người đứng đó là chàng, là người nàng yêu tha thiết, là người đột ngột biến mất khỏi cuộc sống của nàng không một lời từ biệt,...

- Anh muốn nói chuyện với em một chút - chàng mở lời.

- ...

- nàng mấp máy môi nhưng không thoát được âm thanh ra khỏi cổ, cứ trân trân nhìn chàng với đôi mắt tối đầy ắp bối rối.

- Em đi ra ngoài với anh được không?

- chàng nghiêm túc đề nghị, nhũn nhặn mà như một mệnh lệnh. Nàng lú lú thu dọn túi len rồi đi theo chàng. Nàng thấy lý trí của mình thực sự không muốn đi, nhưng dường như có một ma lực đang điều khiển bước chân của nàng, bắt ép nàng trèo lên chiếc xe của chàng. Chàng ngồi vào ghế, thắt dây an toàn rồi điều khiển chiếc xe lăn bánh vun vút qua những cột đèn cao áp. Nàng vẫn chưa nói bất cứ câu nào với chàng. Hoàng hôn tím thẫm, khuôn mặt cũng tím nhưng có phần tái dại của nàng đầy ắp bóng tối. Nàng khẽ liếc trộm chàng. Ba tháng không gặp chàng khác đi nhiều. Nước da của chàng xạm đen và đôi mắt ẩn giấu vô vàn trần trụi. Sao chàng ra đi, sao chàng thay đổi? Nàng không hiểu nổi sự thể, miễn cưỡng chấp nhận và vùi những ký ức về chàng xuống dưới đáy lớp cạn sâu trong tim. Cuộc sống của nàng đã lữ khởi công buồn thẫm lê từng bước về tương lai. Nàng bất động như tấm bia đón những mũi tên dĩ vãng ồ ạt bắn tới...

*** Chàng dừng xe, mở cửa bước ra. Xộc vào mũi nàng hương biển mặn mòi tanh tanh. Chàng đưa nàng về nơi hai người đã gặp nhau, yêu nhau, đã ngắt ngảy trong hạnh phúc, khoái lạc. Đôi chân nàng bị cuốn theo những hấp lực từ chàng. Nhẹ tênh. Như linh hồn mỏng manh của nàng đang bước đi mà không phải kéo theo cái xác phàm nặng nhọc. Nàng đi theo chàng trên bờ cát sát mép biển. Hai cái bóng lặng lẽ di chuyển trong tiếng sóng rì rào. Chênh chênh một mảnh trăng bạc phía xa xa.

- Em còn nhớ nơi này không?

- chàng dừng lại, hướng mặt về phía đại dương và hỏi nàng.

- Dạ nhớ! - tiếng trả lời của nàng mỏng như hơi sương.

- Đây là nơi anh bắt đầu yêu em - chàng cúi mặt nhìn con sóng nhỏ liếm vào chân mình, bất thần cao giọng - và cũng sẽ là nơi kết thúc! Nàng không phản kháng, cảm lạnh nhìn xoáy vào đêm. Chàng định làm gì? Chàng đang muốn gì? Đột nhiên chàng mất tích khỏi nhịp sống của nàng, không để lại bất kỳ một dấu vết tìm kiếm nào.

Nàng khắc khoải đau, thẳm lặng sâu. Giờ chàng xuất hiện với bộ dạng một ác thần bí hiểm và đòi kết thúc? Kết thúc điều gì? Chẳng phải từ lúc chàng biến mất thì cũng là một cách kết thúc rồi sao? Chàng rút trong

túi ra một chiếc phong bì chìa về phía nàng. Thoắt chốc nàng bừng tỉnh khỏi những mộng mị.

- Thiệp mời đám cưới anh sao? - Nàng với đôi mắt vô thần đẩy từng từ một thoát ra khỏi miệng.

- Em mở ra xem để biết chính xác là gì đi.

- có chút gì đó mỉa mai trong câu nói. Nàng khó nhọc đón lấy phong bì và mở ra....

- Sao lại là tiền? - Mười triệu đấy! Anh trả cho những tháng ngày em đã làm người yêu của anh.

- càng lúc lời nói của chàng càng chua chát - Em không hiểu...

- Làm sao em hiểu được cái cảm giác của tôi khi nhìn thấy em vào khách sạn cùng một gã đàn ông khác? - Chàng quay hẳn mặt về phía nàng, gần giọng lên để đe dọa một nỗi đau.

- Em...

- Em yêu tôi, em vẫn ngủ với thằng khác để kiếm tiền. Em cần tiền sao không nói với tôi? Chẳng lẽ tôi không thể cho em tiền? - chàng hét sa sả vào khuôn mặt tái dại của nàng. Những thẳm lặng dồn nén trong tim nàng chợt àoạt ùa ra không gì ngăn nổi, như quán tính của xúc cảm nàng rút số tiền trong phong bì ra, xòe trước mặt mình, nhìn ngấm ngấm, rồi ném nó về phía chàng. Những tờ polime rơi lả tả trước ánh nhìn hằn học, đấng ngất của chàng. Nàng cười sằng sặc, cười như một mụ điên...

- Chẳng phải em cần tiền sao? Chẳng phải vì tiền mà em phản bội tôi sao? Chẳng phải vì tiền mà em dẫm đạp lên tình yêu sao? Tôi không giàu nhưng tôi đã nguyện cho em cả cuộc đời mình. Vậy mà có đủ với em đâu? Em vẫn chạy theo gã đàn ông khác lắm tiền hơn. Có đáng không? Tôi mắc lỗi gì mà em đối xử với tôi như thế? Em nói đi... Em nói đi chứ?...

- chàng quát âm lên, dồn dập. Tim nàng đang bị ngàn nhát búa đập rầm rầm...

- Tại sao anh biến mất? - nàng gào lên - Tại sao anh không nói cho em biết lỗi của mình? Tại sao ngay sau đó anh không hỏi em? Tại sao anh tự hành hạ mình và dày vò em? Em mắc lỗi, anh không hỏi, không nghe em giải thích, anh biến mất như hồn ma, và giờ đây quay lại chất vấn em, đòi kết thúc cái việc đã kết thúc từ khi anh bỏ đi...

- nàng nức nở, nước mắt nước mũi nhoe nhoét trên gương mặt dúm dỏ, khổ đau.

- Vậy thì tại sao? Em nói đi...- giọng chàng cao vút lạc hướng. Nàng khịu xuống bờ cát, quỳ gối nhặt những tờ tiền vương vãi, nàng vo viên chúng lại. Chỉ có 10 triệu mà nàng nhặt mãi, nhặt mãi không hết. Chàng đứng như trời trồng đầy vẻ miệt thị.

- Anh nghĩ là em cần tiền lắm sao? Anh đem tiền ra thì muốn chà đạp em thế nào cũng được sao? Anh nghĩ em yêu anh vì tiền sao? Anh nghĩ là dùng tiền thì mới kết thúc được mối quan hệ của chúng ta sao? - nàng vò những tờ tiền nhoe nhoét cát, nước biển và cả nước mắt của mình lại thành một cục to, nàng đứng phắt dậy một cách đầy kiên cường.

- Anh giữ lấy tiền của mình đi! Còn em sẽ giữ lấy sự sỉ nhục của anh...

- dứt lời nàng lao mình xuống biển, nàng nhỏ bé giữa mênh mông nước đen ngòm và nhấp nhô những con sóng phủ lên đầu nàng, nhấn chìm nàng và những cay đắng xuống đáy sâu đầy sóng ngầm...Chàng đứng trên bờ cát, chết lặng, đôi mắt nhòe nước trước cảnh tượng nàng lao mình xuống biển. Chàng đã đẩy nàng vào tay thần chết. Thể xác nàng chìm dần, chìm dần,... và rồi linh hồn nàng thoát ra khỏi thân xác, chồi lên khỏi mặt biển và bay lơ lửng. Nàng thấy chàng khóc, chàng lao ra biển và gào thét tên nàng, chàng vô vọng tìm kiếm nàng trong những day dứt hồi hận. Vậy là đã kết thúc. Kết thúc bằng chính sinh mạng của nàng chứ không phải là 10 triệu của chàng. Nàng ôm sự sỉ nhục nơi đáy biển, còn tiền của chàng theo những con sóng cuốn dạt tứ tán. *** Kết thúc rồi, nàng sẽ không còn vương vấn gì về chàng nữa. Nàng đã là một hồn ma, đã cách biệt với chàng cả một thế giới, nàng sẽ xóa sạch ký ức về chàng, về những đắng cay lầm lạc để có thể bình an qua những kiếp luân hồi. Nếu trở lại làm người, nàng mong một cuộc sống tốt hơn. Nàng đã lạc lối trong kiếp này, nàng đã cố gắng thay đổi, vậy mà ... Quá khứ, nàng đã trượt dài trong sự suy đồi đạo đức. Đàn ông muốn ngủ với nàng phải mất tiền. Nàng nghĩ làm đi giống như việc đi “bán lẻ” cho hết thằng nọ thằng kia chà đạp thân xác, mà mỗi lần ngủ với 1 gã đàn ông mới thì cảm giác phẩm hạnh bị bào mòn đi một lớp. Nàng sợ đến lúc nào đó phẩm hạnh của nàng kiệt quệ, nàng sẽ trở ra như gỗ đá. Nên nàng đủ

khôn để kín đáo biến mình thành một loại gái bao trá hình dưới chữ “tình”, nàng bán thể xác mình nhưng không hề cùng hệ với những con đĩ rẻ mạt chất đầy trong các bar, vũ trường, lỗ nhỏ ở các tụ điểm ăn chơi. Gần 10 năm nàng cũng chỉ mới “bán buôn” cho chưa tới 10 người đàn ông. Họ có tiền nhưng ngật nổi đều có gia đình. Dĩ nhiên nàng chẳng yêu ai. Tình đổi tiền, yêu sao nổi. Cặp với người đàn ông có vợ, những ngày lễ nàng luôn một mình, họ phải trở về với nghĩa vụ của mình. Trong một dịp lễ lớn nàng lang thang ra biển đổi gió, gặp chàng, trò chuyện, trao nhau số điện thoại, thỉnh thoảng café ở thành phố. Qua một dịp lễ nữa, chàng rủ nàng ra biển, về nơi 2 người gặp nhau lần đầu tiên. Chàng ngỏ lời yêu. Nàng hiểu là mình cần chàng trong cuộc đời. Cần thực sự. Nàng giấu nhem quá khứ của mình, đoạn tuyệt với những người đàn ông cũ và yêu chàng một cách vừa dịu dàng, vừa mãnh liệt. Chàng tuyệt nhiên cũng chẳng bao giờ hỏi về cuộc sống trước đây của nàng. Chàng thấy nàng nhu mì đúng điệu gái ngoan, ngoài việc theo một vài khóa học, hầu hết thời gian còn lại nàng ở nhà thêu đan, cắm hoa, luyện thư pháp và cả vẽ tranh nữa. Nàng muốn vẽ một bức tranh “Hoa hướng dương” thật lớn, thật đẹp tặng chàng. Hoa hướng dương tượng trưng cho lòng ngưỡng mộ. Nàng yêu chàng. Trao trọn con tim cho chàng được gần năm, một buổi tối nàng đứng trước căn hộ nhỏ của mình, tiễn chàng về. Chàng đi khỏi, nàng đảo gót định quay vào nhà thì chiếc ô-tô dừng gần đó nháy đèn, rọi luồng sáng vào nàng. Nàng nheo mắt nhìn và hoảng hốt với biển số rất quen. Chủ nhân chiếc xe đó là một người đã từng bao nàng. Bước đến gần chiếc xe, người đàn ông ra dấu nàng mở cửa ngồi vào. Ông ta kể đã li di vợ và tự nhiên giờ đây ông thấy rất cần nàng. Nàng từ chối ông, nàng nói đã có người yêu, nàng muốn một cuộc sống yên ổn,... nàng bỏ mặc ông ngồi đấy và bò vào nhà. Thời gian sau đó ông tìm mọi cách tiếp cận nàng, ngọt nhạt rồi cuối cùng đe dọa sẽ kể cho chàng nghe về quá khứ của nàng. Nàng cầu xin ông buông tha, ông nhất quyết phải được ở bên nàng một lần cuối. Nàng miễn cưỡng chấp nhận để bảo vệ sự bình yên của mình. Nàng là một con điếm đã hoàn lương, song đời luôn thích khuấy động trở trêu. Sau cái thỏa thuận với người đàn ông cũ, đột nhiên chàng biến mất. Điện thoại khóa, nhà đổi chủ, cứ như chàng bốc hơi khỏi trái đất. Sau cuối nàng tự an ủi lấy lòng, chắc chàng đã chán nên mới bỏ trốn khỏi cuộc đời nàng, dẫu sao nàng cũng đâu có xứng đáng với chàng... 3 tháng sau, chàng lại ngưng đọng thành một thực thể trước mặt nàng, ném cho nàng mớ tiền để xỉ nhục, nghiền nát trái tim nàng. Nàng không chịu được nỗi đau đó, nên nàng chết. Đơn giản như bao câu chuyện trên đời. Chết cũng nhanh chóng như biết bao cuộc tự sát khác. Nàng chết. Nàng đã chết! *** Linh hồn nàng lơ lửng gần chỗ chàng 1 lúc, chứng kiến sự đau khổ tuyệt vọng trong việc tìm kiếm thi thể nàng, thấy rõ ràng linh hồn đã vô cảm. Vậy là nàng bay, phiêu diêu trong gió, chấp chới trong những mảng tiềm thức. Hừng sáng, linh hồn nàng lơ lửng trước căn hộ của mình. Nàng bay xuyên qua cửa để vào.

Trên sàn nhà vương vãi những sợi len màu đen, màu hồng. Con mèo mướp tinh nghịch đang vờn cho những cuộn len rối tung vào nhau. Đôi tất kiểu Hirajuku cũng đã đan xong, nhưng bị con mèo tha mỗi góc một chiếc. Nàng đảo mắt nhìn quanh căn phòng thân thuộc, trên chiếc giường kê ở góc phòng, nàng thấy thể xác mình đang ngủ, yên lành trong tấm chăn màu hồng, ấm áp trên tấm đệm trải drap màu xanh. Thể xác nàng vẫn thở đều đều, nhịp nhàng. Linh hồn nàng vợ vẫn một lúc trong căn phòng rồi là là bay đến bên giường, nhìn ngắm cái xác phàm tràn đầy nhựa sống rồi nhẹ nhàng nhập vào đó. *** “Meooooooooo..... Meoooooooooooo.....” Nàng mở mắt và thấy con mèo đang nũng nịu kêu trước mặt mình. Nàng kéo nó vào lòng, khẽ vuốt ve... Lúc sau nàng chui ra khỏi chăn và tá hỏa khi thấy những sợi len rối tung, rối mù dưới sàn. Nàng lôi con mèo ra, tét một phát rỗ đau vào đít nó. Con mèo ré lên rồi phi qua cửa sổ chạy mất. Nàng cầm cùi thu dọn mớ len rối và cần mẫn ngồi gỡ. Quá khứ của nàng rối bù như đồng len hiện tại. Nàng nhất định phải khiến nhẵn gỡ ra từng mối rối. Nàng là một con điếm đã hoàn lương, nàng không thể sống bất cần như trước đây, nàng phải có trách nhiệm với tương lai của mình. Dù chàng đã đột ngột rời bỏ nàng, dù nàng không hề còn bất cứ chỗ dựa nào, dù nàng phải sống chật vật thì cũng không thể nào quay lại con đường đen tối đã qua. Nàng không quay lưng về phía mặt trời, nàng đang hướng về ánh sáng, dù con đường đó bóng rất. Nàng tỉ mỉ gỡ len. Những sợi len đang rối vào nhau. Màu hồng ra màu hồng, màu đen ra màu đen. Rạch rời như cách nàng vạch ra lối đi cho tương lai. Cuộc sống của nàng rồi sẽ lại nguyên sơ xúc cảm....

3. Chương 3 : Yêu Cũng Được, Mà Không Yêu Cũng Không Sao.

Chữ Duyên - nếu cố gắng tìm kiếm cũng chỉ là vô vọng mà thôi! 1. 23h, anh rời cơ quan, đầu óc căng thẳng. Hơn 1 tuần nay vui đầu vào công việc, vất kiệt sức như trâu đi cày mà mọi kế hoạch vẫn ngổn ngang. Thong dong lái xe dạo trên con đường vắng vàng vọt ánh đèn, vài cô nàng bướm đêm thấp thoáng sau những gốc cây trên vỉa hè. Nhẹ nhút hít thở bầu không khí lạnh lạnh, yên ắng của một góc Sài thành. Phảng phất trong tâm trí hình ảnh của cô bạn gái mới quen được vài tháng. Một tuần rồi cô cũng chẳng nhắn hay gọi điện cho anh. Tự nhiên muốn nhìn thấy cô ấy ngồi trước mặt mình... Anh tấp xe vào lề, tìm tên cô trong danh bạ, nhấn phím gọi... Bỗng nhạc “Mùa hoa bỏ lại” dần trải mang mang được hơn nửa thì vang lên giọng ngái ngủ từ đầu máy bên kia: “Sao gọi muộn vậy anh?” “Anh đang lang thang trên đường, em muốn đi dạo không?” “Em ngủ rồi, anh về nhà nghỉ ngơi đi...” “Em định để anh 1 mình sao?” “Uhhmm... Thôi được rồi, qua nhà đón em đi!” 15 phút sau anh đứng trước cổng nhà cô, gọi thông báo rằng mình đã đến, nhận được tín hiệu “Không trả lời”. Vài phút sau cánh cổng sắt lách cách, cô bước ra đầu tóc rối mù, gương mặt ngơ ngác như còn đuổi theo cơn ngủ. Rất tự nhiên cô ngồi lên sau xe, vòng tay qua người anh như một hình thức thắt dây an toàn rồi gục đầu lên vai anh hỏi: “Đi đâu?”, “Qua Cầm Chỉ ăn chút gì đã nhé!”. Đường như cô ngủ tiếp, hơi thở đều đều tan theo gió lướt qua tai anh. Quán ăn đêm hương vị Bắc giữa lòng Sài Gòn lúc nào cũng đông khách. Cô chọn 1 chiếc bàn trong nhà, đã có vẻ tĩnh tảo hơn: “Anh ăn đi, em ngồi uống nước thôi! Ăn vào sợ tức bụng không ngủ được nữa...”. Anh phải nằn nỉ mãi cô mới chịu gọi 1 tô bún thang và nhâm nhi kiểu loài mèo. Rồi cuộc anh phải uống luôn giùm cô ly sinh tố vì cô than quá no để giải quyết nó. Anh chở cô đi chậm chậm qua những con đường sáng đèn cao áp, Đồng Khởi, Lê Lợi, Pasteur, Nam Kỳ Khởi Nghĩa,... vòng tay của cô không chặt, không lỏng, buông hờ hững ngang bụng anh, một chút nặng nề nơi vai, dường như cô lại mơ màng chìm vào giấc ngủ. Nhịp thở đều đều chạm vào lưng anh, bình yên đến lạ. Dừng xe trước cổng nhà cô khi đã hơn 1h. Cô bước đến trước mặt anh, cọ bầu má vào mặt anh rồi siết một cái ôm nhẹ nhàng. Giọng nũng nịu mỏng như hơi sương: “Bibi nhé!” trước khi buông tay, quay gót để mở cánh cổng sắt bước vào nhà. Anh đứng yên nhìn cô, điện thoại rung rung trong túi. Cô khuất bóng anh mới bấm máy trả lời: “Nửa tiếng nữa con về, mẹ không phải lo lắng gì đâu!”. 2. Cô gái len lén mở cửa phòng, không bật điện chui luôn vào chỗ mình và nằm xuống. Tiếng mèo khóc lóc giọng bên kia bờ tường khiến cô cảm thấy dường như mình không thể ngủ được tiếp. Bất động, đôi mắt mở to nhìn xoáy vào bóng đêm. Giữa cô và anh luôn có những khoảnh khắc đối nghịch nhau. Thân thiết - hờ hững, nồng nàn - thờ ơ,... Có thể quán lầy nhau tíu tít trong phút giây, rồi lại bình thản nhìn nhau như người dưng giữa cuộc đời. Mỗi lần rời xa, cô chỉ lảng đãng nghĩ về anh chứ không thể tượng hình nổi nhớ. Anh không nói yêu cô, không nói thương cô, cũng chẳng có chút biểu hiện nhớ nhung, chỉ duy nhất một lần bộc bạch rằng: Tự nhiên có cảm giác cô gần gũi như người trong gia đình vậy, nên nếu có thể lo được cho cô điều gì, anh sẽ cố gắng. Và có lẽ sự cố gắng của anh là hàng tuần gặp cô 2 lần để cùng nhau đi ăn, café, xem film, đôi khi nếu cô không quá hờ hững thì họ cùng đóng film trong một không gian riêng tư ngai ngái mùi xạ. Anh đã hơn 30 tuổi, anh có một nghề nghiệp ổn định thời thượng, anh có những suy nghĩ tích cực, và anh luôn sống hết mình trong công việc cũng như các mối giao tế xã hội. Nhưng có vẻ anh lại không hề dám yêu hết mình, hoặc giả bên cạnh anh còn vài người con gái khác... Cho nên không bao giờ anh nói yêu cô. Đơn giản trái tim quá bộn bề để sắp xếp một điều gì đó cho ra dáng nghi thức. Cô dần quen với ý nghĩ: Anh yêu cô cũng được, không yêu cũng chẳng sao. Cuộc đời này vốn dĩ đã quá bẽ bộn. 3. Anh nằm dài trên giường. Màn hình laptop trên bàn nhấp nháy đỏ một cửa sổ chat. Anh uể oải ngồi dậy. Người con gái của anh, đang ở một phương trời xa xôi, bóng gió vài câu rồi nói: “Có lẽ anh đừng chờ em nữa...”. Anh nhẹ nhàng lướt tay trên bàn phím: “Nếu em thấy cần thiết... thì hãy sống hạnh phúc nhé!”. Vực mặt vào vòi nước, ướm dẫm. Anh ngẩng đầu soi mình trong gương, phản chiếu lại một nụ cười chua chát. Yêu cũng được, không yêu cũng chẳng sao. Ngày người con gái ấy ra đi, anh biết nàng đã vượt khỏi vòng tay mình. Chỉ còn tơ tình chưa dứt, vướng vất. Anh không tắt đèn, lại rải mình xuống giường. Bỗng thêm cảm giác có một hơi thở nhẹ nhàng lướt qua tai từ phía sau vai mình. Anh chìm vào giấc ngủ và mơ thấy cô đang nằm dưới mình, làn da mềm mịn như nhung áp sát vào cơ thể nóng hổi của anh. Mồ hôi rịn ra trên trán và anh thấy mình làm tình với tất cả bản năng đàn ông. Đôi tay cô bấu chặt vào tấm lưng đầm đìa mồ hôi của anh, mi mắt khép hờ và khuôn miệng quyến rũ mời gọi. Chưa bao giờ anh hôn cô, e ngại sẽ ghi lại những giây phút dối lừa, mặc dù anh thích được ôm ấp vuốt ve cơ thể trơn láng của cô vô cùng trong mỗi lần tiếp xúc da thịt. Anh cúi xuống sát mặt cô và bất chợt ngấu nghiến làn môi cong mềm run rẩy, lả lơi... Ngay lập tức mọi cử động dường như đồng loạt khựng lại, cô tròn mắt nhìn anh - một điệu nhìn ám ảnh: “Này anh, em đã từng là cave đấy!”. Anh gục đầu xuống vai cô, cảm giác sinh khí bị hút hết bởi câu nói lạnh băng, vỡ

vụn. Phút chốc những nóng bỏng bức bối của anh bị nghiền - nát bấy, đau đớn. Anh chưa bao giờ nghĩ cô là “fuck-machine”, song hành vi của anh dường như đã bắt đầu cúi gằm mặt trong vai bị cáo trước tòa án lương tâm. Bất cần, day dứt, ăn năn? Anh tỉnh dậy khi alarm báo 6.30, ngủ được khoảng 3 tiếng. Bụng và lưng từng tức đau đau, có lẽ vì cơn mộng tinh không thành. Phải đi làm, một mớ ngổn ngang đang chờ anh giải quyết. Anh gạt ngay những ý nghĩ về thủ dâm, về fuck-machine, về cô, về người con gái đã xa của mình vào một góc khuất tâm can. Một nhồi với cuộc sống.

- Anh ấy chưa bao giờ nói yêu em cả chị ạ! - Buồn cười nhỉ? Không yêu mà giữa hai người xảy ra tùm lum chuyện.

- Có lẽ vì em dễ dãi, mỗi khi đến với người đàn ông nào đó cũng đều nghĩ: yêu cũng được, không yêu cũng chẳng sao.

- Em không thấy mình bị thiệt thòi sao? - Con người hiện tại chấp niệm quá nhiều, đòi hỏi và thiếu lòng tin, chính vì thế luôn nghi ngờ khi tìm chỗ gửi gắm trái tim. Yêu một ai đó đã khó khăn ngay với chính bản thân mình, thì nói ra đâu phải dễ... Khi mới quen anh, cô tưởng tượng ra một đồng tương lai. Nhưng mơ mộng dần nguội lạnh khi cô mơ hồ hiểu về những khúc mắc sâu kín trong lòng anh. Sống theo cảm xúc, hợp tan, đến đi không còn ý nghĩa gì nữa. Cô không chờ đợi ngày anh ra đi, nhưng cũng không mong ngóng bất cứ điều gì trong mối quan hệ hời hợt vô thường đó nữa. “Tình yêu đến em không mong đợi gì. Tình yêu đi em không hề hối tiếc...”, quá nhiều lần nghe công luận phê phán câu hát phản cảm. Thực tế có bao nhiêu người như cô đang sống trong sự phản cảm đó? Quá nhiều để khẳng định 1 câu trả lời. Anh tìm đến cô với một lịch trình: Ngày giữa tuần dành cho việc ăn uống và ngồi trong những quán café tình nhân ôm ấp nhau, ngày cuối tuần bắt đầu bằng việc xem 1 bộ phim ở rạp và rồi tận hưởng cơ thể nhau trong một phòng nghỉ yên tĩnh. Mỗi lần hơi thở cô quét ngang qua vành tai, anh lại thoáng rùng mình, muốn níu làn môi cô lại... sự lả lướt đó làm giấc mơ hiện hồn, quấy nhiễu: “Này anh, em đã từng là cave đấy!”. Cô quá điều luyện chuyện gối chăn. Cô kém anh 7 tuổi, gương mặt tròn lẳn vẻ ngây thơ trong những nét từng trải, già dặn. Bình thường cô giấu kín cảm xúc của mình bằng chiếc mặt nạ vô tâm. Chỉ bất thần để nỗi buồn lộ ra đầy ám muội về một quá khứ đau thương dai dẳng. Để ý kỹ luôn thấy cô ngơ ngác như lạc vào một thế giới hoàn toàn xa lạ. Có khi nào đời thực là giấc mơ, anh lại nghe thấy câu nói thâm nảo như tấm độc: “Em đã từng là cave đấy!” không? Đôi lúc ở bên cô anh cũng không hiểu rõ là mơ hay thực. Hầu như chưa bao giờ cô gọi điện cho anh, cũng không chủ động nhắn tin về bất cứ điều gì. Chỉ có anh hỏi và cô reply. Cô chiều chuộng tất cả những đề nghị của anh, nếu không hài lòng, cô phản kháng một cách yếu ớt. Anh không biết cô có yêu mình? Cứ như kiểu: Yêu cũng được không yêu cũng chẳng sao. Anh có cảm giác cô không hề cần mình, anh không thể làm chỗ dựa hay che chở cho cô, và một ngày nào đó cũng giống như việc anh đã không giữ nổi người con gái của mình, cô sẽ ra đi, mất hút khỏi đời anh, không cách nào níu giữ. Nên để gọi tên chính xác tình cảm của anh đối với cô, quả là một nỗi hoang mang như lạc giữa rừng già. Những ngày giữa tuần, cô luôn đến đón anh. Đứng cách xa cửa một đoạn và gọi điện. Nhận được tín hiệu anh hủy cuộc gọi và đi xuống. Tuyệt nhiên không bao giờ cô ngó ý muốn vào nhà anh chơi, hay hỏi han bất cứ điều gì về gia đình anh. Muốn nói với cô vấn đề gì, anh tự dẫn dắt câu chuyện và kể ra thôi. Nhiều lần anh nghĩ, nếu đưa cô gái này về chào mẹ, liệu rằng bà cụ có hài lòng? Mẹ anh vốn dĩ là mẫu người của xã hội cũ, nên bà rất khó tính trong việc kén chọn con dâu. Nghĩ vậy, băn khoăn vậy, nên anh chỉ gặp cô ở những không gian ngoài gia đình của hai người. Cô cũng chưa bao giờ mời anh vào chỗ ở của mình. Điều duy nhất anh biết, cô sống trong con hẻm cụt có duy nhất một cánh cổng sắt luôn luôn khép.

- Chị ơi! Hôm qua em đi ăn trưa với người yêu cũ của mình.

- Hai người có định quay lại với nhau không? - Làm gì có chuyện đó. Anh ấy bây giờ ở xa và môi trường sống của hai bọn em hoàn toàn khác nhau. Những chỗ ảnh thường xuyên đến thì em không bao giờ một mình đặt chân vào được. Ngay cả nếu cùng đi trên một tuyến đường thì cũng không thể nào chạm mặt nhau được...

- Yêu phải cái thằng giàu quá cũng khổ...

- Ngày xưa bọn em gặp nhau tình cờ, yêu nhau 1 thời gian rồi cũng chẳng nói chia tay, tự nhiên ít đi với nhau và rồi một ngày anh ấy hỏi em: hiện tại đã yêu ai chưa? Lúc đấy em cười và trả lời: có vài người nhưng chẳng đâu vào đâu... Thế là hơn 3 năm qua, 2 đứa giống như những người bạn lâu lâu anh ấy muốn gặp em chuyện phiếm, rồi chia tay chẳng ai lưu luyến nhớ thương gì cả...

- Chuyện tình cảm nào của em cũng khó hiểu quá! - Có lẽ vì em toàn gặp những người giống em: Yêu cũng được không yêu cũng chẳng sao. Trong giờ làm việc, anh luôn để di động ngay trước mặt mình. Bồn chồn, mong ngóng. Anh chờ cô gọi điện, anh chờ nhận được tin nhắn của cô thắc mắc sao hơn tuần rồi không hề thấy anh hẹn cô đi chơi. Cái lịch trình quen thuộc đứt gãy đột ngột, chẳng lẽ không ảnh hưởng gì đến nhịp sống của cô? Anh thôi liên lạc từ bữa nhìn thấy cô ngồi sau xe 1 cậu trai, cũng vòng tay buông hồ hững ngang bụng, cũng ngả đầu lên vai, mi mắt khép hờ mơ màng nhìn những vòng bánh xe quay quay lẩn tròn trên mặt đường. Có lẽ vì thế! Anh không phải là người duy nhất gần gũi cô, cô ở bên thằng con trai khác cũng giống như ở bên anh. Hôm đó, anh cứ từ từ chạy sát bên cô, thôi thúc một cảm giác được nhìn thấy sự ngỡ ngàng, lúng túng của cô khi ngẩng đầu lên bắt gặp anh đang đi bên cạnh. Nhưng chạy suốt dọc đường dài Hai Bà Trưng từ giao lộ Trần Cao Vân, ngang qua mấy ngã tư, vượt qua nhà thờ Tân Định anh cũng không thể nào lọt vào ánh mắt cô. Sự lơ đãng ấy vốn có sẵn trước cả khi anh quen biết cô. Thảo nào, hình ảnh của cô trong tâm trí anh luôn lửng lơ như một con cá cảnh kiêu kỳ khó nắm bắt. Mười ngày... Nửa tháng... Rồi một tháng... Chưa một lần màn hình di động của anh hiển thị số điện thoại cô trong những cuộc gọi đến, vài dòng tin nhắn ngắn ngủi vô cảm cũng không. Chẳng lẽ anh chưa bao giờ cần thiết với cô? Đến với nhau yêu cũng được, không yêu cũng chẳng sao? Một đêm khuya, anh lặng lẽ xóa tên cô khỏi Group Family của mình, trong cả danh bạ điện thoại, trên cả YM chat. Ngủ xong tỉnh dậy, sẽ không bao giờ anh chờ đợi bất cứ điều gì ở cô nữa. Cô chính thức bị delete ra khỏi cuộc đời anh.

- Tự nhiên không thấy anh ấy liên lạc với em nữa chị à! Chắc anh ấy chán em rồi...

- Sao em không chủ động gọi? - Phiền lắm! Khi người ta đã tránh mặt mình, cố bám đuổi chỉ khiến người ta khó chịu. Em sợ nhất cái cảm giác gọi điện cho người khác chỉ nghe thấy những tiếng tút dài hoặc “Thuê bao quý khách vừa gọi...”, lúc đó mình như bị cả thế giới từ chối, lơ lửng và đơn phương chủ động nắm bắt chứ. Lúc nào cũng không có ý giữ như em thì người ta đi mất là đúng rồi! - Ba năm trở lại đây em sợ cảnh được ngỏ lời yêu rồi chia tay lắm. Thà chẳng nói yêu, vui thì ở bên nhau, chán thì mỗi người 1 hướng. Không hứa hẹn, không hy vọng, không đau thương phải không chị? - Nhưng em cũng đứng tuổi rồi, nên xác định cho mình một tương lai. Đừng như thế mãi, không tốt đâu. Em không nghĩ mình cần phải lấy chồng sao? - Xác định? Nhưng nếu họ không phải là số phận của mình thì khi đó chỉ càng đau đớn thêm mà thôi. Thà rằng khi đến với ai đó, em mang sẵn ý niệm “Yêu cũng được, không yêu cũng chẳng sao” sẽ cảm giác nhẹ nhàng, dễ sống hơn... Vậy là anh thực sự biến mất khỏi nhịp sống của cô. Không một lời tạm biệt. Một chút trống trải len vào hồn trong những chiều chủ nhật nắng vàng như mật. Ngang qua những nơi 2 người từng đến lại thoáng chạnh lòng. Tuần có vài lần cô đi trên con đường đến nhà anh, một chút thân quen, một chút tiếc nuối, ngậm ngùi. Nhưng anh chỉ là một phần chữ Duyên mà cô chờ đợi trong cuộc đời này.

4. Chương 4 : Gia Đình - Người Tình & Áo Khoác.

Sài Gòn không có mùa đông. Khi quyết định chuyển đến sống ở thành phố hoa lệ nhất nước Việt, em nghĩ mình sẽ chẳng cần đến chiếc áo khoác nữa. Tháng 6, nắng vàng như mật. Em ra đường, sợ bị ung thư da, mặc chiếc áo sơ-mi dài tay bên ngoài, hòa vào những con đường lúc nào cũng nườm nượp xe 2 bánh, hối hả xe 3 bánh, nối đuôi xe 4 bánh. Nhìn người ta bị bùng khẩu trang, găng tay, kính mát, mũ rộng vành và khoác cái áo dày sù, em cười. Mùa này mà ăn mặc như thế đi ngoài đường phố Hà Nội chắc bị chửi dở người, khùng điên mất. Em lại cười vì mình khó hợp được với không khí của nơi này. Đôi lần lên Đà Lạt - thành phố sương mù vương phủ bao bọc tình yêu - nỗi nhớ, em cũng đã phải mua ỉnh vài chiếc áo khoác. Mặc một hai lần rồi trở về thành phố lại gấp cất nơi đáy vali. Em vẫn không thích mặc áo khoác dưới cái nắng Sài Gòn. Da có đen cũng mặc kệ. Hơn 1 năm sau, bạn bè nói em khác xưa, thay đổi. Mất đi làn da trắng của con gái xứ Bắc, dễ thích nghi với lối sống, cách nghĩ miền Nam. Nhưng em vẫn thấy mình lạc lõng, chẳng là Bắc, chẳng là Nam, bơ vơ, cô độc trong tư tưởng. Một năm rưỡi, em chuyển chỗ làm 3 lần. Hải lòng với công việc hiện tại của mình, công việc dễ thương, đồng nghiệp dễ thương, sếp dễ thương,... song cuộc sống của em vẫn nhàn nhạt. Em không có 1 chỗ dựa khi mệt mỏi, dù chẳng lúc nào em ở 1 mình. Người ta lướt qua cuộc đời em, cũng giống như em lướt qua cuộc đời nhiều người khác để rồi cuốn xoay theo những vòng quay rã rời. Vòng quay đó, đẩy em ly tâm khỏi xúc cảm đích thực khi sống. tháng, với người

khác là ngăn ngủi, nhưng với em đó là sự ổn định. Vốn dĩ từ khi ra trường em đã nhảy lóc cóc cả gần chục công việc. Hồi mới đầu em được xếp ngồi ở giữa phòng, vị trí ấy mát nhất, cái máy lạnh cứ thổi thẳng những luồng khí vào mặt em. Lúc nào em cũng để nhiệt độ ở con số 26 - 27, nhưng em vẫn lạnh cóng vì nó. Lôi cái áo khoác dưới đáy vali lên trưng dụng. Nó giữ ấm cho em để những người khác trong phòng khỏi cảm thấy nóng. Em như sống giữa những ngày đông. Hàng ngày, bước vào văn phòng, em khoác nó lên mình, tan làm cởi ra phủ lên chiếc ghế... Vài tháng sau nhân sự thay đổi, trống 1 chỗ ngồi nơi góc phòng, em nhanh nhẩu chuyển chỗ. Không phải hứng luồng gió của máy điều hòa nữa. Cái áo khoác em lại mang về cất nơi đáy vali. Nghĩ rằng, cuối đông trở ra Bắc thăm mẹ, thăm quê sẽ lại nâng niu, yêu quý nó. Em sống trong 1 căn phòng trọ khá rộng, ban đầu chỉ có 4 người, nhưng rồi em người nọ, cháu người kia đi học, đi làm đến ở nhờ, rồi không tìm được nhà trọ mới nên ở lại luôn, cả em gái em nữa. Bây giờ căn phòng chen chúc 7 người, y như hộp cá mòi khi đông đủ. Ngày trước nuôi bé mèo mướp xanh, chẳng thấy thằng chuột nào lảng vảng. Từ khi em mèo mất tích, tiếng meo meo được thay thế bằng âm thanh chít chít trong góc tối căn phòng. Mấy người cùng phòng không thích chung chạ 1 cái bếp nên vác đồ vào nấu nướng luôn trong phòng, chuột càng nhiều. Em chẳng sợ chuột, nhưng ghét nỗi 1 cơ số quần áo của em đã bị bọn chúng nhấm rách lỗ chỗ. Bực mình chỉ muốn rải thuốc chuột khắp nhà, cho bọn chúng ăn vào chết dúi chết dụi ở góc ngách nào đó cho rồi. Cơ mà lại sợ ảnh hưởng những bé mèo hàng xóm, nhờ đâu tóm được lũ chuột bả lại phải đi nấu cháo đậu xanh. Và còn nữa, nhờ đâu 10 con ăn phải bả thì chỉ có 1 con chết, 9 con còn lại thi nhau đẻ ầm ĩ như gà ấy. Ngày còn ở quê, bà hàng xóm nhà em làm bả mang ra đồng nhử chuột, con gà mái óc bé hơn trái nho khô vào ăn vụng, mổ được cả vốc, thế mà nó chẳng chết lẩn quay ra gì cả, cứ hồn nhiên sống và đẻ sồn sồn cả trăm trứng không made in China, nên người dân cứ đồn thổi bọn Tàu nó thâm hiểm lắm, pha trong bả chuột thuốc kích thích đẻ để dân mình diệt mà sinh, sinh rồi không cách gì diệt được. Giá như bọn chuột không có cái tật ngứa răng, gặm nhấm linh tinh thì em sẽ chấp nhận chung sống hòa bình với chúng ngay,... nhưng quần áo của em cứ tiếp tục bị thủng, rách, nên em ngán lắm rồi, chán lắm rồi. Nói nuôi mèo thì 1 đồng cái mồm nhao nhao lên phản đối, rằng mèo hôi, rằng mèo bắn... Ghét ghê! Em cứ nung nấu trong đầu ý định chuyển chỗ trọ, ngặt nỗi... Lương và sự khéo thu vén của em vừa đủ cho 1 cuộc sống độc thân đầy đủ. Em có thể thuê 1 căn phòng sạch sẽ, giống như trong các mục rao vặt: đẹp, đủ tiện nghi, WCR, GTD, THC, ADSL,... nhưng sẽ không còn dư 1 khoản tiền để gửi ẹ. Mỗi tháng em gửi ẹ gần \$100 (em lĩnh lương tiền Việt, tiêu tiền Việt, nhưng em quy đổi qua đô nói cho nhỏ nhẹ, chứ cứ trăm, nghìn, triệu đồng nghe to tát quá). Nếu em sống đầy đủ, mẹ sẽ không còn cái niềm vui chạy loăng quăng xóm giềng khoe khoang về sự hiểu thảo của em, niềm tự tôn con cái cũng sẽ với cạn mỗi lần họ tộc họp mặt. Bằng tuổi em có ai được như em? Con trai thì chỉ biết ăn tiêu bạt mạng, thân mình lo còn chưa nổi, con gái nhóng đi lấy chồng, áp iu cái gia đình cốn của mình, rồi quên luôn nhà đẻ. Em thì luôn nghĩ, khi chưa chồng con, tranh thủ trả nợ ẹ, chứ đến lúc lập gia đình lo cho nhà chồng đủ bỏ hơi tai, nợ chất chồng qua kiếp sau thì cực lắm. Em ghét nợ nần, em sợ nợ nần, sợ cả cái quy luật nhân quả - luân hồi. Em có 1 người tình, cũng là dân xứ Bắc. Đúng ra theo cách nhìn của thiên hạ, phải gọi em là “nhân tình bé nhỏ” của người ấy. Vì người ấy đeo nhẫn ở ngón áp út, mối quan hệ giữa em và người ấy xã hội và pháp luật gọi là bất chính. Nhưng em thích người ấy, nghĩ về người ấy bất cứ lúc nào đầu óc rảnh rỗi. Chất xám trong đầu em coi người ấy như một thứ gia vị cho cuộc sống nhàn nhạt của mình. Người ấy bận rộn lắm, một tháng gặp em đôi lần, có những chuyến công tác dài, xa ngái, bất tin, lòng em tan ngập tiếc nuối, người ta chán mình, người ta đã quên mình... Có thể người ta đã chán em, sự khao khát, nồng nàn thừa ban đầu đã phai nhạt, nhưng người ta chưa quên em. Vẫn gọi điện nghe em nũng nịu giận hờn và một tháng gặp em đôi lần. Em quy ước với lòng: không bao giờ gọi điện hay nhắn tin cho người ấy cả. Vị thế của em trong cuộc tình đó không được phép chủ động. Em lo âu một lúc nào đó người ấy thấy em phiền toái thì quãng thời gian còn lại trong cuộc đời em sẽ không được gặp người ấy nữa. Mà bây giờ thì em vẫn muốn được nhìn thấy người ấy. Bạn bè của người ấy ai cũng cặp bồ, họ đều quan niệm “cặp bồ là một”. Dĩ nhiên em là vợ hai, là người yêu, là bồ nhí,... của người ấy. Có lần người ấy hỏi em thích được gọi bằng gì? Em lơ đãng: “Vợ bé, nhân tình, bồ nhí, phở,... gì cũng được”, rồi bất chợt chùng xuống: “...hoặc là gái gọi cũng được”. Người ấy nghiêm mặt, em giải thích: “thì chẳng phải lúc nào anh gọi em mới đến sao?”. Em hiểu tim mình nhói đau. Người ấy trẻ, phong độ, thành đạt. Lựa chọn em làm nhân tình khiến em chê rằng mất phẩm giá của người ấy kém, vì em là một chân dài không đẹp. Sếp cũ của em, thuộc lớp doanh nhân trẻ thành đạt, giống như người ấy, cũng sần tuổi, nhưng chẳng chung tình với bất cứ người đẹp nào cả. Mỗi khi có những cuộc thi hoa hậu, người mẫu danh tiếng, là lại cùng vài chiến hữu đi săn các em mỹ nhân non tơ. Lúc nào cũng thấy các kiểu nữ nổi tiếng trong làng giải trí vây quanh sếp cũ, nhưng chẳng ai em gặp được quá 2 lần cả. Hồi sếp cũ rằng “cô nàng đi cùng cách đó một tuần đâu?” lập tức nhận được cái cười mỉa “xưa lắm rồi!”. Nên

em thích người tình của mình. Với em người ấy có quá nhiều ưu điểm để thích. Trước tiên là không hút thuốc. Muốn được em thích thì điều này là quan trọng nhất. Rồi không bia rượu nhiều, trừ một số trường hợp bất khả kháng khi tiếp khách, không thì toàn uống nước trái cây như em thôi. Người ấy lúc nào cũng nhẹ nhàng, ấm áp, kiên nhẫn và nâng niu em như một viên ngọc quý. Đã từng chờ em mọc rể ở 1 nhà hàng khẩu vị Bắc, đã từng để bạn bè đợi cả tiếng đồng hồ trong buổi tiệc mình đứng ra chiêu đãi vì phải cùng em xem nốt một bộ phim ở Galaxy, đã từng tự lái xe đưa em đi chơi trong khi bình thường người ấy luôn có tài xế đưa rước, đã từng leo đèo đi theo khi em dạo nhà sách, đã từng chui vào quán thịt chó xô bồ với em trong 1 ngày mưa, đã từng quỳ xuống sàn chỉ để gài lại quai guốc bị tuột cho em, đã từng hôn em ngay trước quán cafe Zenta tấp nập người ra vào... nồng nàn... Vì thế em giữ hình ảnh người ấy trong tim. Và lúc nào cũng dịu ngọt như con gái trong phim Hàn tha thiết gọi “Upa!”.

Thoảng có lúc thước phim quay chậm về 1 vụ đánh ghen hiện lên trong não, em là nạn nhân cũng là thủ phạm khiến hạnh phúc gia đình của người ấy rạn nứt. Không ghen kiểu chợ búa, giang hồ, không gây tổn hại đến thể xác của nhau mà là sự dằn vặt về trí tuệ, tâm hồn, về đạo đức làm người, nghiền nát lòng tự trọng. Vợ người ấy, em đã thoáng lướt qua nhiều lần, luôn chần chừ đoán chính đi bên chồng. Dân trí thức, nên viễn cảnh hành hung tạt axit chắc chắn không xảy đến với em. Nhưng lỡ có ghen tuông em sẽ vĩnh viễn rời xa người tình của mình. Em không muốn phá vỡ bất kỳ tổ ấm nào cả. Em biết luật nhân quả và em sợ báo ứng mà. Huống chi người ấy yêu vợ yêu con của mình. Em chỉ là 1 chiếc áo khoác không cần thiết cho 1 người dân Bắc di cư sống giữa thành phố nhiệt đới này, họ chạm đến em khi bất giác cảm thấy lạnh, lẽ thường cuộc sống ở đây nóng bức bốn mùa. Người tình của em, ngỡ ý muốn thuê 1 phòng trọ tử tế, tiện nghi ngay trung tâm thành phố để em ở. Em e ngại và thấy chẳng cần thiết, thuê nhà giờ mắc mớ chết đi được, và em không chỉ ở 1 mình, còn cả em gái em nữa, nên âm ờ cho qua chuyện. Đã nói là người ấy bận kinh khủng, thời gian đâu mà lo chuyện ăn ở của em? Lợi dụng vào một người mình dành cho tình cảm yêu thương, không phải là tính cách của em. Dẫu rằng nếu ai đó nói em chấp nhận làm nhân tình để kiếm chác thì có lẽ em cũng chỉ phớt lờ. Người ta đang phản ánh đúng về đa phần hiện tượng. Em bị đánh đồng là tất lẽ. Ôi, dư luận làm em quan tâm song chẳng ảnh hưởng nhiều đến suy nghĩ. Em sống theo những xúc cảm của trái tim mình là được rồi. Ở thành phố này, mùa đông không mưa phùn gió bắc, không rét cắt da cắt thịt, em không cần phải giữ ấm thân thể mình. Vậy mà trái tim em thường xuyên lạnh, bởi nó trôi lênh đênh giữa một không gian hoang hoải giá băng. Em không cần 1 đám cháy thật to - nóng rát, em chỉ mong 1 đốm lửa nhỏ quần quanh bên mình, thỉnh thoảng chạm tay vào cảm nhận bên cạnh mình có nguồn hơi ấm. Mỗi khi em lạnh, những khoảnh khắc bên cạnh người ấy ào về, giống như cái việc em lôi chiếc áo khoác từ đáy vali ra mặc giữa khí hậu nhiệt đới của thành phố này. Nó ấm áp và thân thương lắm, dù không phải lúc nào cũng ở bên cạnh em, nhưng nó thuộc về em... cho đến khi nào em vứt bỏ. Em cầm tinh con heo. Đầu xuân ai cũng nhắc nhở năm tuổi phải cẩn thận. Xem tử vi phán rằng sao xấu của em được hóa giải do mạng tốt. Bây giờ là hạ tuần tháng 10 âm lịch, thời gian kéo con heo nhanh như trượt patin, chỉ còn lại cái đuôi. Ngần ấy tháng ngày trôi, lúc nào em cũng không hài lòng về bản thân mình, chán nản với cuộc sống cầu bơ cầu bất của kẻ xa gia đình. Bởi vì em bơ vợ, bởi vì ngoài bản thân, em không có bất cứ một điều gì khác. Trong sự mưu sinh chật vật, em đánh mất bao điều quan trọng của đời người. Em không biết ước mơ của mình nằm ở đâu? Em bắt lực nhìn sự tự tin trôi tuột khỏi suy nghĩ mình. Sự sôi sục của tuổi trẻ lụi tàn trên thể xác kiệt quệ của em, và cái lăng kính màu hồng em từng nhìn đời phai màu xám xịt. Người ta nhìn em ngưỡng mộ và ganh tỵ, vì em (hoặc vì cuộc sống?) đã phải nguy trang 1 vẻ bề ngoài hào nhoáng. Bản thân em vốn có sẵn sự ư ờn nhìn trong mắt người khác, mặc dù em không xinh, và những gì em cố gắng tạo dựng, phô bày ra với thiên hạ khiến em có thể ngẩng cao đầu với bất kỳ ai. Song chỉ riêng em biết mình đã khó khăn biết bao nhiêu, giống như câu chuyện cổ “con hổ có lá gan chuột nhắt”, em yếu đuối trong cái vỏ gai góc, bản lĩnh...Em gái em, đang sống cùng mẹ ở quê, chưa tròn 16 tuổi, nói với em đầy thách thức vào ngày quốc khánh: “Em không thích sống như hiện tại nữa, em đang trên đường vào Nam, chị ra đón em...”. Nó bỏ gia đình lại sau lưng, bay vào thế giới rộng lớn, khi đôi cánh chỉ mới mọc những chiếc lông tơ. Bay với những giấc mơ bông bột liệu có vút cao? Ban đầu em tức giận lắm, nhưng vốn không phải là người nói nhiều nên em giữ sự im lặng. Mẹ em buồn rười rượi gọi điện nói em khuyên nó trở về học tiếp, ngày tựu trường gần kề. Em nói với mẹ để nó tự quyết định cuộc đời nó, ngăn cản chỉ khiến nó chống đối mạnh hơn, cũng đến lúc nó cần biết Sống không phải dễ dàng, hồng hô Sống với thiên đường của mình. Em nhờ mấy người cùng chỗ trọ dẫn nó đi xin việc trong 1 công ty may. Buổi tối em ở lại văn phòng hoặc lang thang đâu đó tới khi khu nhà em mọi người rục rịch ngủ gần hết mới về. Lúc em tỉnh ngủ vào buổi sáng thì hầu hết cả nhà đã đi làm. Em thực sự không muốn đối mặt với nó. Khởi dậy nỗi khó chịu chỉ làm

em thấy cuộc sống nặng nề, hổng chi em đã phải sống rất khó khăn... Biết tính khí em khó chịu nên em gái tránh va chạm. Mỗi khi đưa nó đi mua sắm, ăn uống,... chỉ biết lặng lẽ theo sau. Quần áo em thay ra vứt trong góc, nó đi làm về tắm xong giặt hết đi giặt - em dường như có được 1 cái máy giặt. Tháng lương đầu tiên, nó đưa cho em 1 triệu, nhờ gửi vào ATM. Cả tháng trời sáng dậy từ 6h đi bộ qua công ty, thường xuyên tăng ca 8-9h tối mới về, lương được khoảng 1,3 triệu song nó có vẻ rất mãn nguyện. Em thấy xót xa, chẳng lẽ nó định vui cả những năm tháng còn lại của mình vào cái thời khóa biểu của đời công nhân sao? Không học hành đến nơi đến chốn, trong những cuộc giao tế thiết thời nó nhận sẽ rất lớn. Em đây học trong 1 trường ĐH danh giá, vậy mà vẫn ngập đầy tự ti vì kiến thức mình biết không đủ để tự hào... Về cái, đã sống cùng em gái 3 tháng. Em không còn khó chịu và giữ khoảng cách như trước nữa. Em gái có những suy nghĩ gây shock: “Em kiếm được tiền sẽ mua bằng”, “2 năm nữa đủ tuổi em sẽ đi xuất khẩu lao động”,... Em cười chua chát, trải đời thêm 2 năm nữa nó sẽ mệt mỏi để chùng xuống những vọng tưởng đó. Phàm ước mơ bay càng cao càng dễ bị nhiễm lạnh... giống như em hiện tại lúc nào cũng chỉ mong 1 chiếc áo khoác vô hình ủ ấm trái tim mình. Bởi vì giấc mơ của em đã từng bị cảm mạo. Hàng tuần em đều chở em gái đi siêu thị mua rất nhiều loại mỳ gói. Hồi em gái mới vào em tuyên bố “Chị không ăn tối đâu”, thế là nó nhịn theo. Thấy tội, em mua mỳ gói về để ở nhà - nó ăn, hết mỳ, bảo tự ra ngoài ăn - nó nhất định nhịn. Nên nhà lúc nào cũng treo 1 bọc đủ các loại mỳ, bún, phở, miến, cháo ăn liền. Nó than (hay là khoe cũng chả rõ) bị sụt 3-4 ký. Đúng là trông nó gầy hơn, mẹ em nhìn thấy chắc đau xót lắm. Nhưng trong suy nghĩ của em đó là điều bình thường, chẳng phải em cũng gầy tong gầy teo, chân tay toàn xương với xẩu sao? Em nhớ mẹ em, nghĩ mẹ bây giờ lủi thủi 1 mình ra vào trong căn nhà lạnh vắng. Ăn cơm 1 mình buồn chán lắm, dễ bỏ bữa nữa. Nhà em sao ấy, chỉ có 3 mẹ con mà cả năm dịp lễ tết mới ăn cơm cùng nhau... Gần chục năm nay, cuộc sống của em gắn liền với quán xá, với cơm bụi. Em gái giờ cũng giống em, mẹ cũng cô độc bên mâm cơm đạm bạc. Mùa đông phương Bắc rét cắt da cắt thịt. Mẹ sẽ bị lạnh cả thể xác lẫn tâm hồn. Không gian của mẹ chắc xám xịt từ trong nhà ra ngoài đường. Bọn em là chiếc áo khoác ủ ấm tuổi già của mẹ, nhưng 2 đứa nào lại đang lang thang mưu sinh ở 1 vùng đất xa ngái. Có nhiều đêm em không ngủ, em nghĩ ngợi linh tinh: hay em trở ra Hà Nội, bắt đầu lại cuộc sống? Nhưng em không muốn từ bỏ những gì mình đang thân thuộc, để rồi bắt đầu thích nghi một cách khó khăn... Cuối cùng em quyết định “dụ dỗ” mẹ vào Sài Gòn. Em nói với em gái kế hoạch của mình: sẽ thuê nguyên 1 căn nhà thật lớn để ở, ở không hết... thì chia nhỏ các phòng ra cho thuê lại. Mẹ em rảnh ở nhà trông nom, nếu buồn chán buồn thay thì nhận thêm trẻ về trông cho vui cửa vui nhà. Cả 3 người nhà em đều có lương (lương hưu của mẹ em cao phết đấy), cộng thêm việc kinh doanh phòng trọ thì trở ngại cuộc sống chẳng đáng gì. Quan trọng gia đình em sẽ được sống bên nhau, chị em em không còn phải ăn cơm bụi, mỳ gói... nghĩ thế em mong Tết đến thật nhanh để về đón mẹ vào. Tháng 12, nôn nao những âm vị của Tết, mặc dù mới hạ tuần tháng 10 âm lịch. Em gọi điện dặn mẹ thu xếp mọi việc ở nhà, để có thể sau Tết vào sống cùng em. Mẹ em hồ hởi lắm, nhưng trong giấc ngủ của em vẫn ào về cơn mơ, người làng khuyên can mẹ em đừng đi, họ nói: “Bác già rồi, ở lại quê hương cho có anh em họ hàng, sao lại còn bỏ làng mà đi?”, mẹ em bần khoản tiếc nuối, trẻ đã từng bay nhảy bao năm, dọc ngang khắp các miền đất, quay về làng tuổi đã xế chiều, thắm thoát cũng mười mấy năm... giờ lại ra đi thì cũng buồn cũng tiếc lắm. Nhưng mẹ em cần con cái của mình hơn, bởi trái tim già nua không chịu được những cơn lạnh kéo dài quá lâu. Mẹ cần phải đi theo những chiếc áo khoác của mình. Ước mơ đoàn tụ sẽ sưởi ấm 3 người nhà em trong những ngày tháng cuối cùng của năm heo vàng. Bé chuột bạch đã chút chút vọng âm xa xa... Sài Gòn không có mùa đông, nhưng ở trong thành phố 7 triệu dân này hẳn có rất nhiều người đang đi kiếm tìm một làn hơi ấm như em. Ngồi bên 1 bếp lửa hồng đâu có nghĩa xua tan mọi giá lạnh, nếu thiếu một bờ vai... Sống trên đời, ai cũng cần một chiếc áo khoác cho tâm hồn, bởi có nhiều lúc ta cảm thấy lạnh. Nếu bạn biết rằng mình là một chiếc áo cho ai đó, hãy cố gắng giữ ấm cho trái tim của người ấy nhé. Những trái tim ấm nóng sẽ làm cuộc sống có ý nghĩa hơn rất nhiều... Sau câu chuyện kể, đó là lời nhắn nhủ của em. Mong rằng sẽ không còn ai lạnh lẽo, cô độc trên đời.

5. Chương 5 : Những Cuộc Tình Chia Lìa Chậm Chạp.

Lời tựa xin mượn câu văn của Trang Hạ. “Đều yêu tôi. Đều bỏ tôi. Đều quên tôi. Nhưng tôi mãi mãi không sao quên được” *** 1. Bao Khi chưa từng thân mật với bất cứ thằng con trai nào, Nhi mừng 1 ả “giang hồ

có học” trước mặt cả trăm người: “Bà về cửi trường soi gương và tự hỏi xem tại sao có 1 cái lỗ đột mà bao nhiêu thằng càng lấp càng nát...”. Á ta quay ra dạy nghiêng Bảo người yêu cũ - kẻ đã từng tán tỉnh Nhi, rồi bưng mặt khóc. Gã tím mặt nhìn Nhi và khổ sở an ủi ả bồ cũ đồng đánh. Nhi đắc thắng vì sự đánh đá cay độc của mình.

Góc nhìn “ma mới” nào cũng hiền lành để ả có thể lên mặt đàn chị đã bị Nhi đập vỡ không thương tiếc. Sinh viên ở 2 dãy nhà túa ra cửa xem cuộc khẩu chiến tàn dần vào công việc của mình. Vài chị khóa trên đi ngang phòng Nhi ghé vào, chẳng rõ khen hay xóc xĩa: “Lúc nào phải nhờ em dạy chị mấy bài chữ để cãi nhau với tình địch mới được”. Nhi cười: “Chửi nhau cũng đâu có gì vui đâu ạ”... Nửa năm sau, cái gã là nguyên nhân gây nên vụ cãi nhau trở thành mối tình đầu của Nhi. “Là gã trả thù hay cuộc đời trả thù mình theo lẽ công bằng?” Nhi ném câu hỏi vào hư vô không biết bao lần. Mặc nhiên hiểu mình sai lầm mà vẫn lao vào tình như thiêu thân. Yêu gã, Nhi hết phong kiến, nhìn tình yêu của mình và thiên hạ thoáng như công viên. Giận nhau, gã cặp với đứa con gái khác, quay về Nhi tha thứ. Gã làm to bụng một cô ả bụi đời, Nhi nhắc gã về trách nhiệm. Những cô nàng gã yêu đương vài tháng rồi bỏ đều nhận Nhi làm chị kết nghĩa. Lúc vui chúng mang quà đến tặng nhi, rộn rã chí chèo âm ỉ cả phòng. Lúc buồn có khi Nhi lang thang đi bụi với chúng cả đêm để nghe những câu chữ đời, chữ người. Kỳ lạ, Nhi và 1 đám con gái đứa nào cũng cao ráo xinh đẹp song cứ lao yêu gã như điên. Hết đời sinh viên, Nhi đứng trước mặt gã, kiên định “...chia tay thực sự”, gã khóc, Nhi lạnh lùng quay đi, khuất bóng nước mắt mới vỡ ra từng giọt. Mối tình đầu của Nhi, người đàn ông đầu tiên của Nhi, hơn 3 năm đã là quá dài cho 1 tuổi xuân, vứt bỏ đâu phải dễ dàng... Nhi đã không tiên liệu mình được gì - mất gì sau cuộc chia tay. *** 2. Phương Khoảng cách giữa hai người đàn ông dài 1 tuần. Tình nhi đến với người bạn cũ không thân. Nhi coi đó là chữ Duyên, biết nhau gần 4 năm chưa bao giờ tưởng tượng sẽ cặp với Phương. Hai đứa cùng ở trọ hai nơi, người ta nài Nhi sống chung cho đỡ bất tiện. Cuối cùng Nhi nói: “Nếu anh làm em giận em sẽ bỏ đi bất cứ lúc nào”, Phương nhả mặt: “Anh không muốn em hành xử theo kiểu trẻ con như thế đâu...” Tình cũ tìm đến Nhi dần hắt, rằng Nhi thay đổi quá nhanh, rằng Nhi bội phần. Tình mới ghen tuông: “Em chọn anh hay chọn nó?”, Nhi vùng vằng: “Anh tưởng bỏ anh thì em quay về với anh ta sao?”. Nhi và Phương mỗi người quay 1 góc. Nặng nề. Phương tức tối, tại sao Nhi không dứt khoát, không rõ ràng ý kiến của mình,... Phương chỉ cần Nhi khẳng định 1 điều. “Tại sao em phải khẳng định khi mà tất cả mọi thứ đều rất mong manh?”. Im lặng trong những vật vờ nội tâm. Nhi biết cả 2 đều phải kìm nén cho những khởi đầu khó khăn. Nhi dễ tự ái nên hay hờn. Nhiều lần xách đồ bỏ sang nhà bạn khiến Phương phải năn nỉ hết nước mới chịu về. Lâu dần nhàm và cả 2 đứa đều chán, tính cách lộ dần những điểm không thể chấp nhận. Phương không còn nhẹ nhàng và nuông chiều Nhi nữa. Bao nhiêu lần lời nói của Phương xé tim Nhi tởm tã theo từng sợi cơ. 8 tháng sau ngày sống chung, Nhi nằng nặc chia tay rồi trốn trong căn phòng vắng lạnh khóc thút thít. Phương quần quýt bên người yêu cũ mới đi du học Pháp về. Mất Nhi sưng đỏ trong 1 tháng, rồi nhủ không bao giờ khóc vì đàn ông nữa. Tuyến lệ khô kiệt - xúc cảm không còn lượn sóng. *** 3. Hải Nhi thay đổi cuộc sống của mình, chỗ ở mới, công việc mới. Trưởng phòng là một anh thợ vẽ (vì chỉ thấy anh ta chép tranh) nom rất bụi bặm. Ngày còn mộng mơ Nhi từng tưởng tượng mình có 1 tình yêu lãng mạn với 1 chàng họa sỹ, để lúc nào đó sẽ được tặng rất nhiều những bức tranh vẽ mình. Hải không lạnh lùng hờ hững để Nhi có dịp tán trước. Gã xun xoe bên cạnh khiến Nhi trở nên chảnh chọe: “Kể ra ngày xưa cũng có ước mơ yêu họa sỹ, nhưng bây giờ phải xem lại mình có muốn thực hiện nó hay không đã...”. Một thời gian sau gã cũng dắt được Nhi vào khách sạn. Lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể trần truồng của gã, Nhi xô cửa bỏ chạy. Một gã trai với những hình xăm cầu thủ trên ngực, trên đùi và tẹt hơn trên con giống của gã nổi lên 1 dị vật khiến Nhi phát hoảng. 2h đêm gã đứng trước cổng nhà Nhi gọi điện giải thích “Anh mất công sang Thái Lan đặt vào đó viên đá quý để sex giúp phụ nữ có cảm giác hơn” gã nài Nhi ra cổng, Nhi nói đang cùng bồ ở 1 nơi khá yên tĩnh, trong cơn say gã gào lên “Dù em có là nữ hoàng, còn tôi là thằng nhật bã mía thì cũng không bao giờ thềm chạy theo em nữa”. Thằng nhật bã mía mang vẻ đẹp tự nhiên trong mắt Nhi còn có giá trị hơn 1 gã hào hoa bệnh hoạn. Ngày hôm sau Nhi nộp đơn xin thôi việc, trên đường về, điện thoại rung lên: “Em quay lại đi, anh cần giải thích...”, “Giữa chúng ta chẳng có chuyện gì đáng nói ra từ miệng anh và đáng để tai tôi nghe cả” Nhi chạy thẳng xe về nhà. ***

Tuấn Một thành viên góp vốn ở công ty cũ bám theo Nhi. Thấy Tuấn cũng khá thú vị nên Nhi coi anh ta như bạn trai, để thỉnh thoảng mè nheo, nhõng nhẽo. Trong lúc Nhi nộp hồ sơ 1 số nơi, Tuấn mua 1 thẻ sim điện thoại đưa cho Nhi “Em đổi số điện thoại đi”, “Tại sao?”, “Anh không muốn thằng Hải quấy rầy em!”, “Em không muốn đổi”, “Sao em cứ muốn giữ nó”, “Em đang chờ việc và nó là quà sinh nhật của người yêu cũ...”. Tuấn tức giận bỏ đi. “Là gì của nhau mà đòi áp đặt” - Nhi cau mày nhạt nhẽo, đàn ông lạ kỳ thật,

đã bao lần Tuấn cản nhằn “Em đừng đi làm, anh không để em thiếu thốn...”. Tuấn bắt Nhi đi học, mọi chi phí anh lo hết. Nhi len lén một chút cố gắng trong sự miễn cưỡng. Thực sự Nhi đã qua cái thời ham học và những ước mơ màu hồng đã cháy thành tro. Phương vẫn thường xuyên cuối tuần đến thăm Nhi, như một thứ trách nhiệm. Một lần Phương chạm mặt Tuấn, ai cũng đỏ lên như những chú gà chọi. Họ cạnh khốe nhau theo kiểu trí thức, Nhi đuổi cả 2 về. Phương nhắn tin “Em định biến mình thành đồ chơi đêm cho những gã lăm tiền sao?”, Tuấn hậm hực qua điện thoại: “Cô đang diễn với tôi à?”. Một ngày sau Phương trở lại: “Em tránh xa thằng đó ra, nó chẳng tốt đẹp gì!” rồi kể về những cuộc đấu khẩu qua điện thoại của 2 đứa trẻ con to xác. Nhi cứng đầu “Em thích ai là quyền của em, chúng ta đâu còn là gì của nhau mà anh cấm cản?”. Phương tím mặt bỏ về, ném lại câu nói: “Anh chỉ muốn tốt cho em, nhưng em nói thế thì mặc kệ em... thật tội cho gia đình em”. Hai ngày sau Tuấn ào đến trước cửa phòng: “Mình làm đám cưới đi!”, “Anh điên à?”, “...”, “Em thấy chuyện mất vui rồi, giải tán thôi!”, “Tôi thật không ngờ! Cô...”. Nhi tỉnh bơ nhận những “lời khen” sành sỏi, lối đời, ích kỷ và tiền Tuấn ra khỏi cửa. Tuấn hơn Nhi cả chục tuổi, nhưng anh cứ làm như Nhi là một con cáo già đang dắt mũi anh. Có lẽ lúc đó giữ được tình bạn với cả Phương và Tuấn đối với Nhi giống như một mộng tưởng. Rằm trung thu, Tuấn gọi vào số của Nhi, nói đang đứng trước cổng, muốn gửi cho ông già Nhi hộp bánh. Nhi vẫn còn thấy vị chua của những lời khen ợ lên đến cổ nên trả lời “Không cần gấp đâu, anh treo bánh ở cửa rồi về đi”. Từ đó Tuấn không bao giờ đến trước cửa nhà Nhi nữa. Tuy nhiên mỗi lần đi xa Sài Gòn, Tuấn lại gọi điện hỏi thăm Nhi và khoe về chuyến công tác của mình. Đến hạn Nhi nộp học phí, tài khoản được chuyển một món tiền, biết là Tuấn gửi, Nhi hơi chút băng khuâng. Tuấn sợ nhất là bị Nhi gọi “con ma nhà họ Hứa”. Học được 1 năm, Nhi bỏ ngang xương, nhắn cho Tuấn đừng gửi tiền nữa, Tuấn sặc Nhi 1 trận dài theo nỗi thất vọng. Mỗi dây nối tình cảm đứt hẳn. *** 5. Anh Nhi nhìn thấy Anh nhiều lần khi còn làm việc với Hải. Trong mắt mọi người Anh là 1 đại gia trẻ tuổi: Xe Captiva đen bóng, tài xế cung cúc, nhân viên ngưỡng mộ, nhìn khắp người toàn hàng hiệu và thoảng mùi nước hoa đắt tiền. Nhưng với Nhi, chuyện ai đó giàu có, đẹp trai, xinh gái,... cũng chỉ thoảng như bóng mây, cái gì không phải của Nhi - Nhi không quan tâm. Rồi khỏi công ty 1 thời gian, Nhi nhận điện thoại từ 1 số máy lạ - rất đẹp. Người gọi tên Anh, giới thiệu người quen cũ và muốn mời Nhi uống café. Bạn cũ, gặp thì gặp, Nhi cũng chẳng nhớ người gọi là ai, mặt mũi thế nào nữa. Café Gió Bắc ngay hồ Con Rùa, Nhi bước vào giữa quán, nhìn 1 vòng, duy nhất người đàn ông bên ô cửa kính ngồi 1 mình, nhưng nhìn anh ta chẳng có nét gì quen thuộc cả. Anh ta cũng nhìn Nhi - có lẽ do tò mò... Nhi móc điện thoại ra bấm số, người đàn ông mặt tỉnh bơ nói với Nhi: “Em không ngồi đi, còn định tìm ai nữa?”. Nhi ngỡ ngàng “Nhìn mặt anh lạ hoắc à! Không quen...”, “Trí nhớ em kém quá, anh nói chuyện với em vài lần về gameonline đó!”, “Vậy sao? Chắc lúc đó đông người quá nên không nhớ! hi”,... Uống hết ly nước, Nhi đề nghị về. Anh chìa tay ra: “Chúng ta là bạn nhé!”, Nhi cười gượng: “Thì là bạn”. Đêm đó Nhi thấy Anh hiện lên trong giấc mơ của mình. Rõ ràng như không phải là mơ. Anh thường mời Nhi dùng cơm trưa và luôn nhường quyền lựa chọn nhà hàng cho Nhi. Nhi thích đi đâu anh cũng sẵn sàng theo hầu. Sau chục lần gặp nhau, Nhi hỏi “Anh có mục đích gì khi làm bạn với em?”, “Em không nghĩ có thêm 1 người bạn thì tốt hơn sao?”, “Nếu là tình cờ em tin, nhưng anh chủ động nên em nghi ngờ...”, “Anh kể 1 câu chuyện nhé! Em giống em họ của anh đang ở nước ngoài và anh thấy em là lạ... vất vả lắm mới xin số điện thoại của em đó”, “Chứ không phải mấy anh đàn ông lúc rảnh, tám về nhỏ nọ nhỏ kia và giới thiệu cho nhau để tán, để dụ sao?”, “Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ dụ em cả! Mà em khôn như thế ai dụ nổi?”, “Anh nhìn sai người rồi! Nói thật nhé! Em rất dễ dụ...”, hai người cười ngất vì không hiểu là đang thách thức hay đùa với nhau nữa. Nhi thấy Anh đáng tin vì sau bao lần gặp nhau chưa khi nào Anh cố ý đụng chạm vào cơ thể Nhi. Nhìn tìm thấy sự nghiêm túc nơi Anh và 1 buổi tối đi nghe nhạc ở phòng trà 2B Nhi đã khê khàng nắm tay Anh khi theo lối cầu thang lên tầng lầu. Trong giai điệu du dương của những bản tình ca thời tiền chiến, Nhi tựa vào vai anh rồi ngẩng đầu đón nhận những nụ hôn thật dài và nồng nàn từ Anh. Đi qua đời bao nhiêu người đàn ông, đến giờ Nhi mới cảm nhận được sự lãng mạn của tình yêu. “Sao em lại yêu anh?”, “Vì anh đẹp trai nà, nam tính nà, vì anh là đại gia nà, quan trọng là em không xinh mà lại được anh nâng niu như ngọc quý...”. Nhi bỗng bồng trôi trên những đám say, ngọt ngào. Nhưng chẳng được bao lâu Anh bị cuốn vào những dự án kinh doanh lớn trải khắp Việt Nam. Những chuyến công tác dài đằng đẵng bỏ Nhi chìm trong nhớ thương đơn lẻ. Những cuộc điện thoại thưa dần, vì Anh nói rằng rất bận.

Bẵng đi 2 tháng trời, Anh gọi điện kể đã chuyển ra Hà Nội sống, thỉnh thoảng có công việc mới quay lại Sài Gòn. Anh muốn Nhi hãy tìm 1 người yêu khác, đừng chờ anh nữa. Giọng Nhi mơ hồ như từ 1 cõi rất xa “Anh chán em rồi phải không? Vậy thì anh cứ đi đi, quan tâm đến em làm gì nữa...” Sau những ngọt ngào là đắng cay. Vị đắng đó không làm Nhi bị sốc mà cứ ngấm dần ngấm mòn vào tim.... Nhi không khóc và

cổ sống thật vui vẻ, hồn nhiên như trẻ nhỏ, nhiều khi bất giác sững người lại vì những ký ức đẹp. Nhi nghĩ rằng Anh là người mình đã từng yêu nhất, yêu thật sự. Sự ra đi lẳng lặng của Anh, khiến Nhi coi mình là 1 đứa con gái tự do không cần tình yêu. Chưa là duyên phận thì đâu thể khiến cưỡng được. Hội ngộ ở đời như bèo nước gặp nhau rồi mỗi người một hướng. Nhi chưa bao giờ tự tìm kiếm tình yêu ình, Nhi chỉ biết đón nhận từ những người đàn ông ngang qua cuộc đời mình. Nên Nhi sẽ không đi tìm, Nhi cũng chẳng chờ đợi, tình sẽ đến ngẫu nhiên thôi, nếu là số mệnh nó sẽ không ra đi mà ở lại bên Nhi vĩnh viễn. Mỗi lần ai đó hỏi về tình cảm, Nhi có thể kể về tất cả những “người yêu cũ” một cách thản nhiên như chuyện của người khác. Ngoại trừ Anh, Nhi không dám nhắc đến. Chỉ nghĩ thôi ngực Nhi cũng nhói nhói đau. Nhi vẫn luôn nghĩ Anh bỏ mình vì đã chán! Khi người đàn ông đã chán, họ có hàng ngàn cách bao biện. 6. Quân Đời sống của Nhi chênh vênh không điểm tựa. Công việc dính liền với cái máy vi tính khiến Nhi trải lòng mình vào mạng ảo. Chat, mail, forum, blog,... ồn ào trong những ảo ảnh của 1 con tim cô độc. Rồi Nhi gặp Quân trong 1 buổi offline cuối tháng 7. Đường như Quân luôn đi cạnh Nhi trong suốt hành trình chuyến tham quan. Cuối ngày Quân nhận Nhi là đệ tử như sự thiết lập một mối quan hệ thời thượng theo kiểu nhí nhố trên Net. Quân hỏi “Đệ tử sinh ngày nào?”, “Ngày xx tháng 10“, “Sinh nhật đệ tử trước sư phụ mấy ngày, mai mốt làm chung nhé!... Vài Sinh nhật gần đây Nhi chỉ có một mình, chẳng ai nhớ, ngoài gia đình ở xa gọi điện chúc mừng. Liệu rằng ngày Nhi bước qua tuổi 25 Quân sẽ nhớ? Vài ngày sau buổi offline, Quân nhắn: “Đệ tử muốn đi ăn kem không? Sư phụ mời“. Nhi ok, Quân qua đón. Nhi không thích ăn kem nên gọi 1 ly nước ép và ngồi nghe Quân kể về sở thích ăn kem của mình, rồi vu vơ chuyện quá khứ, hiện tại và nhắc đến những dự tính của tương lai. Hai người có những điểm khác nhau: Quân ấp ủ những hoài bão lớn lao - Nhi thì không biết ước mơ của mình đã rơi rớt nơi nào. Đơn giản như việc Quân ghiền ăn kem còn Nhi thì không. Quân thường chạy qua nhà chờ Nhi đi ăn tối, tuần 2 - 3 lần. Trời lạnh sẵn sàng cởi áo khoác mặc cho Nhi như người cha chăm sóc con gái. Quân nói coi Nhi như người trong gia đình nên sẽ lo lắng cho Nhi. Nhi biết Quân thích mình. Nhi cũng muốn có 1 người như Quân ở bên cạnh. Trái tim Nhi cô quạnh khá lâu rồi, kéo dài nữa e rằng nó bị nhiễm lạnh mà chết mất. Nhưng cứ như có 1 bức rào chắn từ việc họ quen nhau ở buổi offline của mạng nên tình cảm đỡ ương không chín nẫu. Nhi cố giữ vẻ hồn nhiên, gọi Quân là “sư phụ” xưng “kon” và trong tất cả các lần họp mặt (hầu như hàng tuần) của câu lạc bộ, Nhi luôn ngồi bên cạnh Quân và không hề mở lòng ra giao tiếp được với các thành viên khác. Lễ Quốc Khánh, cả nhóm tổ chức đi Vũng Tàu 2 ngày. Hậu kỳ không tốt nên gần 30 chục người nhét vào 2 căn phòng tập thể chật cứng. Quân, Nhi và 4 người nữa tách ra thuê riêng 1 phòng 3 giường khác. Sắp đặt thế nào cuối cùng 2 thầy trò phải ngủ chung 1 giường. Nhi có vài đứa bạn thân là con trai hồi cấp 3, thỉnh thoảng đến thăm, ở lại và phải ngủ chung giường, Nhi có thể đùa nghịch gác chân lên mặt thằng bạn nhưng không hề xảy ra chuyện gì, chúng nó coi Nhi Như 1 thằng bạn còn Nhi xem chúng nó như những đứa con gái, việc ngủ chung giường với 1 người khác phái mà không để chuyện gì xảy ra với Nhi là chuyện bình thường, nên nghĩ chắc với Quân cũng thế. Cả đêm đó Nhi nằm quay lưng lại phía Quân, không ngủ nổi vì tiếng ngáy khá to. Trời gần sáng, những người bạn cùng phòng lục đục dậy đi ngắm mặt trời mọc trên biển, Nhi mệt mỏi nhìn Quân đang ngủ ngon lành bên cạnh. Bất giác Nhi vòng tay đặt ngang qua người Quân. Quân trở mình quay sang ôm chặt Nhi vào lòng. Ấm áp... Mơ màng... Chẳng rõ Quân tỉnh táo hay vẫn chìm trong giấc ngủ. Chuyến du lịch giúp Quân và Nhi trở nên thân mật hơn. Khi chỉ có 2 người, Nhi có thể vòng tay ôm không 1 chút e dè khi ngồi sau xe Quân. Họ đến những chốn riêng tư hơn để luôn ngồi cạnh nhau mà không lạc lõng. Song chẳng bao giờ Quân hôn Nhi cả. Nhi trước đây vốn ghét trò hôn hít, nhưng từ ngày Anh bỏ đi đã để lại những ngọt đắng vương vất nơi khóe môi, khiến đôi lúc Nhi thêm muốn chút xúc cảm nồng nàn qua đầu lưỡi. Một lần Nhi cố tình hôn Quân. Quân mím môi tránh nụ hôn của Nhi rồi bù vào đó bằng cách thơm vào má vào trán Nhi. Nhi tỏ thái độ luôn: “Tại sao sư phụ không thích hôn?” Quân lảng tránh câu trả lời. Nhi tự biết vì sao, đơn giản Nhi cũng đã từng lảng tránh rất nhiều những nụ hôn... Kinh nghiệm nói rằng : Quân Không Hề Yêu Nhi. Bước sang hạ tuần tháng 10. Nhi lo lắng vì sắp qua 1 tuổi và hồi hộp đợi xem Quân có nhớ. Tuyệt nhiên không. Trước ngày sinh nhật Quân vẫn đến chờ Nhi đi ăn uống, bát phở,... Ngày hôm sau vẫn tụ tập cùng cả nhóm. Nhi cười nói ầm ĩ nhưng trong lòng đã mòn 1 niềm tin. Liên một tuần sau đêm nào Nhi cũng bất chợt tỉnh giấc lúc nửa đêm. Nghĩ nát nước về mối quan hệ với Quân. Không thể giữ 1 người đã đem trái tim cất dấu, thà buông tay để còn nắm giữ được cơ hội khác. Nhi cần tìm thuốc để chữa cho trái tim nhiễm lạnh của mình, không phải là 1 ly nước đá giải khát. Nhi bật di động, bấm tin nhắn: “Good bye!” không gửi cho ai mà lưu lại. Sẽ không còn cảnh thức giấc lúc nửa đêm, sẽ không còn phải nghĩ ngợi nhiều, đơn thuần Quân chỉ như sư phụ của Nhi trong 1 mối quan hệ nhí nhố, thời thượng. *** 7. Nhi “Người lớn chỉ là những đứa trẻ con hết date” - thời hạn làm trẻ con của Nhi đã qua từ rất lâu rồi. Từng trải, gai góc, sành sỏi, nhưng Nhi không muốn trưởng thành. Nhi muốn

vô tâm mãi mãi, song người lớn thì không thể có được vẻ phớt đời trơn láng, hoàn hảo. Đôi khi họ vẫn yếu đuối ngã quỵ trong một góc tối kín đáo. Bảo đã làm 1 giảng viên chính trị được vài năm. Đứng trên bục giảng đạo mạo mực thước ra dáng lắm. Nhưng mỗi khi tụ tập hội họp bạn bè lại không quên gọi điện cho Nhi. Lần nào cũng mở đầu 1 câu: “Em quên anh thật à?” rồi lại chuyển máy cho 1 vài người nào đó hỏi “Em còn nhớ anh này không?”. Cái không khí ngà ngà của bữa tiệc rượu lan theo tần sóng GSM khiến Nhi cứ phải riu rít trả lời những câu hỏi về quá khứ vài năm trước. Nhi là người Bảo yêu lâu nhất, bởi vì ngày đó choáng ngợp trước những cam chịu, hy sinh, tha thứ của tình yêu, Nhi đã lo cho Bảo hơn cả tình cảm 1 người mẹ. Giống như mối nợ tiền kiếp, đến khi trả xong thì không còn vương vấn gì, Nhi phũ phàng vạch ra kế hoạch mỗi người một hướng và không hề ngoái đầu nhìn lại khi bước chân đi. Chẳng ai tốt với Bảo bằng Nhi và cũng chẳng ai nghiệt ngã với Bảo như Nhi, nên mỗi lần gọi điện hỏi thăm, Bảo lại nửa đùa nửa thật: “Em ra Bắc sống đi, chúng mình sẽ cưới nhau, anh vẫn chờ em...”, Nhi cười ngất: “Em mà ra Hà Nội là có 1 dàn xếp hàng rồi không đến lượt anh đâu, hihi”. Bảo cũng cười. Nhi lại bắn khoăn tự hỏi: Có thật Bảo không quên được Nhi? Phương vẫn giống ngày xưa, mười sinh trong cùng 1 thành phố với Nhi nhưng chẳng ai thêm gặp ai. Thịnh thoảng Phương gọi điện hỏi tình hình của Nhi, giọng đầy giễu cợt khoe “Anh sắp cưới vợ rồi, em có đến dự không?”, “Ai cho phép anh lấy vợ trước em, phải đợi em đi lấy chồng đã chứ?”, “Em ế rồi, đợi em có mà anh ế theo à? Em không quan tâm đến anh thì để cho anh đi lấy người khác...”, “Xì, không thêm đến dự đâu”, “Vậy thì em gửi phong bì nhé! Đỡ tốn một chỗ ngồi”,... Gia đình Nhi rất quý Phương, mẹ cứ tiếc mãi vì thằng con rể hụt đó có vẻ ngoan ngoãn, biết lo việc lại không hề rượu chè cờ bạc gì cả. Nhưng chẳng ai hiểu khi quay lưng thì Phương bạc bẽo vô cùng và ra về đàn bà kinh khủng. Nhi giấu những chuyện đó giữ cho hình ảnh Phương đẹp trong mắt người thân của mình. Nhi muốn mọi người nghĩ rằng mình đã chọn được 1 người yêu rất tốt. Vài lúc máy tính hỏng, đợi Phương gọi điện, Nhi nhờ sửa. Phương không ngần ngại chạy qua, khi về lại thả lại câu nói: “Cuối năm anh cưới vợ thật đấy!”. Việc cấm Phương làm đám cưới trước Nhi chỉ là đùa. Nhi đâu thể quản được cuộc sống của Phương, huống chi Nhi cũng không muốn dự phần nữa. Hải gọi điện quấy quả Nhi nhiều lần. Một thời gian sau bật tắm, nghe nói là mất điện thoại. Nửa năm trở lại đây, Nhi được vài người quen cũ kể rằng Hải tái nghiện đã vào trại cai. Hóa ra trước đây Hải đã từng là 1 gã nghiện ngập, bất mãn với đời, thảo nào hồi đi chơi với Nhi, chốc chốc gia đình lại gọi điện hỏi như quản em bé. Thật may là Nhi đã không có chuyện gì với Hải. Nhi thấy rằng bản lĩnh của mình thật lớn. Nhi không gặp Tuấn đã 2 mùa trung thu. Nhưng lần nào ngồi chờ ngoài sân bay Tuấn cũng gọi điện cho Nhi. Tuấn ra Hà Nội thăm nhà, Tuấn đi HongKong công tác, Tuấn qua Sing tìm nguồn hàng, Tuấn qua Thái du lịch đều khoe với Nhi. Tuấn hỏi: “Em thích gì không anh sẽ mua cho?”, “Em chưa bao giờ đặt chân ra khỏi biên giới Việt Nam để biết bên đó có gì mình thích cả, nên không cần đâu...”. Nếu Nhi nói thích gì đó, Tuấn có mua về làm quà cho Nhi không nhỉ? Đã lâu rồi không gặp nhau. Thời gian đủ dài để Nhi biết mình không còn quan trọng với Tuấn nữa, hơn nữa ngày xưa Nhi chỉ quen Tuấn khoảng vài tháng. Đủ biết nông - sâu, đủ để nhớ - quên. “Sông dài cá lặn biệt tăm”, Anh không trở lại Sài Gòn thăm Nhi cũng như gọi điện 1 thời gian dài đặng đặng. Ngày lễ Halloween, cận trưa điện thoại của Nhi rung lên 1 số máy quen - rất đẹp. Là Anh! “Đi ăn trưa với anh nhé!”, “Sao anh bỏ em đi lâu như vậy? Huhuuu...”, “Heo còi lại không nhéo rồi...”. Nhi hẹn Anh ở 1 quán ăn Pháp. Anh đi taxi đến, phong thái lịch lãm cuốn hút. Nhi nép sát bên Anh như tìm được sự che chở.

Dùng xong bữa trưa, 2 người loanh quanh uống café trên chiếc xe của Nhi. Ngồi sau xe Nhi vòng tay ôm chặt lấy Anh, sợ rằng anh sẽ lại bỏ Nhi ra đi ngay trong khoảnh khắc đó. Nhi muốn ở bên anh thật nhiều. Vậy mà Anh lại ân cần nhắc Nhi về làm việc, còn anh chuẩn bị bay ra Hà Nội. Xa nhau... Anh đã khác xưa! Tối đó Nhi lại cùng Quân dạo phố đón Halloween. Quân im lặng suốt 1 đoạn đường dài rồi bất chợt hỏi: “Trưa nay con đi ăn cơm ở đâu?”, “Con ra ngoài ăn...”. Chẳng lẽ Quân nhìn thấy điều gì sao? Nhi thoáng bắn khoăn rồi thôi. Đã không còn quan trọng nữa. Chủ nhật đầu tiên của tháng 11, nhóm của Nhi đi Giang Điền chơi, trên đường về ghé quán café đẹp nhất ở Thủ Đức ngồi đàm đạo. Câu chuyện giữa Nhi và Quân chợt loanh quanh sang chủ đề “Cắm sừng”. Nhi hỏi “Sư phụ đã bị cắm sừng bao giờ chưa?”, “Nhiều rồi, sư phụ mới mọc sừng xong!”. Chắc chắn Quân thay đổi từ lễ Halloween, nhưng Nhi đã vô tâm với chuyện đó. Thượng tuần tháng 12, bốn người thân thiết trong nhóm có cả Quân và Nhi lên kế hoạch rời khỏi thành phố 2 ngày để du lịch về biển. Trước hôm hẹn 2 ngày Anh gọi điện cho Nhi: “Thứ 6 anh dự đám cưới ở Đà Nẵng, bay ra với anh nhé! Em ghé lấy vé ở địa chỉ X...”. Giữa Anh và Quân, Nhi đã chọn chuyến đi Đà Nẵng. Nhi chat với Quân “Con bạn không đi cùng được, sư phụ kiếm người khác đi chung cho vui”, “Con không đi thì sư phụ cũng ở nhà kiếm tiền cho khỏe, đi chơi loạng quạng lại tốn vài chai...”, “Eo, sư phụ sợ tốn kém thì sau này con hông dám đi chơi với sư phụ nữa...”. Lúc đó Nhi cũng không nghĩ điều mình nói ra

sẽ thành hiện thực... Anh đón Nhi ở sân bay lúc chiều muộn cùng vài đối tác khác. Anh giới thiệu Nhi với họ, ai cũng vui vẻ, hài hước: “Nghe danh đã lâu nay mới được diện kiến...”. Đưa Nhi về khách sạn cất đồ rồi cả nhóm kéo đi ăn. Bàn 8 người chỉ mỗi Nhi là nữ. Họ rôm rả tám chuyện, hồn nhiên chọc phá nhau và vui vẻ ghẹo mấy cô tiếp viên dễ chịu. Nhi thì rụt rè giữ chặt lấy cánh tay của Anh. Tàn tiệc, 2 vỏ chai Hennessy xếp cầu thả ở góc bàn, họ kéo đến quán bar. Anh và Nhi chưa lúc nào rời khỏi tay nhau. Nhạc đập âm âm, khói thuốc, hơi rượu nồng quyện mùi hương phấn, Nhi ôm chặt người mình yêu trong vòng tay và không ngại hôn Anh giữa hỗn tạp người xiên kẻ tia lade. Những người bạn còn đi chơi khuya, Anh và Nhi xin phép về trước. Oh, khách sạn ấm áp thơm tho, Anh mở laptop ngồi chơi L2, Nhi cũng hào hứng nghe anh kể về gameonline 3D tuyệt đẹp, tuyệt hay này. Nếu không nhờ cái vốn hiểu biết về gameonline, chắc họ đã chẳng gặp để yêu nhau. Khuya Nhi nhắc Anh đi ngủ, lôi kéo mãi Anh mới cầm bot và rời mắt khỏi màn hình. Nhi nằm gọn trong vòng tay anh, chờ đợi cảm giác yêu đương, vậy mà anh chỉ ôm Nhi ngủ đến sáng. Nhi tỉnh giấc vẫn nguyên 1 tư thế trong vòng tay anh. Anh nhìn ngắm Nhi, ánh mắt dịu dàng đầy cảm xúc. Giọng Anh nhẹ nhàng đẩy lùi cảm giác ngái ngủ của Nhi: “Cách đây 8 tháng anh bị tai nạn giao thông, ra viện thì anh đã không còn là người đàn ông thực sự nữa. Anh không đem cho em được hạnh phúc, tương lai, nên đã nói em đừng chờ anh nữa...”. Nhi lặng lẽ để dòng nước mắt tràn trên cánh tay anh, thấm xuống gối. Sao đến giờ anh mới kể cho Nhi nghe, chẳng lẽ thiếu sex thì con người sẽ không tìm được hạnh phúc. Nhi đâu cần sex, Nhi chỉ cần 1 người thực sự yêu thương mình. Điều Nhi cần không phải là sự mộng mị của nhục cảm, Nhi cần 1 điểm tựa vững chắc cho tâm hồn thương tổn của mình mà sao Anh không hiểu. Nhi thổn thức: “Dù anh không ở bên em, dù anh nhất quyết rời bỏ em, dù sự vắng mặt của anh là thường hằng, em vẫn thuộc về anh - vĩnh viễn...”, “Ngốc à! Anh không có khả năng yêu em, anh không được phép mang bất hạnh đến cho em. Em sẽ gặp 1 người hợp với mình, yêu người đó và sẽ hạnh phúc thôi. Anh muốn em được hạnh phúc, hiểu không nào? Nghe lời anh sẽ yêu 1 người khác nhé!”, “...” Anh đưa Nhi đi cùng trong tất cả các cuộc gặp gỡ, rồi 2 người đi thăm những điểm du lịch nổi tiếng. Tối ngày thứ 2, Anh khẳng khái dẫn Nhi vào hiệu vàng lựa mua một sợi dây chuyền. Đã lâu rồi Anh không tặng quà cho Nhi. Phải chăng đó là món quà cuối cùng chia biệt? Nhi không muốn thời khắc bên anh trở nên nặng nề nên ríu rít như 1 chú chim nhỏ. Chiều chủ nhật Anh đưa Nhi ra sân bay trở về Sài Gòn. Trên độ ười ngàn mét, Nhi quay mặt về phía ô cửa ứa nước mắt với trời mây. Người ơi! Tình ơi! Sao bỏ em cô độc? Nhi về thành phố, mọi u uất cất sâu trong tim. Nhịp sống bình thường trôi... Tối đầu tuần Quân gọi điện kêu Nhi qua nhà chờ đi dạo phố. Hai thầy trò đi ăn rồi ghé linh tinh mua đồ. Nhi ngó 1 cây bút bi dễ thương hình baby đầy thích thú. Quân cầm cây bút đưa cho Nhi rồi trả tiền. Nhi nghĩ sẽ phải viết cây bút như thế nào để cho nó không thể cạn mực? Có khởi đầu thì làm sao tránh khỏi kết thúc. Hợp tan ở đời Nhi trải quá nhiều đến mức không nhớ nổi. Sống chịu quá nhiều đứt gãy thì niềm vui, hạnh phúc còn dài được bao nhiêu? Nhi viết blog kể về chuyến du hành Đà Nẵng với 1 người đàn ông bí mật. Từ đó tuyệt nhiên Quân không hề nhắn tin hay gọi điện cho Nhi nữa, cũng không một dòng chữ vô hồn trên YM. Nhi lặng im và hiểu tất cả mọi lý do. Quân không đơn thuần chỉ coi Nhi như đệ tử, song sự vô tâm giống nhau đã tạo thành lực đẩy hai người rời xa khỏi cuộc sống của nhau. Nhi không thắng thốt vì sự quay lưng đột ngột đó. Những chuyện tình của Nhi đều tan trong phút chốc. Không phải là mọi chuyện xảy đến quá nhanh mà nó đã diễn ra quá chậm khiến Nhi đã không hề nhận thấy. Số mệnh không trao, Nhi sẽ không giữ. Nhưng Yêu và Đau là hiện hữu trong trái tim đầy vết cắt của Nhi. Hằng đêm Nhi tháo sợi dây chuyền Anh tặng, nắm trong tay như giữ gìn điều gì đó. Cây bút trong lần cuối cùng gặp Quân vẫn chưa viết bất cứ chữ nào, Nhi đặt nó trên bàn làm việc và nhìn ngắm lúc rảnh rỗi. Rồi cả những món quà rất xưa của Bảo, của Phương, của Tuấn vẫn hiện diện đầy trong căn phòng của Nhi. Nhi lướt qua đời những người đàn ông, ai cũng tỏ vẻ nhớ về Nhi, dường như chưa bao giờ chia xa. Duy chỉ có 1 điều họ lại không biết rằng Nhi chơi vơi trong trùng điệp trống vắng. Lẽ loi với sự tưởng tượng của những người yêu cũ rằng Nhi đang vui vẻ - vì Nhi vô tâm. Ngắm lại những tháng ngày đã từng sống, Nhi thấy mình hoàn toàn cô độc. Không phải do trời, không phải tại người, Nhi tạo nghiệt ình bằng cách không khi nào chịu ràng chấn các mối quan hệ, để mặc cho bất hạnh nhảy xổ vào như một con quái vật đói ăn cắn đứt các mối dây tình cảm và giam giữ Nhi trong vòng kiềm tỏa của nó. Nếu bất hạnh có sinh mệnh, Nhi sẽ yểm bùa cầu cho nó chết sớm. Nhưng bất hạnh cứ trải dài, trải dài theo sinh mệnh của những người con gái như Nhi. Từng yêu - Từng đau - Từng trải - Từng chai cứng. Chỉ là cố sống để chờ 1 ngày bất hạnh mãi chơi sao nhãng tội nhân của mình, để Nhi có thể vươn tay chạm khẽ vào hạnh phúc mong manh. Người ta đi hết, còn Nhi ở đây, đợi gì không rõ...

6. Chương 6 : Vàng (tráo Đổi Sinh Mệnh)

Vàng - Có thể đã mua rất nhiều cuộc đời ... Tôi nhớ về kỷ ức xa xưa, những sóng gió của một thời cơ cực....

____ Là nỗi bi thương, là sự hoang mang, là bóng tối đổ xuống cuộc đời... ____ Là sợ hãi vô độ trong kiếp người lầm lạc, là tuyệt vọng quấy đạp trong đầu... Vậy mà cũng đã nhẹ cánh nơi nào. Chỉ còn những ám ảnh khiến dòng máu của tôi chẳng thể đổ tươi. Tối thẫm như vẩn phủ bóng của một thời mất mát. *** Mẹ hồi trẻ có nhiều nhẫn vàng bốn số. Không phải của người đàn ông nào mua tặng. Mẹ chẳng có đàn ông, mẹ chỉ có hai đứa con nhỏ và một đồng việc buôn bán phải tính toán đến diên đầu ở cái vùng đầu đèo hỗn tạp. Nhẫn vàng là tài sản mẹ tích lũy cho cuộc đời mình và hai đứa nhỏ. Tháng, một hai lần mẹ mở khóa hòm lấy ra cái bọc vải bỏ thêm vào 1 chiếc nhẫn tròn xoe. Mỗi lần như thế 2 đứa con lại đòi đồ cái bọc ra đếm xem có bao nhiêu vòng tròn. Thằng anh đếm được đến 20 thì dừng, con em thì chỉ mới biết đến số 10. Chẳng lần nào chúng đếm được hết những khoen tròn vàng chóc trong bọc cả. Mẹ bị chồng bỏ rơi. Thằng anh đủ tuổi để biết rằng ba bỏ đi. Con em lại cứ đinh ninh chỉ mình mẹ đẻ ra nó từ đặng nách. Thời gian nhà không có đàn ông chỉ kém tuổi con em một năm. Mẹ vượt qua nỗi cơ cực để chăm lo cho 2 đứa nhỏ sung sướng. Thoáng chốc con em đã học gần xong lớp một. Người đàn ông cũ trở về trong cuộc sống mới của ba mẹ con. Thằng anh ôm vai bá cổ và tíu tít gọi “ba”. Con em xì môi chạy ra bậu cửa ngồi chơi với mấy chú cún. Mẹ băn khoăn liệu có nên tha thứ cho sự bội phản, chấp vá lại những gì đã vỡ nát? *** - Sao ông ta ở nhà mình mãi thế mẹ? - Con em hỏi với vẻ khó chịu - Đó là ba con mà..

- Ông ta chẳng nuôi được con ngày nào cả. Con không nhận đâu. Mẹ đuổi ông ta đi đi.

- Con bé mới 7 tuổi mà giọng điệu y như bà cụ non Mẹ chỉ biết thở dài với đứa con gái non nớt nhưng suy nghĩ sớm trưởng thành trước tuổi. *** - Mình à, tôi có rất nhiều mối làm ăn, nhưng thiếu vốn...

- Người đàn ông cũ lấp lửng.

- Tôi nuôi 2 con chả lúc nào dư tiền được.

- Mẹ sáng giọng - Tôi không muốn gia đình ta sống nghèo khổ. Giá như mình giúp tôi vay mượn được ở đâu thì hay quá...

- Để tôi nghĩ đã! Mẹ và người đàn ông cũ biết nhau từ thời niên thiếu. Hơn hai chục năm tan hợp vài lần. Mỗi lần bập vào ông ta cuộc đời mẹ lại bị hạ xuống vài nấc thang. Mẹ sợ tin ông ta lần nữa sẽ lại tiệp cận với đối nghèo. Nhưng có thể ông ta đã thay đổi... *** - Cái này tôi vay của người ta! - Mẹ đưa cả bọc những khoen tròn vàng chóc cho người đàn ông.

- Mình giỏi thật! Tốt quá... tốt quá...

- Người đàn ông xuýt xoa đầy thỏa nguyện.

- Tôi cũng sẽ trông coi việc làm ăn của ông.

- Về mặt mẹ đầy cương nghị.

- Có mình tham gia thì càng tốt chứ sao.

- Có vẻ như người đàn ông thực sự muốn lo cho cái gia đình này. *** khóc, méo máo hỏi với đôi mắt sưng húp.

- Con ơi, sao con nhẫn tâm bỏ mẹ bỏ em mà đi...

- Mẹ ôm đứa con gái trong lòng giọng cũng lạc đi, tuyến lệ kiệt quệ.

- Con sống khôn chết thiêng hãy phù hộ cho ba, ẹ, cho em con nhé! - Người đàn ông cầm 3 que nhang cắm vào bát hương nhỏ, lầm rầm khấn vái. Thằng anh bị sốt rét ác tính, đã mất sau một tuần nằm viện. Xóm giềng ai cũng thương tiếc, nhìn thằng bé rõ khôn và ngoan. Có lẽ giới không có hưởng phúc. *** Mẹ mang bầu, khi thằng anh mất thì cái thai đã được hai tháng. Lúc bụng nổi lên, mẹ yêu cầu người đàn ông gom tiền lại để lo ngày sinh nở. Ông ta bối rối, khoái thác nhiều lần rồi cuối cùng huych toẹt: Số vốn ấy bị thua lỗ hết rồi. Mẹ nổi máu nóng, mẹ làm ầm lên. Mẹ mới mất con, giờ mất tiền và mất luôn cả chút niềm tin cón con vào người đàn ông của cuộc đời mình. Khi một con thú bị cắn, nó nhe nanh vuốt ra phản kháng

hoặc bỏ chạy. Người đàn ông hết ngọt nhạt, cũng chẳng nhẫn nhịn gì nữa. Ông ta phải tất, ông mặc kệ người đàn bà đang lồng lộn lên với những mắt mắt đờn đau do mình gây ra, ông trốn đến một nơi để không phải nghe những lời day nhien. Yên thân mình. Đàn ông vừa bạc vừa nhục. Mẹ thấy mình đã già rồi còn đại. Vác bụng chưa, dắt đứa con nhỏ đại đi tìm người đàn ông đờn mặt, kiện tụng âm ỉ, rốt cuộc chỉ nhận được tờ giấy nợ có xác nhận của tòa án. Ngày đó vàng chỉ khoảng một trăm, cả thấy ông ta nợ mẹ hơn bốn triệu. Nhưng ông ta lấy đâu ra tiền trả ngay ẹ? Ông ta quay lưng với máu mủ của mình, hét vào mặt mẹ với vẻ khốn nạn: “Tiền, tiền, tiền,... Bà chỉ biết có tiền thôi à?”. *** - Lúc con đi học gặp ông ta đứng bắt xe ở dốc đèo, thấy con ổng quay mặt đi, con cũng tỉnh bơ đi ngang qua ổng - Đứa con gái giờ đã lên lớp năm, vừa nhai cơm vừa kể. Mẹ buồn bã, lòng quặn lại: “Thằng đàn ông nhìn thấy con mình mà lại quay mặt đi thì có ra gì...”. Mẹ tán gia bại sản bao lần vì lão đờn mặt ấy rồi. Con em ngày xưa bây giờ thành chị, nó có thêm một em gái đã 3 tuổi. Mẹ vẫn chưa nhận được bất cứ đồng nào từ lão cả. Từ ngày cầm tờ giấy nợ, mẹ tìm lão theo hạn đòi tiền nhưng cầm khi nào gặp được, lão trốn như trốn thần chết. Rồi ý nghĩ “Quên món nợ ấy đi sống cho thanh thản” giúp mẹ bám víu vào những điều khác tạo dựng cuộc sống tốt hơn. Mẹ chuyển về quê sống, dứt dứt những manh mối với lão đàn ông tệ bạc. Lão có chết mẹ cũng chẳng cho hai đứa nhỏ để tang. Con chị chưa bao giờ gọi lão một tiếng “Ba!”. Con em sẽ chẳng cần biết mặt cha nó là ai. Chúng không cần. Lão không xứng đáng. *** - Ui sời! mẹ toàn hứa không à! Bao nhiêu lần nói mua vàng cho bọn con đeo mà có thấy đâu! - Con em xỉ mặt ra, cầm chổi phẩy phẩy chiếu lệ cái nền nhà.

- Thế nên mày đừng để mẹ dụ khị chứ! - Con chị ngồi bên cửa sổ mặt lạnh như băng.

- Khổ quá! Tao cũng muốn lắm nhưng nuôi bọn mày rồi lấy đâu ra tiền nữa.

- Mẹ nhẫn nhó giải thích.

- Thì mẹ đừng có hứa này nọ nữa... Mẹ chạnh lòng nhớ đến bọc vàng hồi trẻ, nhớ đến những cơ cực, tráo trở, nhớ đến sự mất mát suy sụp. Con chị giờ đã vào đại học, thỉnh thoảng mới về nhà như một vị khách lạ. Con em được cưng quá nên lười biếng và hay cãi, muốn nó làm cái gì cũng phải dụ dỗ.

- Mày chịu khó học và nghe lời mẹ đi, chị ra trường có việc làm ổn định sẽ mua vàng ày đeo - Mỗi lần đi khỏi nhà con chị lại dặn dò con em như thế - Chị không hứa lèo như mẹ đâu! Nghe nói thế mẹ cũng chỉ cố ngồi cười hèn hèn. Mẹ già rồi, 2 đứa con cũng đã lớn tướng. Khổ những đứa con - cứ phải trưởng thành trước tuổi. Khổ thân mẹ nữa - cũng phải già trước tuổi. một anh chàng không đẹp trai nhưng khá trẻ. Hàng xóm xì xào: Yêu thằng xấu xấu nhưng nhà nó giàu là được rồi. Vài tháng sau con chị lại về trên 1 chiếc bốn bánh đẹp hơn, nhưng người đàn ông đi cùng tuổi đã trung niên. Con chị lôi con em vào buồng đưa cho 1 chiếc nhẫn kèm tờ hóa đơn, dặn: “Nhớ phải ngoan đấy nhé!”. Trước khi đi con chị dú ẹ một cục tiền: “Mẹ tự đi mua một sợi dây chuyền đi”, rồi nó kiêu sa ngồi lên chiếc xé hộp đi mất. Đã lâu lắm mẹ mới được chạm đến vàng, ánh vàng lấp lánh ma thuật. Vàng lạnh tanh nhưng làm những mạch máu của mẹ như ấm nóng lên. Hàng xóm lại xì xào: Chắc con bé đẩy cặp kè với đại gia để kiếm chác... Mẹ tức, mẹ khó chịu, người ta ghen tỵ với đứa con gái xinh đẹp tài giỏi của mẹ đấy mà. Sống ở quê ai cũng muốn cào bằng tất cả. *** Mẹ nhận được tin con chị nằm viện. Tất tả lên thành phố thăm con. Khuôn mặt nó băng trắng toát. Bác sỹ nói nó bị phỏng nặng vì nồng độ axit quá đậm đặc, gương mặt chần chẫn bị biến dị thê thảm. Mẹ lơ mơ hiểu ra cơ sự, song hỏi gì nó cũng không nói. Tối con chị đưa ẹ chiếc túi xách, nói mẹ giữ gìn kỹ lưỡng, để lo cho nó, cho tuổi già của mẹ và cho con em nữa. Mẹ mở chiếc túi ra trong có một bọc vải rút dây nằng nặng, vài chục chiếc khoen tròn vàng ánh ken nhau trong đó. Mẹ khóc dầm dút:

- Con ơi, con à, sao con đại đột vậy, sao con phải làm như thế. Mẹ bằng này tuổi đầu rồi sống được mấy nổi...

- Con muốn được như ngày xưa, cùng mẹ, cùng anh ngồi đếm những vòng tròn dưới ánh đèn dầu.

- Con chị khó nhọc nói từng từ - Mẹ, con nhớ ngày xưa, con nhớ anh... Mẹ chỉ còn biết khóc hu hu như trẻ nhỏ. *** Hóa táng con xong mẹ cầm lặng ôm bình tro trở về quê. Con chị đã dùng kim chọc nát cổ tay vào lúc đêm khuya. Nó không muốn sống với một khuôn mặt dị dạng. Nó đã luôn kiêu hãnh về vẻ đẹp của mình. Sinh mệnh của nó đã dùng để đánh đổi một góc ký ức mờ xa. Đứa con thứ hai rời xa mẹ chỉ vì 1 sự tương hợp sai lầm. Mẹ nói dối họ hàng, xóm giềng rằng con chị chẳng may gặp tai nạn giao thông. Nó ra đi vì ông trời không cho hưởng phúc. Nó mãi mãi là đứa con ngoan của mẹ. Và mẹ sợ sẽ lại có những vết hằn thật sâu trong ký ức của đứa con gái út vừa tuổi thiếu nữ non nớt. Mẹ chỉ còn duy nhất một đứa con. ***

7. Chương 7 : Khúc Tình Không Tên.

Cho một ngày Cho một người Chỉ riêng em biết... “Nhớ em nhiều nhưng chẳng nói, nói ra nhiều cũng vậy mà thôi...” *** Ngày em còn ở bên tôi, em ríu rít như chú chim sẻ mùa xuân:

- Anh làm blog đi mà, khi nào em nhớ hay giận anh em vào đấy kể tội anh. Đi mà...
- Anh làm gì có thời gian, nhiều lúc muốn chat với em còn không thể nữa mà...
- Nèn em mới muốn anh lập blog. Lúc nào không nói chuyện được với nhau em vào sống trong ngôi nhà ảo của anh. Nần nỉ anh mà...
- Thì em cứ viết trên blog của em, anh vào đọc là được rồi.
- Ừ chịu đâu! Em không muốn blog của mình cô đơn, em muốn blog cũng phải có đôi...
- Uhm... thì để lúc nào rảnh anh làm được chưa nè? - Anh hứa rồi nhé! Phải làm đấy không là em sẽ trị tội thật nặng...
- ... Em dúi đầu vào ngực tôi, giọng nhẹ tênh dự định sẽ làm gì với cái blog chưa lập của tôi. Tôi biết mình hứa để chiều lòng em. Tôi không thích đưa những chuyện riêng tư của mình lên mạng. Em thì khác, thể hiện tình cảm với tôi mọi lúc mọi nơi. Mỗi lần trở tôi trở về sau những chuyến đi xa, về mặt em giận hờn tha thẩn nói:
- Tội của anh là to lắm nhé! - Em đọc cáo trạng đi để anh biết đường bào chữa nào! - Lại còn định làm luật sư sao? Tội không chăm sóc em một thời gian dài, tội để em một mình và blog cũng lẻ loi...
- Em có tin là lúc nào dứt được công việc ra là anh đọc blog của em không? Biết là em rất yêu anh, rất nhớ anh, nhiều lúc đọc mà anh suýt khóc đấy! - Chỉ toàn là em nhớ anh, còn anh chẳng có phản ứng gì cả. Ghét anh ghê! - “Nhớ em nhiều nhưng chẳng nói, nói ra nhiều cũng vậy mà thôi...” - Anh này... Mỗi câu hát đó mà lời ra bào chữa mãi. Hổng chịu đâu! Hát bài khác cho em nghe đi...
- Được rồi, em thích nghe nhạc gì nào? ... Em thích nghe tôi hát, nhưng luôn nhắc đừng hát cả bài, chỉ hát những câu nào tôi cảm thấy hay. Và em cứ lặng lẽ nói 2 cánh tay mảnh dẻ quanh người tôi, bồng bênh theo giai điệu. Em thường online và thỉnh thoảng dòng status: “Nhớ anh nhiều nhưng chẳng nói, nói ra nhiều cũng vậy mà thôi...” chạy dài sau nick của em. Tôi nhìn thấy, chùng lòng xuống nhưng không thể bấm vào nick của em, chỉ cần Buzzzz một cái là màn hình của tôi hiện lên hàng dài những câu nhớ thương, trách móc, hờn dỗi đầy tính trẻ nít đáng yêu của em. Tôi sẽ xao nhãng công việc để chat với em. Tôi không tập trung được nên thỉnh thoảng nhìn nick em vàng sáng trên YM, lòng lại chùng xuống - tôi đã gieo sầu ưu vào đôi mắt trong veo của em. *** Tôi muốn phát triển sự nghiệp riêng của mình nên mở rộng thị trường ra Bắc bằng cách thành lập 1 hệ thống chi nhánh. Tôi nói muốn đưa em đi cùng. Em chun mũi rằng lúc nào cũng muốn ở bên tôi, nhưng có quá nhiều điều ràng buộc tại thành phố này, em sẽ quyết định khi tôi đã ổn định sự nghiệp của mình. Tôi tạm xa em. Em bắt buộc phải xa tình yêu của mình. Trở về nơi ông bà nội ngoại từng sống cả đời và còn rất nhiều họ hàng nên công việc của tôi khá trôi chảy, nhưng cũng vì thế mà bận bịu điên người. Ban đầu khuya nào tôi cũng gọi điện cho em. Lâu dần trượt dài theo những cuộc ăn nhậu quần quật với khách hàng, bận bẻ, bất chợt lại nhớ nhiều khi cả tuần chưa nghe giọng nói của em. Có lẽ em đã quen chịu đựng sự vắng mặt của tôi. *** Cô gái ấy chính thức xuất hiện trong tâm trí của tôi qua 1 lần đàn đúm cùng hội bạn. Đứa nào cũng kè kè theo một em chân dài bốc lửa, mỗi tôi lẻ đôi. Chiến hữu bấm di động, sau vài phút nói chuyện quay sang tôi:
- Tao giới thiệu ày 1 em chân dài, sắp tới rồi. Trước cặp với đối tác của tao. Không nét lắm nhưng đảm bảo ngon. - Lay bố! Làm trò quá! - Nếu mày thích phải hậu tạ tao đấy! - Chiến hữu cười ha hả, sáng khoái. Tôi nghĩ người giúp mình che giấu sự lẻ đơn chắc là 1 cô nàng chỉ biết ăn chơi hoặc lẩn lộn trong chốn giang hồ. Tôi chán ngấy loại con gái đấy, nhạt nhẽo, vô vị. Cô ta đến đứng cách bàn cả thước, cúi người 45 độ làm một phát tổng chào rồi nhẹ nhàng lách vào cái ghế trống cạnh tôi. Tôi làm quen theo nghi thức và thể hiện tính ga lăng coi sóc việc ăn uống của cô ta. Cô đeo khur khur trên vai một chiếc túi chéo kiểu sinh viên, áo thun rộng dài ngang đùi, quần xanh đen che gót đôi giày búp bê màu nâu đất. Cô khoanh tay trước ly nước,

tuyệt nhiên không ăn uống gì. Sự tưởng tượng của tôi về cô hoàn toàn sai. Không phải gái dú cũng chẳng là gái giang hồ. Đường như là một cô gái quê. Nhìn kỹ cô không xinh, gương mặt hơi vuông là tổng thể của những điểm thiếu hoàn hảo. Trán thấp, lông mày ngang không tủa, sống mũi gầy gập, đôi mắt không đều mí bên to bên nhỏ, được mỗi cặp môi thì cô cứ mím chặt lấy. Cô không xinh và cũng không hề trang điểm một chút son phấn nào. Khuôn mặt mộc ấy thực sự tạo nên sự khác biệt với những cô gái màu mè, tô vẽ mặt mình theo những công thức ở các trung tâm thẩm mỹ nhan nhản khắp chốn ăn chơi. Cô ngồi im nghe những cuộc trò chuyện, đường chỉ thẳng giữa đôi môi thỉnh thoảng uốn thành đường cong theo những tràng cười đùa ầm ĩ. Chiến hữu nhắc cô chăm sóc tôi, cô cũng chỉ mím môi cười và gật đầu khe khẽ. Cô không phải gái dú, không phải gái giang hồ, nhưng tôi thấy cô thật sự thiếu muối, nhạt nhẽo, vô vị. Từ đầu đến cuối buổi ngoài những câu chào hỏi xã giao, cô không nói thêm câu nào nữa. Theo phép lịch sự tôi đưa cô về. Tôi lái xe. Cô ngồi khép nép ở ghế trước, khoanh tay một cách nghiêm nghị và bất chợt cất tiếng:

- Em xin lỗi nếu anh thấy đi với em thật nhàm chán. Nhưng trong đám đông thực sự em thất rất khó nói chuyện.

- Ah... không có gì, chắc tại nhiều người lạ quá nên em ngại phải không ? - Có lẽ vậy! Mà cũng tại không khí ở đây ồn ào quá, em không quen...

- Uhm, anh đoán em thích những nơi yên tĩnh đúng không? - Vâng ạ! - Em còn đi học à? - Nhìn em giống sinh viên lắm sao? Em ra trường một năm rồi.

- Em làm nghề gì? - Nghề lang thang.

- Anh chưa từng nghe, nhưng nó có vẻ giống nghề hành khất lắm - chợt nhiên tôi đùa. Nghề nào cũng phải xin xỏ cầu cạnh một cái gì đó mà! Hành khất cũng là 1 nghề đòi hỏi tính chuyên nghiệp rất cao. Không phải cứ chìa cái mũ ra là sẽ nhận được tiền bố thí đâu.

- cô thản nhiên đối đáp lại tôi. Câu chuyện giữa chúng tôi cởi mở hơn, nói về nhiều đề tài, cô thể hiện rằng mình rất hiểu biết về xã hội. Cuối cùng tôi dừng xe trước 1 ngõ nhỏ gần rạp Dân Chủ trên đường Khâm Thiên, phòng trọ của cô đi vào sâu hơn 100m, tôi lịch sự xin số điện thoại của cô, hứa hẹn một lần gặp khác. Về đến nhà bà giúp việc hai mí mắt lú lú vào nhau ra mở cổng, tôi đậu xe rồi đi thẳng lên phòng. Căn nhà rộng vắng lặng, quá khuya để đánh thức em dậy. Tôi nhắm trong đầu 1 kế hoạch đón em ra sống trong ngôi nhà này. *** “Nhớ em nhiều nhưng chẳng nói, nói ra nhiều cũng vậy mà thôi...”, di động rung lên bản nhạc quen thuộc. Em gọi:

- Cuối tháng này anh sẽ thu xếp, rảnh là bay vào với em ngày à.

- Nếu mà lâu quá là em sẽ bay ra đó nhe! - Có lẽ anh sẽ sống ở đây vài năm nữa. Ra đây ở với anh nhé em!

- Thì cũng phải có 1 kế hoạch cụ thể đã chứ! Em còn chưa tốt nghiệp cơ mà! Năm cuối cùng của đời sinh viên chắc em rất bận rộn. Học lực bình thường em càng phải cố gắng nhiều. Blog của em thưa dần nỗi nhớ nhung, hờn dỗi. Cuối tháng tôi điện báo mình không vào được, công việc bận bịu. Chắc đầu sổng bên kia em đang xì mặt làm nũng. “Thôi vậy, lúc nào anh hết việc thì vào cũng được. Em không thêm giận đâu!”. Em tắt cuộc gọi làm tôi cứ băng khuâng - chưa lúc nào em làm việc gì trở nên nặng nề cả. Nhẹ nhàng như làn nước mùa thu. Mát trong. Êm lành. *** Những lần đàn đúm với bạn bè tôi thường đón cô gái lạ đi cùng. Chiến hữu nhấm nháy:

- Sao rồi? Đi cùng nhau suốt mà không hậu tạ hả mày? - Bạn bè thôi mà, tao đâu có chuyện gì với cô ta. Đến giờ còn chưa biết cô ta làm nghề gì...

- Tin được mày không hả? - Chiến hữu vỗ bôm bốp vào vai tôi đầy hoài nghi. Thề với trời đất tôi chưa một lần nắm tay cô ta. Có lần cô gái ấy buột miệng nhận xét:

- Anh là một người đàn ông đứng đắn. Thời buổi này mẫu người như anh hiếm lắm.

- Vậy là em toàn gặp những người không đứng đắn rồi ...

- Có thể họ chỉ không đứng đắn với em ...

- Như thế chứng tỏ em rất quyến rũ với đàn ông.

- tôi suy luận - Anh thấy em có duyên rũ không? - Anh không nghĩ em duyên rũ, em chỉ có nét duyên vì cá tính của em thôi! - Cảm ơn lời khen của anh.

- Cô vẫn giữ cung cách khách sáo khi nói chuyện với tôi. Gặp gỡ nhiều, tôi hiểu hơn về cô. Cô có tên thật khá đẹp nhưng yêu cầu tôi gọi bằng Mộc, nhiều người gọi cô như thế vì nét tự nhiên mộc mạc trong phong cách của cô, hơn nữa cô mang Mộc. Cô tốt nghiệp trường văn hóa, nhưng không làm việc gì cụ thể. Cô từng chia cho tôi xem rất nhiều giấy giới thiệu là cộng tác viên của các tổ chức từ thiện, phi chính phủ, phi kinh tế hoặc là phóng viên của vài tờ báo đậm tính thương mại. Cô thổ lộ rằng mệt mỏi với cái xã hội tôn thờ đồng tiền này, hụt hơi chạy theo nó nhưng không dám bỏ cuộc. Dân chơi gọi cô là “Nửa mùa”, dân không chơi cũng dè bủ cô “Nửa mùa”, nhưng cô lại hào hứng nhận cái danh hiệu đó ỉnh:

- Nửa mùa cũng đâu có sao, chẳng ai nhận thấy người nửa mùa như em là pha trộn một cách hài hòa truyền thống và hiện đại cả.

- nụ cười mộc mạc trên môi cô - em hài lòng với cái cái kiểu nửa mùa của mình.

- Anh thấy em lạ đấy chứ? Không giống ai, phong cách của em rất hay.

- Nghĩa là anh cũng thấy thích em? - Cô hỏi làm tôi bối rối - Ah... Uhm... Thì anh quý mến em như một người bạn.

- Thực tế lúc đó trong lòng tôi dâng lên những gợn sóng thương xót. Mộc cố gắng giữ lại những nét chân chất giản dị trong cái xã hội nháo nhào hội nhập này. Coi cô là bạn tôi không ngại đưa cô về thăm nhà mình. Cô nói cả đời mơ ước và phấn đấu cũng không chạm vào cuộc sống tiện nghi giống tôi. Mộc có tin nhắn, ngỏ ý phiên laptop của tôi để gửi tài liệu, nhìn thấy bức ảnh phong cách black&white của em phủ kín màn hình cô quay sang nói với tôi:

- Người yêu anh có đôi mắt đẹp thật! - Uh, cô ấy giống như một thiên thần - tôi mơ màng đầy vẻ tự hào - thuần khiết, nhẹ nhàng,...

- thoáng nét buồn qua ánh mắt Mộc, tôi chuyển đề tài - Hiện bạn trai của em đâu? - Em có rất nhiều bạn trai, nhưng mối quan hệ cũng nửa mùa như em vậy, chẳng thể nào rõ ràng được.

- Anh không hiểu? - Nghĩa là chỉ thỉnh thích chứ chưa yêu, nghĩa là chỉ dự định chứ chưa thực hiện, kiểu như 1 con thuyền lênh đênh với quá nhiều chỗ neo đậu nhưng không thể cập bến... chỉ cần hiểu đại khái thế thôi ă! - Hay tại em kén chọn quá? - Em không hề kén chọn. Nói chung cũng chẳng hiểu tại sao... Tôi biết với một người như Mộc, sẽ khó định vị mình với một điểm tựa nào đó. Chẳng phải đã có lần cô đùa rằng mình chuyên đi săn các đại gia chạy xế hộp rồi sao? Đơn giản họ trả tiền để được lên báo còn cô thì hưởng hoa hồng. Tôi không có ý định thông qua cô để quảng cáo mình, nhưng cô vẫn đi cùng tôi.

- Anh mạng Thủy, em chơi với anh sẽ tốt cho em.

- Mộc thẳng thắn và thản nhiên - Hy vọng em cảm thấy tốt, nhưng e là anh không giúp được cho em thôi.

- Có những sự giúp đỡ đâu nhất thiết phải hữu hình... Tôi phải nằm viện vì mổ ruột thừa. Cha mẹ già ở Sài Gòn, những người họ hàng lại chưa đủ thân thiết để làm phiền, em có lẽ đang mùa thi,... Chỉ có Mộc ra vào bệnh viện chăm sóc tôi. Cô không nói nhiều, lặng lẽ thực hiện những ý muốn của tôi, cô bộc bạch: “Em không biết cách an ủi người khác. Thấy nó sao sao ấy. Anh cần gì thì cứ nói cho em biết...”. Nói những lời hoa mỹ đều không phải là tính cách của tôi hay Mộc nên tất cả cứ trôi đi trong lặng lẽ. Tôi mang ơn Mộc trong lòng. Mấy tháng rồi chưa trở lại Sài Gòn thăm em. Nhiều lúc thoáng băng quơ, yêu một người con gái ở xa và bên cạnh thường xuyên có một người con gái khác. Nên thoáng có những lúc lòng chột vắn vợ. Thiệt thòi cho cả em, thiệt thòi cho cả Mộc. Trái tim tôi bị kéo giãn ra bởi sự hoang mang. *** Bạn làm ăn của tôi già trẻ có đủ. Số ít tỏ ra tử tế, đa phần đều ham thích “thịt tươi” ồm ồm. Những vụ giao thương thường tổ chức ở những phòng nhậu Vip kín đáo, nhà hàng Karaoke hoặc dịch vụ massage cao cấp. Những nơi đó luôn có các cô đào lả lướt váy satin quệt đất nhưng khuôn ngực thì lồ lộ kêu gọi và ăn nói đầy dâm dật khiêu khích. Tôi không khinh thường các cô gái làm nghề đưa đẩy thân xác đó. Nhưng thực sự tôi không thích, đó là 1 cảm giác lờ lợm, không tình cảm, nên hiếm khi nào tôi để cho 1 em gái ngồi hầu mình. Thường thì tôi kiểm soát chỉ thích ngồi trò chuyện với gã má mì điệu chảy nhót, gã thường phải lăng xăng điều hòa, nên tôi phần nào tránh được cảnh chung đụng với các cô gái sống trong mặt trái của xã hội này. Từ khi quen Mộc, cô trở thành lá chắn cho tôi. Trong những cuộc ăn nhậu với đối tác, tôi luôn

dẫn Mộc theo cùng. Một đêm muộn, tôi chở Mộc về ngõ nhỏ phố Khâm Thiên. Dừng xe nhìn Mộc đi khuất vào ngõ nhỏ. Khi bóng dáng cô đã hút vào bóng tối, tôi nhẩn ga hương về căn nhà của mình. Chưa được bao xa, điện thoại của tôi rung lên, màn hình sáng tên Mộc. Tôi bấm từ chối và gọi lại cho Mộc.

- Em không vào được nhà, chắc ngồi ở cổng chờ trời sáng quá. Tự nhiên thấy hoang mang nên mới gọi cho anh.

- Em đi ra đầu ngõ đi, anh quay lại liền.

- Thôi em không sao đâu. Anh cứ về đi! - Không được. Ra đầu ngõ chờ anh đi... Tôi quay xe lại, không thấy bóng Mộc đâu. Tôi gọi vào số cô. Tín hiệu không trả lời và tôi nhìn thấy cô đang lững thững bước ra. Tôi hỏi cô có muốn về nhà tôi không? Cô nói là muốn, nhưng cách tốt nhất là cô không về để tránh thị phi và không muốn làm biến dạng tình bạn của chúng tôi. Tôi tìm cho cô 1 nhà nghỉ sạch sẽ, nhưng cô sợ sợ quên chiếc túi xách ở nhà chìa khóa hay giấy tờ tùy thân đều không mang theo. Tôi để chứng minh thư của mình lại, trả trước tiền phòng rồi ra về. Sáng hôm sau tôi qua đón Mộc. Ngồi yên trên xe đợi cô xuống. Cô đưa trả chứng minh thư, tôi cầm để luôn vào hộp đựng đồ ngày chỗ cần số, rồi lái xe đưa cô về nhà. Mộc là người con gái nghiêm túc - tôi nghĩ thế và thấy kết bạn với cô là một việc xứng đáng. *** Một tuần trôi qua, chiều thứ 7 tôi đưa Mộc về căn hộ của mình để cô cùng bà giúp việc nấu vài món ăn cho khác không khí quán xá mọi khi, và tôi cũng bớt cảm giác nhạt nhẽo khi ăn cơm 1 mình. Mộc nhanh nhẹn đi vào bếp. Tôi lên lầu, mở cửa căn phòng của mình bước vào. Một đôi tay con gái thon nhỏ từ sau cánh cửa vươn ra bịt lấy mắt tôi. Mùi hương thoang thoảng quen. Là em.

- Đoán xem ai nè? - Em cố tình nói méo giọng.

- Là một thiên thần từ phương Nam bay đến...

- Ừ... Hồng chơi nữa. Anh phải nói là “không biết” cho thú vị chứ! - Thì anh có nói tên em đâu. Em ôm chặt lấy tôi, rồi bất chợt buông tay, vẻ mặt đầy âu lo:

- Đau rồi? Cho em xem vết mổ của anh cái nào! Ghét cái ruột thừa ghê cơ, làm anh của em phải đau, phải nằm viện, phải bị mổ, bị giờ thì có sẹo nữa. Huhuh - Chút nữa xem được không em? Mà sao em không báo trước để anh ra sân bay đón? - Em muốn làm anh bất ngờ mà lị...

- Gan em to quá! Chưa ra Hà Nội bao giờ mà dám đi 1 mình, nhớ lạc thì sao? - Nếu lạc thì em sẽ gọi điện cho anh - Nhớ bị bắt cóc thì sao? - Thì em sẽ nói bọn bắt cóc gọi điện cho anh đòi tiền chuộc... hihi... Tôi ôm lấy em, xoa đầu thiên thần đáng yêu của mình. Lúc đó nghe tiếng bước chân đi nhẹ xuống cầu thang. Một lúc sau bà giúp việc lên mời tôi và em xuống ăn cơm. Không thấy bóng dáng Mộc đâu cả. Tôi hỏi bà giúp việc, bà trả lời kín đáo cô ấy đã xin phép về rồi. Có lẽ Mộc không muốn tôi phải khó xử. *** Ngày nghỉ tôi tắt di động. Đưa em đi thăm khắp thủ đô. Em cứ ríu rít như chú chim sẻ mùa xuân, tung tăng chụp hình 2 đứa. Nhìn em chẳng khác nào cánh bướm xinh đẹp chập chờn bay lượn tô điểm cho phong cảnh êm dịu đất Hà thành này. Mong sao mau đến ngày em tốt nghiệp để tôi có thể đưa em về bên cuộc sống độc thân của mình. Tôi sẽ hết đơn lẻ, trái tim thôi bị kéo dãn bởi sự xa cách. Sáng sớm ngày đầu tuần, tôi đưa em ra sân bay Nội Bài, đến trạm thu phí tôi nhờ em lấy hộ chiếc vé trong hộp đựng đồ (Tôi thường không mang theo tiền lẻ nên hay mua sẵn cả xấp vé cầu đường cho đỡ lách cách). Em nhanh nhẩu lấy cho tôi, song đến lúc đóng nắp hộp lại bất chợt luống cuống. Ra đến sân bay em trầm tư hẳn đi, đôi mắt trong veo như nước hồ thu của em khảm buồn. Tôi bịn rịn ở bên em cho đến khi cận giờ vào phòng cách ly mới quay gót trở ra. Tôi thần thờ đứng ở sân bay cho đến khi phi cơ bay vút lên nền trời xanh thẳm, mang em của tôi trở về phương Nam. Lòng hẫng một khoảng không. *** Mộc vẫn lặng lẽ là một người bạn tốt của tôi. Là lá chắn giúp tôi giữ mình, tuy nhiên không thấy cô hỏi tôi bất cứ điều gì về chuyện tình cảm cả. Em thừa dần những cuộc điện thoại và blog phơi mồi meo trên không gian mạng. Vài tháng nữa em sẽ tốt nghiệp nên chắc là rất bận bịu. Mỗi lần tôi gọi điện, nghe giọng em rất mệt mỏi và thường hẹn tôi lúc khác gọi lại. Rồi em nhắn cho tôi đầy yêu thương: “Nhớ anh nhiều nhưng chẳng nói. Nói ra nhiều cũng vậy mà thôi...”. Giá như tôi không quá tham vọng cho sự nghiệp của mình, thì có lẽ giờ đây tôi đã ở bên cạnh em, phần nào làm tiêu tan bớt mệt nhọc cho em. Thương em bao nhiêu, tôi dần vật tâm trạng mình bấy nhiêu. Nỗi nhớ quện với lo lắng nát nhừ. Ngày em tốt nghiệp. Tôi dẹp bỏ hết mọi công việc bay vào Sài Gòn chúc mừng em và suy tính một kế hoạch đưa em ra Hà Nội sống. Tôi sắp sẵn trong đầu mình bài diễn văn để thuyết phục gia đình em. Có em ở bên đời sống của tôi chắc chắn sẽ hoàn hảo. Tôi không báo trước cho em biết, tôi cũng muốn tạo cho em những điều bất ngờ. *** Tôi đón em ở khuôn viên trường náo nhiệt

với bó hoa hồng rực rỡ trên tay. Chấm dứt cuộc đời sinh viên, em có vẻ tĩnh lặng hơn và gầy đi rất nhiều. Mùa xuân giữa mùa hè bức bối, nóng nẩy. Tôi vui mình vào công việc, ít tiếp khách và không còn nhiều những buổi tụ tập bạn bè. Thấy cuộc sống của mình sao mà mệt mỏi chán chường. Thỉnh thoảng tôi lăm lăm ở 1 góc quán bar uống rượu, chạnh lòng: “Em đang hạnh phúc chẳng?”. Có lần đầu óc tôi chệnh choáng men cay, bất chợt thoáng lên bóng hình của Mộc. Từ ngày trở về tôi chưa hề gặp Mộc, cú shock quá lớn khiến tôi quên mất mình có một người bạn lặng lẽ. Tôi gọi điện cho cô. Đầu máy bên kia là giọng của một người già: “Cháu nó đã mất cách đây nửa tháng do nhảy xuống sông cứu 1 đứa bé...”. Tôi chết lặng, như trần nhà sập xuống đầu mình. Mộc chết rồi sao? Mộc không còn sống nữa sao? Chẳng lẽ Mộc cũng bỏ tôi đi không nói 1 lời nào sao? Chỉ trong một thời gian ngắn tôi mất đi người mình yêu thương nhất và người bạn đáng trân trọng nhất. Phải chăng chỉ là cơn ác mộng? Tôi buông lơ chiếc di động và nốc rượu như điên. Uống để thấy rằng mình đang tỉnh trong cơn say. Uống để mình say mềm ra, đến lúc tỉnh giấc sẽ chỉ thấy những chuyện đã qua là giấc mộng. Hai người con gái đều đã ra đi. Tôi ở đây một mình trong cơn say. Cô độc đến bàng hoàng. *** Ngày nghỉ tôi lái xe về Thái Nguyên viếng nơi an nghỉ của Mộc. Nắm mồ nhỏ của Mộc vương vãi những vòng hoa trắng lụi tàn. Tôi đặt lên mộ cô một bó cúc trắng, thấp nén hương chào linh hồn cô. Mộc đã về thiên đường vài tuần giờ tôi mới tới chào cô được. Tôi là một người bạn tồi, một kẻ thất bại trong cuộc sống hỗn loạn này. Mẹ Mộc kể, cô theo tổ chức từ thiện đi khám bệnh cho trẻ em nghèo ở 1 huyện thuộc Thái Bình, do nhảy xuống sông cứu 1 em bé bị dòng nước xoáy cuốn mà cô bị chết đuối. Mẹ cô khóc mãi, cô bơi đâu có giỏi, nhưng cô vẫn dám đánh đổi sự dũng cảm và sinh mạng của mình để cứu một sinh mạng khác. Mộc có lẽ đã ra đi thanh thản vì cô đã sống rất tốt khi luôn là chính bản thân mình. Cho đến khi trở thành 1 ông lão chống gậy bước xuống hố, Mộc sẽ vẫn hiện diện trong tâm trí tôi. Yên nghỉ nhé Mộc. *** Trên đường trở về thành phố, tôi nhận được tin nhắn từ em: “Em sắp bay qua Mỹ. Có lẽ anh trách em không nói rõ lý do mình chia tay, nên em đã gửi email cho anh. Hãy đọc nhé! Chào anh!”. Tôi bấm phím gọi lại, định nói với em những lời chúc cuối nhưng đầu bên kia vang lên giọng nói công thức của tổng đài: “Thuê bao quý khách...”. Vậy là em đã đi, đi thật xa khỏi cuộc sống của tôi. Buổi tối, tôi check mail, và em đã viết: “Nhớ anh nhiều nhưng chẳng nói, nói ra nhiều cũng vậy mà thôi... Trong những tháng ngày qua, em đã dằn vặt thật nhiều, đã đau khổ thật nhiều, tưởng mình có thể chết đi được. Cho đến giờ em vẫn luôn luôn nhớ anh, nhớ về tình yêu của chúng mình. Em đã nghe hàng ngàn lần ”Bài Không Tên Cuối Cùng” để nghiệm về con đường mình lựa chọn đúng hay sai? Chắc anh trách em ham giàu phụ bạc? Thực lòng em không có ham muốn đổi đời ở 1 đất nước xa lạ. Em chỉ đang chạy trốn khỏi thực tại của mình, để quên đi tình yêu thánh thiện giữa anh và em. Em cũng không hiểu tại sao mình nghĩ như thế, hay hành động như thế mà không để cho anh cơ hội giải thích nào... Nhưng từ lúc em đặt chân lên máy bay rời xa Hà Nội khi ra thăm anh thì tình yêu thánh thiện của chúng ta đã đổ sập và vỡ nát mà không cách gì hàn gắn nổi. Em đã mơ mộng, ảo tưởng quá nhiều. Em còn quá non nớt nên mới tin tưởng rằng trên đời vẫn tồn tại những tình yêu trong sáng, thánh thiện. Có lẽ tại em ngốc, nên bao năm cứ ngỡ ngàng thần thánh tình yêu, thần thánh linh hồn, thần thánh những điều đã không thuộc về mình từ rất lâu... Em tiếc cho em, tiếc cho tình chúng ta và hoàn toàn không muốn mình trở thành một kẻ mù quáng hoặc nhấn chìm tâm giành giật hạnh phúc của người khác. Cho nên em đã quyết định lặng lẽ rời xa anh mà không cần bất cứ lời giải thích nào. Em lấy một người đàn ông cũng chỉ vì một người đàn ông... Anh còn nhớ lúc đưa em ra sân bay, ngang qua trạm thu phí không? Giây phút em mở hộp đựng đồ lấy giúp anh tấm vé cũng chính là lúc linh hồn em kiệt quệ ngã gục. Em đã nhìn thấy trên chứng minh thư của anh có dán một mẫu giấy nhỏ ghi: P402. Vậy mà từ lúc em đứng trên lầu nhìn thấy anh đưa một cô gái về nhà em vẫn ngây thơ nghĩ rằng cô ấy chỉ đơn thuần là 1 người bạn nào đó của anh. Anh có người con gái khác ở bên cạnh và anh đã thuộc về cô ấy. Bao năm chúng mình yêu nhau, anh luôn giữ gìn cho tình cảm trong sáng của hai đứa. Vậy tại sao anh không giữ gìn được cho cô ấy? Nếu như em vẫn khăng khăng giữ anh bên mình thì hẳn đã có một người con gái khác chịu sự khổ đau, mất mát nơi tuổi thanh xuân...” Tôi không đọc được những gì em viết tiếp theo nữa. Tôi ngồi cảm lạnh bên màn hình, đôi mắt trống rỗng nhìn vào hư không. Hiểu lầm và không giải thích khiến tôi và em lạc mất nhau trong cuộc đời này. Giá như tôi chưa bao giờ hát mãi bản “Không tên cuối cùng” để tự nhắc lòng mình luôn phải biết cách nói lời yêu, nhớ thương để giữ gìn tình cảm của mình thì có lẽ giờ đây em đã ở bên tôi trong hạnh phúc. Chính sự im lặng đã giết chết tình yêu của chúng tôi, nhấn chìm cả hai trong tuyệt vọng khổ đau. Tình đã mất, người cũng đi mất rồi. Ở hai phương trời đâu ai thanh thản. *** Tôi gửi vào blog mồi meo, đơn lẻ của em hai câu thơ: “Tình yêu vốn mong manh như lá cỏ Nên suốt đời ta lạc mất nhau...” Nếu em còn quay trở lại, anh chỉ muốn nói một câu duy nhất: “Cho đến tận lúc em rời xa, chưa bao giờ anh phản bội tình yêu của em”. Anh sẽ vẫn nhớ em, Và ru lòng mình trong thanh thản. ***

8. Chương 8 : Mong Manh Áo

Viết tặng “người iu” online... hihi

*** - Bạn hiền! Chúng ta yêu nhau được không? Tất nhiên là chỉ trên mạng thôi...

- Okie, nghe có vẻ hay hay đấy, từ giờ gọi nhau là “người iu” nhé! - Mình nói thật đấy, không đùa đâu...

- K cũng đâu có đùa, thiệt mà... hihi... Vậy là yêu nhau online. Cô gái ấy tôi chưa gặp bao giờ. Song cô bộc lộ hầu như tất cả về bản thân mình trên một trang blog Việt: tính cách, suy nghĩ, tình cảm, gia đình, bạn bè, công việc, lối sống,... Cô khá thú vị trong mạng ảo nên friends list hơi nhiều. Tôi tò mò muốn kết bạn cùng. Đúng thời điểm đó cô ấy vướng vào 1 hay 2 scandal trên mạng, những entry nẩy lửa nhưng u tối rã tràn blog nói tiếp những ment xúc phạm, tổn thương nhau... Cô từ bỏ cuộc chiến đó, khi những đối thủ của mình cũng tỏ vẻ mệt mỏi, và từ bỏ luôn cả trang web mà cô đã từng gửi gắm biết bao nỗi lòng, trăn trở, buồn vui,... cô niềm phong căn nhà tâm hồn thứ 2 của mình. Trước khi chuyển nhà cô để lại dòng địa chỉ trên Y!360. Tôi tìm cô trên Yahoo, rồi chat với nhau. Cảm thấy cô còn hệt hăng và chưa thể quên chuyện cũ, tôi chia sẻ và động viên cô bình thần với những biến cố trên mạng. Cô cười ngất: Chuyện nhỏ mà... Cô bằng tuổi tôi, cũng cung Thiên Bình, mà tôi biết con người Thiên Bình luôn chất chứa sự đối kháng, mâu thuẫn để tìm kiếm một sự cân bằng. Hàng ngày nick cô online từ sáng tới chiều muộn (trừ nghỉ lễ). Tuy nhiên không phải lúc nào tôi cần người trò chuyện là có thể chat với cô. Cô là writer nên công việc bận với những ý tưởng của mình. Có khi tôi đang hăm hở gõ thì bên cô im bật, tôi la ầm ĩ lên rằng bị cô bỏ quên thì cũng phải 10phút sau mới thấy cô trả lời. Nhiều lúc ngồi trước màn hình nhìn cái nick sáng của cô mà tôi thấy oái. *** - Sao dễ dàng chấp nhận làm người yêu của anh vậy? - tôi cứ cố hỏi cô, biết đâu với ai đó cô cũng như vậy.

- Thấy chuyện này cũng hay hay mà...

- cô nhanh chóng gõ trả lời tôi.

- Anh không thích lý do đó! - cô gái này ngộ ghê thấy hay hay thì ai cũng nhận lời yêu được à? - Em phải viết báo cáo rồi, chat sau hén! - hơ, chuẩn nhanh thế... mỗi lần hỏi chuyện gì đó cô không muốn trả lời lại lầy lý do đi họp, viết báo cáo,... chán! Cô kể cuộc sống rất tẻ nhạt, ngoài công việc ra cô chẳng làm gì nữa, muốn bút phá, làm những điều mình thích nhưng phải làm việc để kiếm tiền, mà hiện tại thì mức lương của cô khá ổn, nên cô an phận với lập trình chán ngắt của mình. Tuy nhiên cô lại mâu thuẫn rằng mình là 1 kẻ lộng bông, gia đình ở xa, một mình bonchen giữa thành phố xô bồ, ngành quảng cáo thì dễ thay đổi, không biết bao giờ cô mới có một cuộc sống ổn định. Lần đó tôi chat với cô trong niềm xúc cảm dâng trào...

- Anh cần 1 sự ổn định, vì hiện tại anh rất hoang mang, không biết mục đích của mình là gì nữa? Hiện tại làm anh chán nản, anh muốn bỏ học trở về Việt Nam...

- Anh cố gắng học tiếp đi, nghề của anh bằng cấp càng cao thì càng dễ thăng tiến...

- Thực ra anh cần... mà thôi không nói nữa.

- Anh cần gì? Một điểm tựa, một chỗ dựa tinh thần? Cứ chia sẻ với em! - Cuộc sống của em lộng bông, mà anh cần sự ổn định. Anh thực sự rất cần... em hiểu không? - Hôm nay anh bị sao vậy? Chúng ta chỉ yêu nhau qua mạng thôi mà! - Tại sao em lại coi đó như một trò chơi? Tại sao em không nghĩ rằng chúng ta sẽ có 1 kết thúc hạnh phúc? - Anh nghĩ rằng em trông chờ điều gì? Rằng em ảo tưởng sau này anh trở về Việt Nam chúng ta yêu nhau thật và kết hôn sao? - Đúng! Sao em không hy vọng? - Okie! Tắt anh về cầu hôn em đi, em sẽ là chỗ dựa tinh thần ổn định cho anh. Anh cứ việc học thạc sỹ, tiến sỹ,... em sẽ chờ... Tôi choáng. Tôi lung lay. Cô ấy đùa hay thật? Cô ấy biết gì về tôi mà nói đơn giản như thế? Phút bốc đồng của tôi thoáng chốc biến thành sự bồn chột? Khi nhận lời yêu trên mạng, tôi tìm hiểu về cô, rất nhiều, rất kỹ. Cô chỉ trả lời những thắc mắc của tôi mà tuyệt nhiên không hỏi bất cứ câu nào. Đường như cô không muốn biết bất cứ điều gì về tôi. Tôi send cho cô những trăn trở trong lòng, nhận được 1 câu huê vồn: “Chưa đến lúc cần tìm hiểu”.

- Em biết gì về anh mà coi mọi chuyện đơn giản thế? Tại sao em lại chấp nhận anh? Đừng nói em thấy hay hay nữa nhé...

- Thứ nhất: coi hình của anh trên blog, anh không xấu trai, chấm được điểm ngoại hình. Thứ hai: anh cố gắng hiểu em, nên anh quan tâm đến em, chấm được điểm tình cảm. Thứ ba: Anh có thể đi du học, nghĩa là gia đình anh không nghèo và anh có chí cầu tiến, chấm được điểm gia thế và năng lực. Thứ tư: vì chính bản thân em cũng thấy chuyện này hay hay... chấm được điểm khách quan.

- Bó tay! - Cô ấy trả lời tôi bằng những luận cứ như thế đấy, rạch ròi, chẳng chút e dè. Tôi nói cô hãy suy nghĩ thật kỹ. Bởi tôi không hề đùa. Nhưng thực chất tôi thấy câu chuyện quá lố theo hướng hài hước mất rồi. Một cô gái chuyện gì cũng coi là “nhỏ” và “đơn giản” thì chắc cũng chẳng buồn, chẳng giận nếu tôi có lỡ đùa. Huống hồ tôi muốn kết bạn với cô ấy chỉ vì câu tự bạch “Tôi là một kẻ Vô Tâm, nhưng chính vì Vô Tâm nên không - thể - quên được những gì đã Để Tâm !!!”. Cô sẽ không “Để Tâm” với câu chuyện của tôi. Song tôi bắt đầu nung nấu ý định khi nào về Việt Nam nhất định sẽ gặp cô gái “Vô Tâm” ấy. *** Tôi là 1 giảng viên đại học, mặc dù mới 24 tuổi. Hiện tôi đang du học 2 năm bên Thái, và có thể học xong ở Thái Lan, Trung Quốc là đất nước tôi tiếp tục sự nghiệp học tập của mình. Tôi thấy mình được nhiều người ngưỡng mộ, lời nói của tôi có trọng lượng trong bất cứ đám đông nào. Song cũng vì thế mọi người hành xử với tôi rất khách sáo. Tuổi trẻ của tôi cứ như bị đánh mất, bởi không lúc nào tôi được sống hồn nhiên với đồng loại được. Đạo mạo, mực thước đóng khung vào con người tôi... Tôi muốn thoải mái như mọi người vậy mà quá khó. Nên tôi tìm đến những người bạn ảo, để phần nào sống đúng với bản chất mình. Cô chỉ là một trong một số những người bạn ảo tôi cảm thấy thân thiết được trên mạng. Xa quê hương, tôi cô đơn, buồn chán, nhiều lúc chỉ muốn vứt bỏ tất cả trở về nước. Có thời gian tôi thường xuyên gọi điện cho cô, nghe cái giọng con gái xứ Bắc nặng nề thấy hay hay, tôi nhại lại để chọc cô. Song có vẻ cô không thích nghe điện thoại nhiều hoặc do sóng kém nên cô hay lầm bầm “Chẳng nghe rõ gì cả, thôi lúc khác anh gọi đi...”. Tôi hạn chế không gọi cho cô nữa. Thực tế, vì nỗi buồn với 1 người con gái khác mà tôi tìm cô trút bầu tâm sự. Đó là người tôi đã từng đính hôn nhưng bây giờ lại đang rời xa tôi. Người con gái của tôi đã phải khóc mà tôi thì lại không thể lau những giọt nước mắt rơi mặn đắng của người mình yêu... Tôi đi du học cũng là để chạy trốn cái thực tại phũ phàng của mình. Và rồi tôi mong lung không viết lựa chọn của mình đúng hay sai? Tôi không biết lối nào mình nên đi nữa... Tôi muốn thoát khỏi đau khổ ái tình thì lại chui đầu vào một mớ bòng bong khác, khiến tôi rối mù. Giá như tôi vô tâm được... Quá khứ và hiện tại nhập nhằng, tôi bị kẹp chân nên chẳng thể nhảy đến một tương lai tươi sáng như mong muốn. Ngày cuối tuần, tôi nhắn cho cô gái vô tâm “Mình đang rất bế tắc, mình thấy mình chỉ là một kẻ hèn hạ đốn mạt, mình không xứng đáng là người yêu của K dù chỉ trên mạng. Mình xin lỗi K, chúng ta bắt đầu lại tình bạn nhé, và xin đừng hỏi mình tại vì sao?...”. Cô không nhắn lại cho đến khi tôi click chuột vào chat với cô. Chúng tôi không xưng hô “anh - em” nữa, cô chỉ hỏi “có chuyện gì không ổn à?” rồi sau đó chúng tôi nói vu vơ những chuyện trên trời dưới bể... như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đúng là cô không hề “để tâm” thật! Là bạn thì những đùa cợt, hài hước đã tiêu biến nhanh chóng. *** Tôi về nước, lúc thanh thoi gọi điện hẹn gặp cô gái vô tâm ở quán café. Cô ít nói và không sôi nổi như trên mạng. Lặng lẽ uống nước và nghe tôi kể chuyện, thỉnh thoảng mắt cô nhìn mong lung xa xa. Khi chẳng biết nói gì, kể gì cho cô nghe nữa, chúng tôi đều im lặng, cô gợi ý về. Trong lúc đợi tính tiền cô nói đã qua thời tuổi trẻ, nên giờ chỉ chiêm nghiệm cuộc sống với thái độ điềm tĩnh thôi, vì vậy một người bị đóng khung mô phạm và khao khát được thoải mái vô tư như tôi chắc không thích kiểu tính cách của cô. Tôi cười một cách xã giao: người sống nội tâm như cô sẽ dễ chia sẻ với tôi hơn, tôi mong sẽ giữ được tình bạn online với cô lâu nhất có thể. Cô cũng cười, khuôn mặt man mác tỏa sương, hình ảnh cô trước mặt tôi tự nhiên mờ dần, mờ như ảo ảnh và tan biến... tôi ngơ ngàng, tôi băng khuâng, thoáng chút lưu luyến... tôi rời khỏi quán café và trở về nhà. Trời không có nắng, hắt hiu những âm điệu buồn, tất cả thế giới chùng chành trong đồng tử của tôi. Màn đêm buông xuống tôi ngủ một giấc thật dài. Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, thấy mình vẫn còn ở Thái Lan. Tôi vẫn chưa trở về nước lần nào từ khi bắt đầu đi du học. Hóa ra là giấc mơ, mở YM, thấy nick cô online, tôi click vào, rồi ngẩn ngơ: Chắc cô ấy đang bận, thôi mình không làm phiền cô nữa. Tôi đóng cửa sổ chat và lúi súi vở ra học. Tôi băn khoăn không biết sắp tới về Việt Nam có nên gặp cô. Mà nên gác chuyện đó lại, bây giờ tôi cần phải học đã!

9. Chương 9 : Tình Ảo Như Cánh Diều Đang Bay...

Chat 1 Người lạ: Hi, làm quen nhé! Keng: Hi, bạn là ai? Sao biết nick tui? Người lạ: Minh nhìn của 1 người bạn. Keng: Ai vậy? Người lạ: Nói bạn cũng không biết đâu. Đồng ý làm quen không? Keng: Okie thôi! Người lạ: Bạn tên gì?

Keng: Keng Người lạ: Không chơi trò biệt danh nhé! Keng: Gia đình, bạn bè, đồng nghiệp,...ai cũng gọi Keng, quên mất tên thật rồi! Người lạ: Ồ! Vậy thì mình tên là Cốp Keng:

Keng, Cốp, toàn âm thanh không zì chùi! Vui tai đáo để! Người lạ: Ở nhà mình còn có tên Lốp nữa. Lốp Cốp. Có phải bạn cũng có thêm tên Leng nữa không?

Keng: Leng là một mối tình của tui thôi... Hai đứa Leng và Keng tình cờ gặp nhau iu nhau, rồi chia tay... Người lạ: ... Chat 2 Tuấn: Này người yêu! Sao người yêu dễ làm quen thế?

Keng: Nói zì là sao nè?

Tuấn: Lốp Cốp, Leng Keng. Sao mà Keng dễ tính thế? Vậy là lại có thêm một người yêu nữa rồi phải không?

Keng: Chùi ui! Sao người yêu biết? Keng mới chat với Cốp có 1 lần thui mờ! Yêu đương gì?

Tuấn: Hỏi thật nhé! Hiện tại Keng có bao nhiêu người yêu tất cả?

Keng: Tuấn biết thừa là Keng thích yêu nhiều mà! Người yêu ngoài đời thì nhiều lắm (mình yêu hay họ yêu chả biết được), nhưng người yêu online thì chỉ có mỗi mình Tuấn mà thôi!

Tuấn: Sặc!... Té ghê! Chat 3 Keng: Cốp kia! Nói gì với người yêu online của Keng? Để Keng bị giận rùi nè... Huhuhu Cốp: Ồ! Có nói gì đâu!

Keng: Hai người hè nhau ăn hiếp tui... Huhuhu Cốp: Cốp không nói gì thật mà!

Keng: Vậy tại sao lúc Keng hỏi sao biết nick Keng, Cốp không nói là thông qua

Tuấn? Cốp: Keng hỏi ai thôi chứ đâu có hỏi người đó tên gì đâu mà Cốp nói. Keng: Bắt nọn ngôn ngữ à! Giận Cốp luôn! Huhu... Cốp: Thui xin mà! Đừng khóc như thế nữa! Mà hỏi thiệt bộ Keng sợ Tuấn giận lắm à?

Keng: Chứ sao nữa. Tuấn là người yêu online của tui mà. Chat 4 Tuấn: Người yêu bạn gì à? Hay lại đang Lốp Cốp nữa?

Keng: Đâu có đâu! Chỉ thỉnh thoảng mới chat với bạn Cốp thui mờ Tuấn: Trời! Bạn Cốp rồi cơ đấy! Thân thiết nhỉ?

Keng: Ai Keng cũng coi là bạn, mỗi Tuấn được làm người yêu thôi đấy!

Tuấn: Thật á?

Keng: Thật mờ! Chắc người yêu thích Keng thật

òy, nên mới ghen tuông như thế phải không?

Tuấn: Àh... Uhm... Ồ... Keng: Người yêu hết chuyện để nói với Keng rồi à?

Tuấn: Keng này! Sao càng ngày khoảng cách giữa chúng mình càng xa thế nhỉ?

Keng: Tự nhiên Keng nhớ ra 1 bài thơ, người yêu đọc nhé! Chúng mình dần trở thành khó hiểu trong nhau Câu chuyện như ấm trà nước thứ 3 nhạt thếch Em vặn vẹo bàn tay - Anh so bờ vai lệch Trái tim chúng mình hai nhịp cứ chênh vênh.

Tuấn: Sặc! Nghe ghê quá, không đọc nữa đâu Keng: Không chịu đâu! Cứ muốn bắt người yêu đọc hết cơ! Có phải thời gian làm hằn những vết nứt không anh?

Những vết nứt sau bao ngày mưa nắng Hạnh phúc bào mòn nụ cười thừa thớt Chỉ những nỗi buồn còn ghim lại trong nhau Tuấn: Thôi, Keng đừng gửi nữa! Sến quá!

Keng: Em chẳng bao giờ tin mình sẽ mất nhau đâu Tình yêu đầu tiên em có được Tình yêu đã một lần làm tim em bị xước Những giọt máu hồng cứ đổ mãi nhường kia.

Tuấn: Thôi không đọc nữa đâu! Tội người yêu có rảnh không? Đâu rùi nè? Biết ngay mà, cứ lúc cần lại lặn mất tăm. Buzzz Bó tay luôn! Bibi

(10 phút sau) Keng: Sozi người yêu! Keng phải họp brief đột xuất! Người yêu đâu rùi? Quay lại chat với Keng đi! Huhu... Vẫn thấy online cơ mà! Giận Keng nữa rồi sao? Chúng mình dần trở thành khó hiểu trong nhau Cái khó hiểu gọi bao điều mới mẻ Nên anh yêu ơi! Xin đừng lo lắng thế Phiền muộn nào rồi cũng sẽ qua đi Em chỉ sợ một ngày mình cũ kỹ trong nhau Cái cũ kỹ gọi bao điều nhàm chán... Khổ cuối cùng của bài thơ đó! Hix... Tuấn không thèm trả lời Keng nữa, một lúc sau thấy sign out ra khỏi YM. Keng buồn hiu hắt. Ôi có thể mà cũng giận được. Gần tan giờ làm một số máy bàn gọi vào di động của Keng - Alo, xin lỗi ai ở đầu dây ạ? - Khụ... khụ... khụ... còn ai nữa chứ? - Sao người yêu lại bị ho vậy? Híc... Ồm ả? - Không, đang ở nhà nấu cơm - Eo, người yêu giỏi thế! Có vất vả lắm không? - Mình nấu cho có 2 người ăn thôi mà, nên đơn giản lắm! - Người yêu với ai nữa nè? - Nấu cho ba mẹ mình Keng à! - Ủa! Tuấn không ăn sao? - Không, nên mới hỏi Keng tội có rảnh không đấy chứ! - Keng tội nào mà chả rảnh, trừ những lúc... đi chơi... hihi - Vậy thì khoảng 7h qua cổng trường Sư phạm rùi gọi ỉnh nhé! Canh me hết giờ làm, Keng le te chạy về, tắm ừ một cái rồi phục trang và phóng xe ra khỏi nhà, đi “hẹn hò” với người yêu online. *** Mỗi lần gặp Tuấn là một lần bất ngờ. Keng luôn nhận được những khám phá thú vị từ những bữa off ngoài đời thực của hai người yêu online. Tuấn biết cách phân tích tâm lý của Keng, như một bác sỹ giải phẫu hiểu rõ từng khối nội tạng bệnh nhân. Keng cũng không phiền lòng bởi luôn tự mãn rằng mình vô tâm chẳng để ý chuyện gì. Lần thứ tư, 2 người gặp nhau để Keng có dịp thực hiện lời hứa mời Tuấn đi ăn là vào 1 buổi trưa. Tuấn nói muốn thay đổi cách thức, chả nhẽ cứ gặp gỡ vào buổi tối hoài. Quá 12h, Tuấn qua công ty đón Keng. Lòng vòng giữa trưa nắng khá lâu, hai người quyết định vào Wrap&Roll ăn món lạ của Việt Nam. Tuấn hỏi Keng nếu ở trong trường hợp người con gái đã đính hôn với mình, Keng sẽ làm gì. Keng hồn nhiên trả lời “sẽ từ bỏ luôn” khi nghe Tuấn kể đã lâu rồi không gặp cô ấy. Vậy là nảy ra một cuộc tranh luận về cái “About me” của Keng: “Tôi là một kẻ Vô tâm, nhưng chính vì vô tâm nên không thể quên được những gì đã để tâm”.

- Thực ra Keng sống không hề vô tâm, Keng để tâm đến rất nhiều điều không đáng nhưng lại vô trách nhiệm trong cách giải quyết.

- Nhưng rõ ràng ở trong vị trí đó, nếu là Keng, Keng sẽ quẳng vấn đề đó ra khỏi đầu. Tại sao phải nghĩ khi một người không còn tha thiết với mình? - Một vấn đề lớn như thế, đã nằm trong tâm trí bao nhiêu lâu, mà Keng nói có thể quẳng đi một cách dễ dàng sao? Buông xuôi như Keng chỉ là trốn tránh cách giải quyết. Còn mình khác Keng, mình thì sẽ chịu trách nhiệm đến cùng với vấn đề của mình.

- Ý người yêu là đang nói Keng vô trách nhiệm đúng không? - Không, mình chỉ muốn nói là Keng đang sống không đúng với cái quan niệm của chính mình thôi! - ... Chả bàn cãi chuyện này nữa đâu. Keng sẽ nghĩ về nó sau nhé! - Bao giờ Keng cho người yêu cưới đấy? - Ồ! Keng đâu có quyền gì mà cho phép hay cấm đoán. Trừ khi Tuấn định lấy Keng... hihi...

- Thì thế nên mình mới đang hỏi Keng nè! Keng bối rối, biết là Tuấn đùa, nhưng vẫn thấy sao sao ấy. Lúc về Keng nhờ Tuấn ghé vào bưu điện gửi 1 lá thư. Sau khi mua con tem 800 đồng, Keng không lấy lại 200 tiền thối, mà chạy thẳng ra thùng thư. Vừa nhét lá thư qua khe thì thấy 1 bàn tay chìa tờ 200 ra trước mặt, Keng cười, xua tay: “Dạ thôi, không cần đâu ạ!” rồi quay lưng bỏ đi. Chủ nhân bàn tay đó bám theo Keng khiến cô quay lại nhìn và thấy khuôn mặt méo xệch đầy xúc cảm của Tuấn.

- Bó tay với người yêu thật đấy! Làm lơ mình luôn! Kiểu này nhìn thấy Keng ngoài đường làm sao mà dám gọi cơ chứ? - Híc... Người yêu thông cảm đi, tại bình thường Keng chả bao giờ chú tâm điều gì cả.

- Ôi, người yêu mình tệ quá đi thôi... Trả Keng trước cổng công ty, Tuấn hỏi:

- Lúc nào lại gặp nhau nữa hỉ? Và với lý do gì nhỉ? - Chịu thôi! Hễ thấy nhớ thì phone, thích thì gặp vậy! - Ủ! Chắc thế! Bibi *** Chủ nhật, 15/04/2008, Keng dự buổi Offline của Yahoo Answers tại An Restaurant bên Thanh Đa. Trong lúc đang chờ đợi các thành viên đến, Keng nhận được điện thoại của Tuấn:

- Keng đang ở đâu đấy? - Đang chuẩn bị offline cùng Yahoo.

- Cho mình theo với được hông? - Người yêu qua bên Thanh Đa đi, nhà hàng An bờ sông ngay gần mấy cái

nhà chung cư ý! - Ui không biết đâu, Keng ra đón nhé! - Okie, Keng ra đầu đường chờ. Đến nhanh nhé! Keng cùng Tuấn đi vào, chưa kịp giới thiệu thì cậu quản lý Team HCM chạy đến hỏi: “Bạn có phải là Tuấn không?”, Keng trở mắt ngạc nhiên: “Ồ sao biết hay zì?”, cậu ta trả lời tỉnh bơ: “Cái gì mà tui chẳng biết!”. Tuấn không nói gì, chỉ cười cười một cách hiền lành. Keng hồ nghi, chắc là đọc trong blog của mình nên mới biết. Một lát sau, cô bé thư ký mang tờ danh sách đến: “Anh là thành viên mới phải không ạ? Mời anh đóng lệ phí cho buổi offline ạ!”. Trong bản danh sách có tên và email của Tuấn. Keng bất ngờ như bị té giếng: “Ồ... ơ... sao tên người yêu lại có sẵn trong đây?”, một nụ cười rất chi là độ lượng: “Tớ biết Yahoo trước cả Keng cơ ná!”. Giả như đang chat, Keng sẽ gõ 1 dòng: Té ghê toàn tập! có ý đồ gì nữa. Keng chỉ biết nói với Tuấn: “Chắc chuẩn bị cho ra đời tập 3 về Người yêu online quá!”. Tuấn không ở lại lâu, khi đồ ăn vừa được bày ra, cậu xin phép về vì có việc. Cô bé thư ký năn nỉ: “Em đã lỡ thu tiền của anh rồi thì anh ở lại ăn chút gì rồi về!”. Nhưng Tuấn khước từ trong sự nhũn nhặn. Keng không nhẽo:

- Huhu... hông đồng ý cho người yêu về đâu! Bỏ Keng lại một mình! - Thôi nào! Keng đâu có biết khóc phải không? Mà Keng có nhiều bạn lắm, đâu phải chỉ có mình tớ! - Huhu... nhưng Keng không thích người yêu về! Người yêu ở lại đi...

- Nhưng mình có việc thật mà! Sao tự nhiên Keng tình cảm thế? - Hi hi... giả bộ không nhẽo đó! Đạo này thích làm nũng ghê lắm! Người yêu bận việc thì cứ về đi! Mặc dù Keng không thích người yêu về tẹo nào cả đâu! - Keng ở lại vui với mọi người nhé! Bibi Lần thứ 5 gặp nhau, Tuấn vẫn là một người thú vị với Keng. *** Trước lễ giỗ tổ Hùng Vương một ngày, tối Tuấn gọi điện buôn chuyện với Keng, vẫn vợ mọi nỗi buồn chán vì thành phố nhỏ bé ngọt ngào chẳng biết đi đâu. Keng gợi ý café, Tuấn kêu không thích. Keng đề nghị đi xem phim, Tuấn gạt luôn. Cuối cùng Keng đành chọn: “Hay chúng mình ra công viên ngắm đôi...”, Tuấn thật thà: “Chỗ đấy đâu có hợp với bọn mình”. Tuấn bảo hay là qua nhà Keng chơi, Keng chối luôn vì ở trọ chung với chủ nhà không mời khách vào được. Tuấn cũng nói dẫn Keng qua nhà chơi không ổn, nhà của ba mẹ thì kỳ vì Keng hồng phải người yêu thực, nhà riêng thì một trai một gái sợ xảy ra vấn đề bất chính, chả nhẽ lại dắt qua nhà cho thuê chơi với những người đi ở trọ. Keng cười sảng sặc: “Ui, đang khoe có nhiều nhà với Keng hử?”. Hai người cứ bần khoản đưa đẩy rằng chẳng biết đi đâu trong cái đô thị rộng nhất nước này cả, thì đột nhiên mất tín hiệu. Keng đợi một phút sau không thấy Tuấn gọi lại bèn bấm số của Tuấn:

- Ủa sao đang nói chuyện người yêu lại tắt đi vậy? - Híc, nói lâu quá! Hết tiền luôn ời. Đợi khoảng 10 phút nữa gọi lại cho Keng nhé! 10 phút, rồi 15 phút,... không thấy di động của mình rung, Keng gọi lại cho Tuấn chỉ nghe những tiếng tút dài không hồi đáp. Tuấn chẳng chịu trả lời điện thoại nữa. Kiên trì khoảng chục lần Keng đi ngủ. Chả hiểu nổi người yêu online của mình sao nữa. [Bùn như con chùn chùn] Ngày giỗ, Keng đi chơi dưới Bà Rịa. Chiều đang tung tăng ngắm cảnh thị xã thì có một số máy lạ gọi đến. Bấm máy Keng nhận ra ngay giọng Tuấn:

- Sao hôm qua nói gọi lại mà Keng đợi hoài chẳng thấy. Người ta gọi mà cũng không thèm bấm máy nữa chứ! Ghét quá đi! - Khổ quá à! Vừa mới cầm máy lên định gọi cho Keng thì bị giật xù mất. Hôm nay phải gọi cho Keng bằng số khác đây này.

- Híc... Sao người yêu đen đui thế nhỉ? Mới mắt xong giờ lại mất nữa. Thế là chia buồn, thế là an ủi, thế là nói linh tinh chuyện,... biết Keng đang đi chơi nên để treo một lời hẹn vô thời hạn nữa: Khi nào có cơ hội thì gặp nhau sau. *** Hơn một tuần, Keng thì chẳng nhớ gọi điện hỏi han ai bao giờ, Tuấn có lẽ bận hoặc sao sao đó nên chỉ thỉnh thoảng online vu vơ vài câu chat. Và rồi “ghen tuông ảo” dẫn đến cuộc hẹn trước cổng trường Đại học Sư phạm. 7h kém 10 Keng phone cho Tuấn, nói là đang có mặt ở chỗ hẹn. Keng ngồi nghịch điện thoại, bấm linh tinh trong lúc chờ đợi. Khá lâu sau quay đầu lại nhìn nghiêng ngửa đã thấy Tuấn đứng gần đó tự bao giờ với nụ cười thường trực trên môi, nửa ngày thơ, nửa bí ẩn. Keng thắc mắc Tuấn vào trong trường làm gì thì nhận được lời giải thích ba mẹ của Tuấn dạy trong đó. Thảo nào Tuấn theo nghề sư phạm. Ngạc nhiên tập 1. Trước khi đi ăn Tuấn dẫn Keng ghé qua 1 chỗ có treo biển hiệu to oành: Váy cưới - Trang điểm cô dâu... Keng đứng ngoài chờ, Tuấn đi vào nói cười gì đó với nhân viên trong tiệm. Vài phút sau quay ra, Keng nháy mắt: “Chuẩn bị cho lễ cưới hả?”. Tuấn không trả lời, cười bí hiểm nữa. Hai chiếc xe lướt song song nhau trên đường, Tuấn nói: “Keng thích thì có thể đến đây may đồ!”, “Keng chưa có nhu cầu!”, “Cái tiệm đó là của mình bỏ vốn ra thuê người quản lý...”. Ngạc nhiên tập 2. Keng không bao giờ có những đề xuất tốt trong chuyện ăn uống. Rốt cuộc hai người đi loanh quanh một lúc mới đến quán Đo Đo (nghe nói là của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh). Lựa một bàn trên lầu và chọn món,

trong lúc đợi chờ họ bị thu hút bởi câu chuyện từ bàn bên gồm 2 người đàn ông và 1 người đàn bà. Giọng điệu đầy bất mãn và tự mãn của một người đàn ông về quy định của nước Việt trong nghệ thuật khiến ông ta không triển lãm ảnh Art Nude được chứng tỏ ông ta là nhiếp ảnh gia Thái Phiên. Người đàn ông còn lại là giám đốc một nhà xuất bản. Người đàn bà có thể cũng là một cây bút. Keng xì xạo với Tuấn về trường phái Art Nude gây tranh cãi mà Thái Phiên đang cố làm một cuộc cách mạng. Tuấn rất tự nhiên: “Có vẻ họ hợp với Keng đấy! Qua đó làm quen đi!”. Keng ngượng ngùng: “Hợp đâu mà hợp...”, vậy mà cuối cùng Tuấn cũng gây được sự chú ý khiến những người lớn tuổi ở bàn bên qua trao namecard cho hai đứa và hẹn hò một ngày nào đó cùng nhau café. Trong mắt Keng, Tuấn là một người trẻ rất tự tin. Ngạc nhiên tập 3. Đầu bữa ăn, Tuấn nhận một cuộc gọi, Keng nghe loáng thoáng: “Có chuyện gì nào?... sao mà chưa ăn tối?... đi ăn một mình đi... không có người đi cùng thì không chịu ăn à?... Thôi tự đi ăn đi!...”, rồi Tuấn thở dài một cái vẻ không hài lòng. Keng lí lắc: “Hình như là hơi tàn nhẫn đó!”, “Thà lạnh lòng như thế để họ khỏi nuôi hy vọng. Keng nghĩ có đúng không?”. Keng thì không nghĩ nhiều, chỉ ảo tưởng đơn giản: Có một người con gái bị bỏ rơi và mình có điểm phúc được nhận sự quan tâm của Tuấn. Ngạc nhiên tập 4. Đồ ăn trên bàn được giải quyết gần hết, Tuấn hỏi Keng:

- Đã xong vấn đề chính chưa? - Ừa thế còn vấn đề phụ nữa sao? - Chẳng có vấn đề phụ nào hết. Mà là qua vấn đề chính khác.

- Thế thì gọi chuyện ăn uống là vấn đề cấp bách đi. Keng sẵn sàng lắng nghe người yêu nói nè! - So...! Thực sự mình chẳng biết bắt đầu từ đâu.

- Người yêu định nói về chuyện gì? Về Keng hả? - Hình như là thế! Nhưng mình không làm cách nào để dẫn dắt được cả.

- Thì người yêu nghĩ gì nói nấy đi... Rắc rối hóa làm chi! thoại lúc này? - Tuấn gọi cho Keng hay Keng gọi cho Tuấn? - Thì Keng gọi ỉnh chứ đâu! - Ồ, thì người yêu gọi cho Keng, hỏi Keng rảnh không? Keng nói rảnh, người yêu hẹn gặp Keng, nói khi nào Keng đến thì gọi, nên Keng gọi chứ sao? - Tổ đang bán khoán: Chúng mình là gì với nhau? - Trời đất! Là người yêu trên mạng chứ sao. Ngoài đời chúng ta đã làm gì vượt quá giới hạn của những người bạn bình thường chưa? - Tất nhiên là không! Nhưng tại sao Keng không cảnh giác chút nào! Nhớ mình là người xấu thì sao? - Xấu sao phải đợi đến tận giờ mới bộc lộ? Mất công chơi trò mèo vờn chuột ghê! - Nếu mình có ý đồ gì xấu với Keng, mình không phải đợi đến tận bây giờ. Nhưng Keng không hiểu dân gian vẫn nói: chẳng mèo nào chê mỡ hay sao? - Đã từng có một người nói với Keng rằng: Để ăn một miếng mỡ con mèo sẽ căn cứ trên 3 yếu tố. Một là nhìn miếng mỡ đó có ngon không? Hai là ăn miếng mỡ đó có bị mắc nghẹn không? Ba là xung quanh miếng mỡ đó có miếng mỡ nào ngon lành hơn không? Mà Keng nghĩ Tuấn có rất nhiều người vây quanh, đâu đến lượt mình! Hihi - Thực tế mình có rất nhiều bạn như Keng. Từ Nam ra Bắc, người Việt lẫn người nước ngoài, có người thổ lộ thẳng thắn, có người âm thầm đi theo, có người chỉ đứng nhìn và im lặng,... Nhưng duy nhất có Keng dám nói với mình cái từ đấy.

- Từ nào vậy người yêu? Nói nhiều quá nên chẳng nhớ mình đã nói gì cả? hì hì...

- Đó, cái từ Keng hay gọi mình ý! - “Người yêu” á? - Ừ! Nên tớ mới không hiểu giữa chúng ta là gì? Keng biết gì về tớ và tớ biết gì về Keng? - Nói thật nhé! Theo cảm nhận thì Tuấn không biết gì về Keng nhưng Tuấn có thể hiểu Keng là con người như thế nào? Còn Keng á! Chẳng biết và cũng chẳng hiểu gì về Tuấn cả. Nhưng chuyện đó thì có gì là quan trọng đâu? - Rõ ràng là Keng không quan tâm chứ không phải là không biết! Đúng không nào? - Kỳ ghê! Người yêu nói rằng chúng ta chỉ yêu online thôi nhé! Gọi Keng là người yêu cũng chỉ để cho vui thì Keng ngộ nhận làm gì? Tự nhiên quan tâm đến người yêu quá sẽ khiến ai đó phiền lòng thì sao? - Chắc là cũng sẽ có một vài người phiền lòng! - Vậy bây giờ người yêu có thích Keng quan tâm không? Gì chứ Keng dễ tính trong mấy chuyện này lắm! - Thôi xin! Keng cứ dễ tính như thế không tốt đâu! Đem mỡ treo trước miệng mèo không à! - Á! Người yêu đang định ví Keng là mỡ, còn người yêu là mèo sao? thế mà! Cặp thành một đôi rồi chỉ để...

- Nếu đã cặp thành đôi thì người yêu không nên gọi là Mỡ Mèo gì đâu. Miếng mỡ chỉ để ăn một lần thôi! - Biết là thế! Nhưng cái suy nghĩ của dân mình thì vẫn là chuyện mèo mỡ mà! Chính vì thế đến tận giờ mình không lựa chọn bất cứ ai. Ba mẹ mình thúc mình ghê lắm. Nhưng cái chính là mình chưa đủ khả năng lo cho bất cứ ai, hiện thời mình chỉ có thể lo cho bản thân mình...

- Lo vì sợ người yêu bị Gay chắc? Hì hì - Nói chung là mình không rõ Keng nghĩ gì về mình. Nhưng đừng có

coi mình là người tốt quá! - Trước giờ trong mắt Keng lúc nào người yêu cũng tuyệt vời hết á! - Thế hôm nay đã tìm được điều xấu xa nào chưa? - Để nghiệm lại đã... ngộ tính của Keng hơi kém mờ! Cuối cùng cho câu chuyện, phải chăng Tuấn muốn trở thành một người xấu đối với Keng? Mà định làm một người xấu đến mức nào? Tuấn luôn luôn là một chàng trai bí ẩn đối với Keng, mỗi lần gặp là đem lại bao khám phá thú vị. Và giờ đây Tuấn muốn Keng nhìn mình với một đôi mắt cảnh giác, một sự đề phòng vì Tuấn không phải là người tốt. Tuấn sẽ phá hỏng câu chuyện tình online đầy lãng mạn bằng cách nào đó chẳng? Hay chỉ đang cố demo ột lời nhắc nhở về lối sống của Keng? Đã quá từng trải và vô cảm với bao điều, đã biết quên đi những nỗi buồn bi thảm, những thù hận, những ngọt đắng của thăng trầm,... liệu Keng có còn biết đau nếu Tuấn thực sự trở thành một con người xấu? Ngạc nhiên toàn tập và một bí ẩn đang chờ phía những ngày chưa tới. 9h30 quán đóng cửa, tạm biệt những nhà văn nghệ sỹ mới quen, hai người cùng đi một đoạn đường trước khi rẽ hướng trở về nhà. Tuấn nói nếu Keng muốn gặp những người như Thái Phiên hoặc nổi tiếng hơn nữa thì Tuấn sẽ dẫn đi, nhưng thực sự Tuấn không hợp với giới văn nghệ sỹ, nói chuyện thấy sao sao ấy. Tuấn kể có nhiều cuộc giao tế buộc phải ăn nhậu cùng nhau nhưng thực chất vô vị kinh khủng. Keng hỏi sóc một câu: “Người yêu đi ăn cùng Keng có thấy vô vị không? Vì Keng đâu có giúp ích được gì cho người yêu đâu nà!”. Tuấn méo mặt than rằng mình cũng hòng với câu hỏi này. Keng vênh váo: “Chỉ là hỏi thẳng nói thật thôi mờ!” trước khi vẫy tay chào Tuấn rẽ về con đường của mình. Bước vào phòng, đồng hồ chỉ 10h. Keng định bụng nhắn cho Tuấn cái mesg tình cảm kiểu: “Này người yêu! Từ giờ Keng sẽ quan tâm đến người yêu nhé!” nhưng lại thôi. Làm điều gì đó quá lố đều không tốt. Huống hồ Keng không được trao cái sứ mệnh can dự vào cuộc sống của Tuấn. Chỉ là hai tâm hồn bồi rối trên mạng ảo tìm thấy nhau. Và rồi cũng chẳng ai giúp được ai gỡ bớt những mối rối. Họ chỉ trò chuyện để có thể tĩnh tâm hơn rồi tỉnh táo tháo mở bong bóng cuốn vào đời trong dòng sông sinh tồn đầy bất trắc. Giữa họ là những hư ảo chân thành. Keng nghĩ, nếu gặp Tuấn theo kiểu tình cờ ngoài đời, Keng sẽ yêu Tuấn dù là đơn phương. Nhưng thật may mạng ảo và blog vô hình tạo thành rào cản để ngăn những khổ đau bi lụy của chữ tình. Keng không tin vào tình yêu đẹp trên Net, nhưng lại thực sự tin thế giới số tồn tại sự chân thành nếu những người online sống thật với chính mình. Tuấn cho biết giữa tháng 5 sẽ quay trở lại Thái hoặc qua bên một nước nào đó học tiếp tiến sỹ. Như vậy trong vòng 4 năm nữa sẽ rất khó về Việt Nam. Xuân thì chóng qua, khó thiếu nữ nào có thể chờ đợi quá lâu. Không biết Tuấn có lấy vợ trong vòng 1 tháng nữa. Tất nhiên người Tuấn lấy không phải là Keng. Tuấn có gia đình rồi thì chắc Keng sẽ hơi buồn. Nhưng nếu Tuấn bỏ lỡ đi một hồng nhan tri kỷ đã gắn bó bao năm thì cũng thấy tiếc cho Tuấn lắm. Đến cuối cùng Keng cũng chẳng hiểu mình mong muốn điều gì nữa. Luôn nghĩ rằng trong lòng mình Tuấn là người yêu online, vẫn thích đôi khi gặp nhau và cùng đối mặt triết lý về chính câu chuyện cuộc đời của mỗi người để thấy rằng: Ít ra đã có một mối tình ảo đầy thi vị và đẹp nhẹ nhàng. Tình online của Keng như một cánh diều chấp chới trong gió, cao quá dễ đứt dây mà thấp quá lại không thể bay được. Hãy cứ vừa một khoảng cách để thu trọn vào tầm mắt cánh diều mộng mơ công bao ước vọng, để rồi chúng ta còn có những cuộc bay dài trong cái thế giới thực ảo đan chéo như muốn hòa tan tất cả mọi ranh giới. Thế nhé người yêu online!

10. Chương 10 : Chấm Hết !?!

- Mình có một nguyên tắc không ngồi với con gái quá 11h khuya và nếu đi chơi với bạn gái thì sẽ đưa về nhà trước 9 rưỡi tối. Nền chuyện sẽ “chấm hết” ở đây.

- Coi mình như là một thằng bạn được không? - Không được! Chấm hết. Tuấn ghé sát tai tôi và kéo dài từ “chấm hết”. Cậu xách cặp và đứng sẵn sàng trong tư thế quay gót khi tôi cố ngồi nán lại chiếc bàn nhỏ bên ô cửa kính của café Vòng Xoay. Tôi nài nỉ:

- Mình muốn nói với bạn một điều, chỉ cần 5 phút thôi.

- 11h rồi và nhà mình ở rất xa. Chấm hết nhé! Mình về trước đây! Tôi lú lú nhặt nhanh đồ quăng vào túi rồi chạy theo cậu xuống lối cầu thang. Tuấn nhất quyết không chờ tôi, ngồi lên xe và nổ máy. Tôi đứng sát đầu xe Tuấn, nghe tiếng gừ gừ của động cơ... và thò tay vặn chìa khóa về nút Off. Tuấn cười vặn trở về chế độ On và đề máy, tiếng xe lại gừ gừ như con thú sẵn sàng phóng đi. Tôi cười nhả nhận, rồi bình thần rút

chìa khóa xe của Tuấn ra cầm ở tay, Tuấn lắc lắc cái đầu, đường chỉ giữa hai môi tạo thành hình một cánh cung cong cong.

- Vậy có gặp nhau nữa không nè? - Tôi hỏi - Có! - Tuấn trả lời và lại kéo dài giọng ra như để tăng sự khẳng định.

- Bao giờ nè? - Tôi dai dẳng, tha thiết.

- Mình sẽ gọi điện cho bạn! - Tuấn nhìn tôi, đôi mắt sáng sủa chân thành như những lần trước đã từng hứa bất cứ điều gì đó.

- Ngày mai được không? - Tôi lảng nhảng đòi hỏi.

- Mình phải xem lại, vì ngày lễ phải dành cho ba mẹ! - Cậu bặm môi một thoáng - Mình hứa gọi là sẽ gọi. Từ trước đến giờ mình đã thất hứa với bạn bao giờ chưa? - ...thì chưa! - Tôi cầm lại chìa khóa và mở điện chiếc xe của Tuấn - Mình chờ đó! Người con trai ấy phóng xe đi, như đang muốn trốn chạy thật nhanh, ít ra thì hành động của cậu ấy làm tôi nảy ra suy nghĩ như thế. Những lần trước cậu luôn từ từ chào tôi trước khi chia tay. Và lần này có lẽ tôi thực sự đã đem phiền phức đến cho cậu ấy, rồi tự đẩy mình vào hoàn cảnh bị bỏ rơi. Người ta e ngại tôi, hoặc sợ tôi đến nỗi chạy mất dép. Còn lời hứa với tôi e rằng lơ lửng ở một khoảng cách rất xa. Chúng tôi là hai vị khách cuối cùng rời quán café Vòng Xoay thưa vắng. Xe cô và người vẫn ào ạt chạy quanh cái vòng xoay to lớn như vẫn luôn luôn thế. Tôi lững thững dạo bộ về căn phòng của mình cách đó vài trăm thước. Đã rất khuya với những người nghiêm túc. *** Tuấn in vào tâm trí tôi qua khái niệm “người yêu online”, nói lời chào đầu tiên từ cuối tháng 10 năm ngoái. Nhí nhố nhận nhau làm “người iu” mãi đến dịp tết Mậu Tý khi cậu bên Thái Lan về thăm gia đình, chúng tôi mới gặp nhau ngoài đời lần đầu tiên. Tôi đổi cách xưng hô sang “người yêu” kể từ đó. Cho đến giờ, nếu không kể buổi tối ngày hôm nay, chúng tôi gặp nhau 6 lần. Chẳng biết Tuấn nghĩ gì về tôi? Còn ở phía một đứa con gái thích những gì hào nhoáng, màu mè, phù phiếm là tôi đã không ngần ngại nói rằng: Tôi thích Tuấn vì sự bí ẩn thú vị. Con người không phải là thần thánh, nên Tuấn đã cảnh báo tôi rằng cậu không hề hoàn hảo như trong suy nghĩ của tôi. Tôi gật gù một cách đại trà và nhận ra rằng tình cảm dành cho cậu ta càng ngày càng lớn. Lớn hơn cái cụm từ “người yêu online” rất nhiều. Một người giấu mặt tự xưng là Cốp (nghe đâu là em họ của Tuấn nữa) nói với tôi rằng: “Rõ ràng là Keng thích Tuấn. Đừng giữ trong lòng sẽ nặng nề lắm. Mỗi tình đau khổ là mối tình lặng câm...”. Tôi chat rằng: “Keng lảng nhảng lắm, nên việc yêu thích một ai đó là điều dễ dàng, vì vậy nếu có yêu Tuấn cũng chẳng có gì lạ”. Cốp gõ trên màn hình: “Vậy thì hãy nói cho Tuấn biết điều đó!” Tôi nhanh nhẩu: “Vậy thì Cốp hãy nói với Tuấn rằng: Keng rất thích Tuấn đi. Tuấn vừa biết được tình cảm của Keng, còn Keng sẽ không phải xé bỏ cái quy luật con gái không được nói lời tỏ tình với con trai trước!” Cốp khẳng khái rằng sẽ không nói, vì Cốp không phải là kẻ buôn chuyện. Cốp là đàn ông. Đàn ông phải ra dáng đàn ông. Tôi xỏ xiên: “Chẳng phải khi Cốp chat với Keng cũng chỉ toàn là tám chuyện về một người thứ ba sao? Như thế là đang buôn chuyện đó!”. Tất nhiên Cốp không có một lời giải trình hợp lý, chỉ nói rằng đó là một chuyện hoàn toàn khác. Tôi nói chẳng rõ thật lòng hay còn đùa giỡn: “Được rồi, lúc nào đó Keng sẽ ngỏ lời với Tuấn rằng: “Keng thích Tuấn” theo mong ước của Cốp nhé!”. Nếu móc trái tim tôi ra tra khảo, chắc rằng nó cũng sẽ khai rằng có thích Tuấn. Chỉ chưa rõ ở mức độ nào thôi. Đã nói tôi là một cô nàng thích những hào nhoáng như loài thiêu thân lao về phía ánh sáng rồi mà. *** Một cô bé ment trong blog của tôi viết về Tuấn: “Thật tình cờ khi người yêu online của chị cũng đã là người yêu cũ của em...”. Tò mò, chúng tôi chat với nhau, cô bé kém tôi với Tuấn vài tuổi. Khi những câu chuyện về quá khứ, về hiện tại được kể hết ra, theo cách nhìn nhận của mỗi người trong cuộc, cô bé và tôi hẹn uống café. Theo thói quen cũ của mình, tôi chờ ở Vòng Xoay, bởi dễ tìm cho cô bé, còn tôi có thể rảo bước từ căn phòng của mình qua mà không cần bất cứ phương tiện giao thông nào ngoài đôi chân mang dép. Tôi ngồi từ trên lầu, ngắm xuống nút thắt giao thông rộng rãi. Người chạy xe máy đông như một đồng ốc bươu dồn đẩy. Thấy mình đang cố tạo một tình huống buồn cười. Gần 1 tiếng sau cô bé đến. Bắt đầu câu chuyện bằng ngoại hình bên ngoài khác hay giống những avatar trên mạng, rồi rất tự nhiên Tuấn trở thành chủ đề chính của việc gặp gỡ. Tôi táy máy nháy vào số Tuấn, chờ vài khoảnh khắc Tuấn gọi lại. Tôi than thở, buồn quá đang ngồi café và muốn Tuấn ra cùng cho vui. Tuấn la rầm trời lên rằng mình đang cài lại máy vì tính nên sẽ rất lâu. Tôi nhõng nhẽo, nằng nặc bắt Tuấn hứa phải ra dù có thể sẽ đến tận 10h khuya. Cô bé cũng tự nhiên hiểu kỳ muốn gặp Tuấn xem dạo này thế nào. Vậy là cả hai cùng chờ. 10PM, tôi thấy Tuấn tấp xe lên lễ của quán. Cô bé canh được giờ Tuấn đến nên đã vào restroom. Tuấn ngồi đối diện tôi, nhìn và hỏi: “Keng lạ lắm, có chuyện gì thì nói ình nghe đi”. Tôi ấp úng chưa kịp tìm cách nào cho việc bắt

đầu tóm lấy giọng nói của mình để nhả chữ ra thì mắt Tuấn đã hướng về phía góc quán, hai tay khẽ vỗ vào nhau, nở một nụ cười. Cô bé quay trở lại. Và tôi biết cả 3 người đều bối rối khó xử. chàng nữa. Nàng đã là một hồn ma, đã cách biệt với chàng cả một thế giới, nàng sẽ xóa sạch ký ức về chàng, về những đắng cay lẫn lộn để có thể bình an qua những kiếp luân hồi. Nếu trở lại làm người, nàng mong một cuộc sống tốt hơn. Nàng đã lạc lối trong kiếp này, nàng đã cố gắng thay đổi, vậy mà ... Quá khứ, nàng đã trượt dài trong sự suy đồi đạo đức. Đàn ông muốn ngủ với nàng phải mất tiền. Nàng nghĩ làm đi giống như việc đi "bán lẻ" cho hết thằng nọ thằng kia chà đạp thân xác, mà mỗi lần ngủ với 1 gã đàn ông mới thì cảm giác phẩm hạnh bị bào mòn đi một lớp. Nàng sợ đến lúc nào đó phẩm hạnh của nàng kiệt quệ, nàng sẽ trở ra như gỗ đá. Nên nàng đủ khôn để kín đáo biến mình thành một loại gái bao trá hình dưới chữ "tình", nàng bán thể xác mình nhưng không hề cùng hệ với những con đi rẻ mặt chất đầy trong các bar, vũ trường, lỗ nhỏ ở các tụ điểm ăn chơi. Gần 10 năm nàng cũng chỉ mới "bán buôn" cho chưa tới 10 người đàn ông. Họ có tiền nhưng ngặt nỗi đều có gia đình. Dĩ nhiên nàng chẳng yêu ai. Tình đời tiền, yêu sao nổi. Cặp với người đàn ông có vợ, những ngày lễ nàng luôn một mình, họ phải trở về với nghĩa vụ của mình. Trong một dịp lễ lớn nàng lang thang ra biển đổi gió, gặp chàng, trò chuyện, trao nhau số điện thoại, thỉnh thoảng café ở thành phố. Qua một dịp lễ nữa, chàng rủ nàng ra biển, về nơi 2 người gặp nhau lần đầu tiên. Chàng ngỏ lời yêu. Nàng hiểu là mình cần chàng trong cuộc đời. Cần thực sự. Nàng giấu nhem quá khứ của mình, đoạn tuyệt với những người đàn ông cũ và yêu chàng một cách vừa dịu dàng, vừa mãnh liệt. Chàng tuyệt nhiên cũng chẳng bao giờ hỏi về cuộc sống trước đây của nàng. Chàng thấy nàng nhu mì đúng điệu gái ngoan, ngoài việc theo một vài khóa học, hầu hết thời gian còn lại nàng ở nhà thuê đàn, cắm hoa, luyện thư pháp và cả vẽ tranh nữa. Nàng muốn vẽ một bức tranh "Hoa hướng dương" thật lớn, thật đẹp tặng chàng. Hoa hướng dương tượng trưng cho lòng ngưỡng mộ. Nàng yêu chàng. Trao trọn con tim cho chàng được gần năm, một buổi tối nàng đứng trước căn hộ nhỏ của mình, tiễn chàng về. Chàng đi khỏi, nàng đảo gót định quay vào nhà thì chiếc ô-tô dừng gần đó nháy đèn, rọi luồng sáng vào nàng. Nàng nheo mắt nhìn và hoảng hốt với biển số rất quen. Chủ nhân chiếc xe đó là một người đã từng bao nàng. Bước đến gần chiếc xe, người đàn ông ra dấu nàng mở cửa ngồi vào. Ông ta kể đã li di vợ và tự nhiên giờ đây ông thấy rất cần nàng. Nàng từ chối ông, nàng nói đã có người yêu, nàng muốn một cuộc sống yên ổn,... nàng bỏ mặc ông ngồi đấy và bỏ vào nhà. Thời gian sau đó ông tìm mọi cách tiếp cận nàng, ngọt nhạt rồi cuối cùng đe dọa sẽ kể cho chàng nghe về quá khứ của nàng. Nàng cầu xin ông buông tha, ông nhất quyết phải được ở bên nàng một lần cuối. Nàng miễn cưỡng chấp nhận để bảo vệ sự bình yên của mình. Nàng là một con diêm đã hoàn lương, song đời luôn thích khuấy động trở trêu. Sau cái thỏa thuận với người đàn ông cũ, đột nhiên chàng biến mất. Điện thoại khóa, nhà đổi chủ, cứ như chàng bốc hơi khỏi trái đất. Sau cuối nàng tự an ủi lấy lòng, chắc chàng đã chán nên mới bỏ trốn khỏi cuộc đời nàng, dẫu sao nàng cũng đâu có xứng đáng với chàng... 3 tháng sau, chàng lại ngưng đọng thành một thực thể trước mặt nàng, ném cho nàng mớ tiền để sỉ nhục, nghiền nát trái tim nàng. Nàng không chịu được nỗi đau đó, nên nàng chết. Đơn giản như bao câu chuyện trên đời. Chết cũng nhanh chóng như biết bao cuộc tự sát khác. Nàng chết. Nàng đã chết! ***

11. Chương 11 : Rao Bán Trái Tim

Chàng nói với nàng: con gái chẳng ảnh hưởng đến ý chí của chàng trong cuộc sống, tất cả đã được lập trình sẵn, như một cỗ máy tự động hóa, nhưng chàng lại có số sát gái, nên chính điều đó sẽ giết chết chàng. Hai điểm mạnh vượt trội đối nghịch nhau trong một con người liệu có làm nên một vụ nổ? Sự công phá thường đeo theo thiệt hại nhiều hơn là lợi ích.

- Em tạo cho anh một cảm giác bất an... ngần ngại khi đến gần... có lẽ chúng ta không nên gặp nhau! - Tại sao? Chính anh đã tìm đến với em... vậy thì anh chỉ cần lặng lẽ ra đi. Nói làm gì cho em đau lòng? - Anh không muốn sẽ hoài nghi và chờ đợi. Anh muốn em quên anh thật nhanh.

- Anh có quên được em sau 2 giây không? - Nếu anh hỏi em: "Có quên được anh sau 2 giây không?", liệu em có trả lời được chính xác và không hề lừa dối bản thân mình? - Em chỉ muốn biết: Anh có quên được em sau 2 giây không? - Có thể...

- Vậy thì hãy quên đi! Còn em thì vẫn nhớ... Nàng buông song hai tay, mặc cho thứ tình yêu đã cố công níu giữ, phút chốc vút bay theo mây gió. Giờ nàng bất mãn, nhỏ bé đứng trơ giữa chợ đời. Nàng bày tình yêu của mình ở một góc thưa bước chân người, kiêu kỳ không chịu bán với bao lượt khách hàng qua. Cho đến khi chàng dừng chân, nàng tình nguyện trao tặng, tất cả, trong một lần duy nhất, miễn phí. Lại thay,

vị khách hàng này quá đặc biệt, hoặc thừa mứa đến mức không muốn nhận thêm bất cứ món đồ nào vào giỏ hàng của mình. Vậy tại sao chàng lại dừng chân nơi nàng? *** Nàng chưa bao giờ có ý nghĩ làm thay đổi bất kỳ điều gì nơi chàng. Nhưng nàng thích chàng, rất thích. Một đêm khuya khó ngủ, nàng đứng nơi lan can tĩnh lặng trong con hẻm nhỏ, nhìn xuống mảng đường thuôn dài đơn côi, vài khoảng sáng hắt loang lổ. Nàng xoay xoay chiếc di động trong tay, bấm bấm, đưa lên, bỏ xuống và ngần ngại, nàng không dám chắc về quyết định của mình. Cuối cùng, nàng cũng bạo gan chờ đầu máy bên kia cất tiếng “alo” trả lời, từ ngữ trôi ra thật nhanh trong thái độ ngập ngừng của nàng:

- Anh, chúng ta yêu nhau một thời gian đi! Em sẽ chẳng phiền lòng nếu có bất cứ điều gì xảy đến sau này, đơn giản là chỉ yêu một thời gian thôi, khi nào anh thấy không muốn tiếp tục thì sẽ ngừng lại...

- Em suy nghĩ kiểu gì thế? Anh không muốn vội vàng trong chuyện tình cảm. Em biết gì về anh nào? Và anh cũng đâu có biết gì về em.

- Nhưng chúng ta quen nhau cũng đã nửa năm rồi. Chẳng lẽ anh không thích em? - Nếu không thích, thì anh đã chẳng chơi với em lâu như thế! Anh có những kế hoạch riêng cho tương lai, và hiện tại anh không muốn có ai xen vào kế hoạch đó.

- Em đâu có cản trở gì anh. Em chỉ cần chúng ta yêu nhau một thời gian thôi mà! - Anh không thích sống vội vã theo kiểu Tây. Việc đó anh đã từng trải rất nhiều rồi và anh thực sự không muốn mình bị cuốn vào những cuộc tình không có kết quả nữa.

- Phải chăng anh không có cảm giác gì với em? - Không phải! Dù em chẳng có gì nổi trội hơi bất cứ cô gái nào anh quen. Nhưng anh vẫn rất tôn trọng em, thì em phải hiểu tình cảm anh dành cho em như thế nào chứ? - Vậy tại sao anh không chấp nhận yêu em, chỉ một thời gian thôi! - Anh không muốn mình đi theo những con đường cũ. Nó làm anh tha hóa, vốn dĩ anh là một kẻ rất xấu. Chẳng lẽ em cũng muốn những điều tồi tệ sẽ xảy đến với mình? - Em mặc kệ, em chấp nhận được hết. Dù có chuyện tệ hại đến mức nào em cũng sẽ không trách móc gì anh cả. Để em yêu anh đi... Tình cảm của nàng lớn nhanh như chiếc bóng của chàng lúc mặt trời xuống núi, dài mãi và phủ ngập cả không gian. “Tình yêu là cướp giật, hạnh phúc dành cho kẻ nhanh tay”, ai đó đã từng nói với nàng như thế! Nhưng giản đơn và nhẹ nhàng hơn, nàng cho rằng đã gặp được người mình thực sự yêu thương, nên nàng cần nỗ lực giành lấy cơ hội trở thành một nửa của chàng. Bởi nếu chàng ra đi tất cả sẽ không còn kịp nữa. Nàng cần phải nói cho chàng biết, nàng muốn đến sát bên chàng, cạnh bên và chạm vào chàng... *** Nàng nhìn chàng đau đáu, đôi mắt ử một bóng nước như sắp vỡ. Chàng không thích nàng hay chàng quá kiên định? Nỗi tủi thân của người con gái mang cả trái tim ra rao bán ngập lụt tâm hồn. Vậy mà chỉ thấy chàng cúi mặt, dăm chiêu vào hai bàn tay lồng chéo từng ngón, nghiêm nghị như trong một buổi hội nghị. Chàng lắc đầu chậm chậm như nhịp quay của trái đất trước mỗi lời nói khẩn thiết của nàng...

- Em muốn đánh mất chính mình sao? Em muốn chuốc lấy khổ đau sao? - Chỉ cần anh chấp nhận em là được. Em sẽ không quan tâm đến những chuyện đó.

- Chúng ta khác nhau ở một điểm: Em chẳng bao giờ cần biết kết quả của những việc mình làm. Còn anh dự đoán trước được tương lai, vì thế anh biết chắc rằng không nên để em yêu anh.

- Tại sao phải cần biết điều gì đang chờ đợi mình phía trước? Sao anh không quan tâm đến cảm xúc hiện tại của em? Sao anh không hiểu rằng em thích anh và muốn yêu anh? - Vì anh biết chắc rằng sẽ có chuyện gì sẽ xảy đến. Nên anh muốn làm điều tốt nhất cho em, đó là ngăn không để em yêu anh.

- Nhưng em muốn, điều lớn lao nhất với em là tình yêu của anh. Em cần anh và mặc kệ tất cả mọi điều.

- Anh chỉ còn ở lại Việt Nam một tháng nữa. Anh còn phải học rất lâu, anh không có thời gian dành cho em... Ngốc ạ! - Đừng gọi em là Ngốc. Em đủ thông minh để biết anh là người đàn ông em cần, vì thế hãy yêu em trong một tháng nữa thôi cũng được.

- Xin lỗi! Nhưng em đừng khờ khạo vì tình yêu ngộ nhận như vậy được không? - Yêu em một tháng thôi! Để em biết rằng mình đã không hề bị từ chối... Con gái khi đã yêu, thường táo bạo và tội nghiệp đến lạ. Nàng bất chấp định kiến của bản thân, gạt phăng lý lẽ e thẹn của nữ giới chỉ mong được ở thật gần chàng. Nàng vòng ra phía sau lưng chàng, vòng tay ôm ngang cổ và áp sát đầu xuống vai chàng, thủ thủ: “Hãy cho em được yêu anh đi...”. Chàng nhú mồm, không bắt ngờ về hành động của nàng, để yên một lúc rồi chàng

từ từ gỡ hai cánh tay của nàng ra và đứng dậy. Gạt chiếc ghế ra một bên, chàng quay lại, mặt đối mặt với nàng, giữ hai vai nàng trong tầm tay của mình, để nàng không thể áp sát vào chàng trong một tư thế thuận lợi nữa, chàng nghiêm nghị:

- Anh quá từng trải để biết em đang sai lầm. Đừng chạm vào anh gần quá! Em sẽ phải khổ đau và anh thì không vui vẻ chút nào.

- Sao anh cứ cố tình đẩy em ra xa? Nếu như anh đã từng có những cuộc tình ngắn ngủi, vậy xin hãy cho em làm một trong số đó. Em cũng chỉ cần anh yêu em một thời gian thôi, em đâu bắt anh hứa hẹn gì hay phải yêu em trọn đời... Nước mắt nàng bắt đầu ứa ra hai bên khóe mắt, chảy thành dòng từ một mạch nguồn dồi dào. Chàng bắt nhãn quay mặt qua một bên, tránh cả một trời đau đầu sau làn nước.

- Anh không muốn nhìn thấy con gái khóc, nhất là vì anh. Đừng làm anh cảm thấy khó khăn khi là bạn của em.

- Em...

- Muộn rồi, chúng ta phải về thôi. Chàng quay lưng bỏ nàng đứng chờ vợ giữa quán khuya vắng. Chàng hết kiên nhẫn với sự đeo bám dai dẳng, cố chấp của nàng. Chàng thực sự muốn tốt cho nàng, không muốn nàng rồi cũng như bao người người khác đã từng yêu, từng đau và từng oán hận chàng sau những cuộc tình nhẹ nhàng, hời hợt mà lại mang nặng cảm giác xác thịt, trần tục. Đôi lúc tự hỏi: sao ai đến với chàng cũng muốn được yêu hết mình trong khi chàng không hề xác định bất cứ một tương lai nào cho họ, ngoài sự chia ly khi đã chán hoặc bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Nàng biết chàng như thế! Vì chàng đã nói điều đó rất, rất nhiều lần. Nàng hiểu mình không đủ khả năng làm bất cứ điều gì để chàng sống khác ngày xưa. Nhưng nàng càng lúc càng yêu chàng, yêu vô vàn. Chính sự kiên định nhẫn tâm của chàng khiến mối tình của nàng cứ lớn lên như một con quái vật, càng đói sống càng dai dẳng, trong khi nó quá lại dễ chết. Có phải chàng khác biệt, tài giỏi đến mức biết cách hữu hiệu nhất để nuôi dưỡng tình cảm nơi trái tim nàng, cho đến khi nàng không thể gánh nổi phải rao bán với hình thức đại hạ giá xuống mức cho không, biếu không. Vậy mà chàng vẫn từ chối...

12. Chương 12 : Ký Họa Tình Yêu (hết)

Phản bội trong tình yêu chẳng qua là trò trả thù của một cuộc tình nên chấm dứt. *** Giữa tháng 8, mưa - gió - lá bay bay trong hoàng hôn nhạt nét chì, anh và em yêu nhau. Những nét chì đậm dần, phác thảo bức tranh tình yêu rõ rệt bố cục. Em bướng - lông bông như cái tuổi của mình, anh điềm đạm và bao dung cho tất cả những nông nổi - cố chấp thoát ra từ em. Anh nói: không hiểu sao trong sâu thẳm cứ muốn che chở chăm sóc cho em, dù đôi lúc anh thấy mệt mỏi. Em đương nhiên hưởng cái quyền sở hữu một nô lệ trong hờn giận. Chẳng có tương lai nào cho chúng ta cả, rồi em sẽ ra đi như chiếc lá vàng cuối thu lìa cành vì cơn gió. Em đã từng thanh thản trải qua những cuộc chia lìa như thế! Mùa đông, rét nồng. Chúng ta vẫn ở bên nhau và bức tranh đã được phủ kín những mảng màu. Anh cố gắng phục chế suy nghĩ nghiêm túc về tình yêu và gia đình trong em. Nhà anh - Nhà em đã không còn phân biệt khái niệm. Bắt đầu câu hỏi: “Đã đến lúc mình phải thay đổi?” lất phất bay trong suy nghĩ của em. Xuân đến, mầm non khai sinh, bắt đầu cuộc đời của một chiếc lá. Hoa cũng nở để rồi héo tàn trong cảm lạnh. Song họa phẩm của chúng mình đã tươi rói, sắc xảo. Em cần phải học cách thích nghi với cuộc sống gia đình. Nghĩ là mình đang thay đổi... Tháng 3 - Hà Nội chìm trong trận rét cuối mùa, luyện lưu chia tay xuân, trước sự bắt buộc phải ra đi để nhường chỗ cho hạ. Mùa hạ nóng tính và khắc nghiệt lắm. Em ghét mùa hạ! Bất chợt giọt nước ở đâu rơi xuống, bột màu bở ra tan tác. Bức tranh loang lổ xấu xí. Nơi ngực trái của em nhói lên từng cơn đau. tàn nhẫn và vô cảm với nước mắt của em: “Em phải xem lại bản thân mình đi, tại sao anh chọn người ta mà không phải là em?”. Hóa ra phản bội trong tình yêu chẳng qua là trò trả thù của một cuộc tình nên chấm dứt. *

** Không có cơn gió nào cuốn em lìa xa cái cây của mình. Em chấp nhận rụng xuống, như đã từng thanh thản. Hết 1 tháng đau buồn ngồi tiếc thương bức tranh đang dở - bức tranh bị hủy hoại bởi giọt nước mang vị mặn. Em chuyển đến thành phố của nắng và mưa, nơi sẽ không sự rạch ròi giữa xuân - hạ - thu - đông nữa. Em trở về là em, bất cần - vô tâm. Gió của miền đất mới thổi bay hết ngọt ngào trong em. Chúng ta coi nhau như bạn bè bình thường. Đôi khi chat hoặc phone nói những câu chuyện táo bạo, vì mình đã từng yêu nhau. Kỷ niệm 1 năm ngày chia tay, em vẫn nhớ trong lòng, còn anh chắc đã quên từ lâu lắm. Thời

gian đã đủ dài để không ai trong chúng ta còn thương tổn, huống hồ chưa bao giờ hai đứa nghĩ rằng mình bị tổn thương. *** Tháng 10 của năm thứ 2, anh nói với em chuẩn bị kết hôn. Em hồn nhiên đùa giữa đám đông: “Huu, người yêu cũ của em sắp đi lấy vợ rồi”, ai cũng cười vì tính hài hước của em. Mọi người nghĩ rằng chắc em chẳng bao giờ biết đau. Chỉ riêng em biết vì mình đã từng quá đau nên giờ miễn nhiễm với những cung bậc tình cảm rồi. Có lẽ là một điều tốt! Thu Sài Gòn không có lá vàng, lá đỏ, nên mùa đông chẳng thể nhìn thấy những cành cây khô trụi trơ mình chịu rét giữa nền trời xam xám. Tâm em giờ bình thản như cây cối miền này, quanh năm xanh lá và thỉnh thoảng trổ hoa. Em lẩm bẩm: “Lấy vợ thì cứ lặng lẽ mà làm, thông báo với cả thông biếc làm quái gì khiến người ta phải lo nghĩ”... Mẹ em nếu biết anh lấy vợ trước thể nào cũng lại cần nhàn, ca cẩm em vụng dại, yêu không biết giữ à xem. Nên em chẳng thích tạo nên cái chủ đề kết hôn của anh cả. Cho nên em sẽ lơ lớ lơ chuyện đó và đổ thừa cho cái tính vô tâm cố hữu của mình. Nhìn ráng chiều vàng như mật tười đầm không gian mỗi khi hoàng hôn sắp buông, em nhớ sắc vàng sắc đỏ và cái dịu dịu của thu Hà Nội lắm. Nhưng chỉ là một nỗi nhớ xa xăm... Nếu như em trở về chắc gì đã tốt? Có ai sinh ra đã biết rằng mình phải đề kháng với những biến cố của cuộc đời là gì? Phải học từ từ thôi! Nếu sau này vẽ bức tranh tình yêu khác, thì em cũng đã tìm được 1 loại vắc-xin từ câu chuyện của chúng mình. Chúc anh hạnh phúc nơi bến đỗ cuối cùng!

“Vì Trái Đất này tròn Nên những người iu nhau sẽ quay về với nhau”

“Vì Trái Đất này tròn Nên tình iu chân thật giữa một biển người vẫn nhìn thấy nhau”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-tim-chang-tho-de>